

DUMITRU V. MARIN

(prof. dr.)



FESTIVAL SEMICENTENAR:

50 PENTRU 50(!)

F.N.U.C.T.

O carte pentru cultură, suflet și istorie.

Memorialistică jurnalieră

Editura PIM Iași

2020

*„Și Gloria se obține pe rând, oricâți ar bate la porțile ei.
Puțini contemporani o vor recunoaște și mulți mușcă veninos
din ea!*

Copita „recunoscătoare”... este inevitabilă!

E trist când Gloria vine, totuși, mult prea târziu!”

Dumitru V. MARIN

DUMITRU V. MARIN

(prof. dr.)

Festival semicentenar:

50 pentru 50(!)

F.N.U.C.T.

O carte pentru cultură, suflet și istorie.

Memorialistică jurnalieră

Iași, Pim, 2020

*„Contribuția culturală a acestei generații trebuie
cunoscută de cei care făuresc o nouă cultură existențială...”*

Dumitru V. MARIN

DUMITRU V. MARIN

(prof. dr.)

Festival semicentenar:

50 pentru 50(!)

F.N.U.C.T.

O carte pentru cultură, suflet și istorie.

Memorialistică jurnalieră

Iași, Pim, 2020

**Carte consacrată principalelor instituții generatoare
de cultură vasluiană din generația 1990 – 2020:**

Grupul TVV și F.N.U.C.T.



**Să vă ferească Dumnezeu de asemenea oameni ca cei
de azi, în fruntea județului, a Vasluiului, a unor comune,
fără cultură ori preocupări spirituale. „Prietenii”ăștia nici
măcar un abonament de 52 de lei anual n-au plătit de mulți
ani la Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău ori la Revista
internățională M.C.R. Nici un sprijin pentru cultura
județului, ba, îi și influențează pe alții. Cu de-aldeăștia
putem înainta?**

Vă invit să judecați eforturile...!



**Resurecția spiritului comunist îi obligă pe
organizatorii F.N.U.C.T./2020 să modifice istoria trăită și
să-l ostracizeze pe autorul acestei cărți.**

DUMITRU V. MARIN

(prof. dr.)

Festival semicentenar:

50 pentru 50(!)

F.N.U.C.T.

O carte pentru cultură, suflet și istorie.

Memorialistică jurnalieră

Iași, Pim, 2020

Caricaturi: Nicolae VIZITEU



Tehnoredactare: Cătălin Sîmpetru
e-mail: csimpetru@yahoo.com



Web site: www.marindumitru.ro
www.tvv.ro

E-mail: marintvv@gmail.com;
Tel./Fax: 0235.361.236; 0744.231.380

Acestea au fost personalitățile invitate și care „au făcut” prima ediție a FNUCT: 3 iulie 1970, ora 11.

Poză pe scările fostului cinematograful TRAIAN

Mai erau... 6 balerine din București...

Bineînțeles... și ai noștri, din județ.

Neapărat, cei cu cuvântările, după ora 16.



**Aurel Storin, Bogdan Căuș, Manole Auneanu,
Traian Lalescu, Maria Popescu, Elis. A. Tănase,
Virginia C.Tănase, Ion Vova, Dan Demetrescu, Sandu
Naumescu, Ioan Antonescu-Cărăbuș,
Ioan Massoff, Bițu Fălticeneanu, Radu C.Tănase,
E. Comarnescu, D.V. Marin**

„Cultura și mai ales jurnalistica vasluiană din ultima jumătate de secol este magistral reprezentată prin grupul său de presă și prin operă de Prof. dr. D.V. Marin. El este cel mai veritabil lider cultural actual.”

(Mihai BATOG-BUJENIȚĂ)

A. UN FEL DE INTRODUCERE:

Un asemenea festival, cu asemenea longevitate poate fi considerat important pentru toată comunitatea românească, dar, el rămâne și unic și reprezentativ pentru oamenii locului numit Vaslui. S-a mai spus că este emblematic pentru județul acesta, deși nu are o publicație să-l reprezinte (cu umor, în afară de M.C.R), nu are creatori din domeniul umorului să-l reprezinte, nu are măcar un cenaclu, (și) doar dacă ținem cont de 2-3 actori plecați de pe aici, de caricaturistul Nicolae Viziteu, de textele literare trimise, cu care prilej, el pare „fapt cotidian”. Situația din 1970 era următoarea: imediat după reforma administrativă din 1968, erau câteva clădiri vechi cu calea spre prăbușire, erau actualele clădiri în care este Judecătoria Vaslui, Clubul elevilor, o parte a spitalului Drăghici, sediul Poliției județene (fost al PCR) alte două, trei clădiri mai vechi și mai arătoase (inclusiv cea în care se află sediul actual al ziarului și M.C.R., de pe str. Frunzelor 2) și se începuseră construcțiile celor 3 blocuri A de pe strada M. Kogălniceanu. Întregul centru a fost dărâmat și spulberat, ridicându-se actualul Palat Administrativ, Casa de cultură (inaugurată în 1972), și Muzeul.



Casa de Cultură „Constantin Tănase”, inaug. 1972

Pentru culturalizarea maselor nu exista decât cinematograful vechi Traian (unde poposea cândva cu spectacole C.Tănase), re-numit I.C.Frimu, cu un fel de balcon și cu scări care scârțâiau tare supărător.

Așa că, s-a propus ca manifestare emblematică Festivalul Constantin Tănase, fără vreo logistică vizibilă pentru că nu numai săli și locuri cu destinație culturală nu existau... nu existau oameni care să dea impuls dezvoltării culturale, cei de la ziarul Vremea nouă (înf.1968) trebuind să laude inițiativele comuniste dar și să stimuleze prin critică dură pe administratorii din cultură.

A iniția în „comuna Vaslui” vreun fapt cultural ținea de temeritatea propunătorilor, de sprijinul partidului (prima aprobare se obținea acolo) și de importul de artă și, de mare îndrăzneală.

Astăzi, în 2020, mai sunt în viață – 2 – doi dintre organizatorii de atunci, subsemnatul și George Stoian, dar îl putem alinia și pe redactorul Mircea Coloșenco, cel cu critica



**Mircea COLOȘENCO, George STOIAN și Dumitru V. MARIN
2018, toamna**

în ziarul Vremea nouă. Desigur mărturiile celor doi se mai pot diferenția pe ici pe acolo, dar realitatea a fost că exista interdicție anume ca „alergătoriștii din cultură” nici să nu fie pomeniți, indiferent ce-ar fi făcut bine sau rău, „salariul lor nefiind pentru a face și altceva decât să îndrume pașii spre cultura socialistă”. Apariția vreunui material critic în ziar era semnul că inspectorul „zbura” din funcție. Numai de criticat cultura la ziar era pe deplin slobod, și cei vreo 4 critici permanenți aveau după ce mânca o pâine, totul fiind la începuturi. Era vorba și de un județ nou, după reforma administrativă din 1968, era vorba de instituție culturală nouă, Comitetul Județean de Cultură și Artă (CJCA), Vaslui, desprins din Inspectoratul Școlar, deci cu multe vulnerabilități, pentru că nu se putea vorbi de cultură sau grup cultural local (pentru că nu exista), era vorba de laude obligatorii pentru agricultură și industrie și mai ales pentru rolul PCR. Era și un grup restrâns de oameni, 7, dintre care 4 șefi cu salarii mari și privilegii (cantina partidului, deplasare cu mașina, delegații etc.). Eu eram „inspector principal” cu destule sarcini de reprezentare, iar George Stoian era instructor (cu liceu) la instituția subordonată, Centrul de Îndrumare a Creației Populare, cu director licențiat. Aproape de la început am avut adversități de la președintele CJCA și de la șeful cu propaganda, tractoristul Dumitru Bran. Numai că mi-a plăcut să alerg și să fac cercetări la fața locului, drept care, în cei 4 ani cât am ocupat postul, am făcut înregistrări și cercetări folclorice în 388 din cele 436 de localități din județul Vaslui (aproape 3500 de texte folclorice) și comunicări științifice la Timișoara Caraș-Severin (Reșița și Băile Herculane), Craiova, Brașov, Iași, București, încurajat de prof. dr. docent Mihai Pop. Conta mult că eram și inspector și doctorand în științe,

marfă foarte rară atunci, dar tocmai pentru asta Bran m-a dat afară în 1974, când a fost numit președinte. Am funcționat 6 luni la Văleni și prin concurs, am trecut de la 1 septembrie la Liceul de Construcții, Vaslui, apoi la chimie, apoi la L.M.K.. În 1990 am întocmit prima monografie a Liceului „Mihail Kogălniceanu”. Așa, ca să mai completez ceva, în 5 decembrie 1990, am întemeiat prima televiziune privată din România, TVV.



**Dumitru V. MARIN la prima emisiune TVV
24 Decembrie 1990, ora 7**

Despre George Stoian aș putea scrie foarte mult și multe, cu inamiciție cât a fost în Vaslui și adevărată prietenie după ce s-a mutat la Slobozia-Ialomița, (1982) ceea ce înseamnă că adevărații intelectuali se înțeleg în scopuri comune. S-a dovedit un adevărat sufletist și om de cultură mai ales în acești ultimi 30 de ani când am comunicat bine.

O precizare importantă pentru momentul startului, 1970:

Județul Vaslui a luat ființă prin noua organizare administrativă, la 16.02.1968. Vasluiul avea atunci 17.960 de locuitori, Bârladul 47.000, Hușul aproximativ 12.000, Negreștii sub 5.000. Comitetul de Stat pentru cultură funcționa după Legea 57/1968, republicată pe 3 oct.1968 (cu intrarea în vigoare la 1.01.1969, iar Comitetele locale de cultură funcționau conf. Hotărârii 457/1968. Deci tot anul 1969 și chiar 1970 a fost de organizare și reorganizare (în iulie 1970, legea de organizare), mereu cu posturi vacante.

Marin Dumitru a fost încadrat ca Inspector principal bazat pe Hot. 457, de la 1 martie 1970, prin transfer în interesul serviciului de la Școala Măcărești, Iași, unde funcționa ca director de 6 ani.

Era o acută nevoie de absolvenți cu studii superioare în proaspătul Comitet abia desprins de Inspectoratul Școlar, drept care a fost importat și el din alt județ; instituțiile subordonate Comitetului de Cultură și Artă, Direcția cinematografică, Centrul de Îndrumare a Creației Populare (era singura cu director absolvent de facultate), Casele de cultură, etc. primeau să încadreze cu mare bucurie absolvenți de liceu, sau și cu 7 clase, cu derogări. Cel puțin la Bibliotecile comunale angajatele cu liceul erau foarte rare.

În martie 1970 s-a dat în folosință Palatul Administrativ și noi am cărat scaunele în birourile 513, 515 unde sunt și azi.

Important, deci: chiar dacă or fi fost discuții înainte, de care n-am avut cunoștință, doar din martie 1970 s-a pornit la organizarea Festivalului Umorului și nu mai înainte, că nu prea era cu cine și Comitetul abia se organiza și se completa: președintele avea aproape exclusiv sarcini de activist de partid, vicepreședintele Petrea Didilescu, profesor smuls de la Dăneștii nali și nou numit, nu prea le știa, inspectorul șef

Constantin Peptu era cu hârtiile, dispozițiile și alte concepte de birou (și erau multe) așa că „alergătoriștii” erau D.V. Marin și Lucian Popa (+), cu alte 2 posturi vacante... permanent (nu se găseau absolvenți care să întrunească vestitele criterii de promovare).

La Centrul de îndrumare erau Ghiță Pârcălabu și George Stoian (ambii cu liceu) încă de pe vremea raionului Vaslui, și proaspăt numit director, Necula de la Murgeni. Subordonați ai CJCA (deci și ai mei), ei aveau treaba pregătirii formațiilor și spectacolelor, ca executanți, nicidecum de concepție și reprezentare.

Iată de ce, sarcina organizării (alergării) a căzut îndeosebi pe umerii lui D.V. Marin și de ce primele 3 ediții. Iată de ce am considerat că PĂLMAȘII care au urnit caravana Festivalului au fost și încă mai sunt în viață, D.V. Marin (și azi) și George Stoian (până în 1982), au substanțiale contribuții și în decursul celor 50 de ani, adică 26 de ediții.

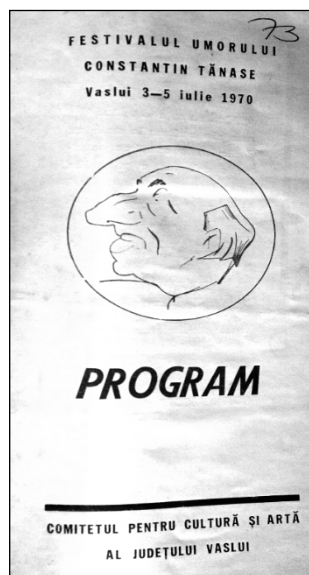
Și altă **PRECIZARE: ce veți citi Dvs. în continuare este din perspectiva pălmașilor**, nu a celor care au stat cu mâna în buzunare, cu pâra la partid, și cu scrisul „la organe” („ochiul și timpanul”). Din perspectiva atâtor decenii de viață culturală și jurnalistică (eu) pot avea calificarea necesară pentru o istorie adevărată a acelui timp. Nicicum să evoc vreun important activist de partid, care ori era cu degetul, ori cu mapa: eu știu că eram cu sapa.

Ca om care în 1970 am depus eforturi personale de excepție, fiind angajat=promovat pentru implementarea actului cultural în diversitatea lui într-un județ considerat apriori înapoiat și fără resurse intelectuale, centrul de județ având circa 17.960 de locuitori (Bârladul, aproape 47.000, Hușul 12.000), cu populație majoritar analfabetă și cu mulți țigani, doar 3 blocuri de locuințe, fără cinematograf, casă de

cultură, bancă, doar un liceu, ansambluri artistice lipsă, fără industrie și, mai ales, fără resurse economice. Mulți ani, doar natalitatea ne clasa pe locuri fruntașe în țară. Nici măcar acceleratul nu oprea la Vaslui, ci doar la Crasna (la 17 km.) pentru legătura cu trenul de Huși, și Buhăiești (27 km) pentru legătura cu Roman. A fost mare sărbătoare când s-a ordonat și oprirea obligatorie la Vaslui. Era într-o poziție centrală, aspectul cu care a învins concurența Bârladului (de fapt mâna și funcția de prim secretar UTC a lui Virgil Trofin, de la Lipovăț, de loc). Perspectiva de vasluian nu atrăgea, și nici acum îndestul, pe nimeni: „locul unde nu se întâmpla nimic” (M. Sadoveanu).

La școlile din Vaslui erau profesori navetiști (în special de la Iași), la vechiul spital „Drăghici” personal navetist, în conducerea învățământului, poliției și agriculturii tot navetiști, în majoritate din județ. Nu exista aprovizionare cu apă (o singură conductă cu apă de la Chițoc, nu făcea față), nici vorbă de gaz metan, nici vorbă de teatru. Bârladul avea cel puțin faimă culturală (și teatrul V.I. Popa), Hușul strălucea prin pitoresc, vie și vin, Negreștiul era propus ca să mai fie încă un oraș, deși Puieștiul, Murgeniul sau chiar Codăești erau mai urbanizate, „Vasluiul avea doar vântul și țișanii lui”. Avea totuși faimă de târg evreiesc și... piață ieftină.

Așa că, prin alegerea sortii, D.V. Marin (care fusese câteva luni tot inspector cultural la Focșani) a participat la evoluția acestui oraș – ajuns târziu municipiu – a acestui județ, ca inspector, director de școală, profesor și din 5 decembrie 1990, om de presă cu acte în regulă, prin înființarea televiziunii locale (Licența 001/TV/ 1993), apoi rețeaua Unison Radio, ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, (26 sept. 1996) revista de cultură Meridianul Cultural Românesc (8 febr. 2015).



Totuși, debutul în presă al acestuia datează din 3 oct. 1957, la Steagul Roșu-Bacău cu un articol intitulat „Bibliotecarul n-are timp”. Prin urmare actant și martor la devenirea acestui târg care nici în centru n-avea decât niște maghernițe, participant la construirea Casei de Cultură (inaugurată în 1972), a blocurilor, a rețelei stradale, a instituțiilor de cultură, fiind inspector cultural pentru stații de radioficare, cămine culturale, biblioteci, A contribuit decisiv la introducerea Catalogului alfabetic și apoi a celui

sistematic în bibliotecile județului, la organizarea a numeroase întâlniri cu scriitori și oameni de știință, că altcineva nu exista, dar mai ales, la înființarea Festivalului Umorului „Constantin Tănase” începând cu prima ediție dintre 3-5 iulie 1970.

De aici încolo, contribuția quasipermanentă ca profesor de liceu și apoi proprietar al grupului de presă, la toate edițiile acestui Festival, devenit național, într-un timp și internațional, care tinde să fie emblema culturală a județului. Nu pentru presupus umor local ci pentru strădaniile de decenii ale unor activiști-sufletești de afirmare intelectuală în context național.

Să nu creadă cineva că pe aici umorul ar fi fost la el acasă, prin casele țărănești (peste 70 %), sau cam peste tot unde ar fi de așteptat. Dacă nu erau nici un fel de forțe culturale, de unde? Și astăzi, vasluienii excelează doar prin Teatrul folcloric cu măști sau alte manifestări la Sărbătorile de iarnă.

Deci... la importuri, – și navetiști/care plecau imediat ce găseau un post în oraș, așadar mare instabilitate/– și aici, în

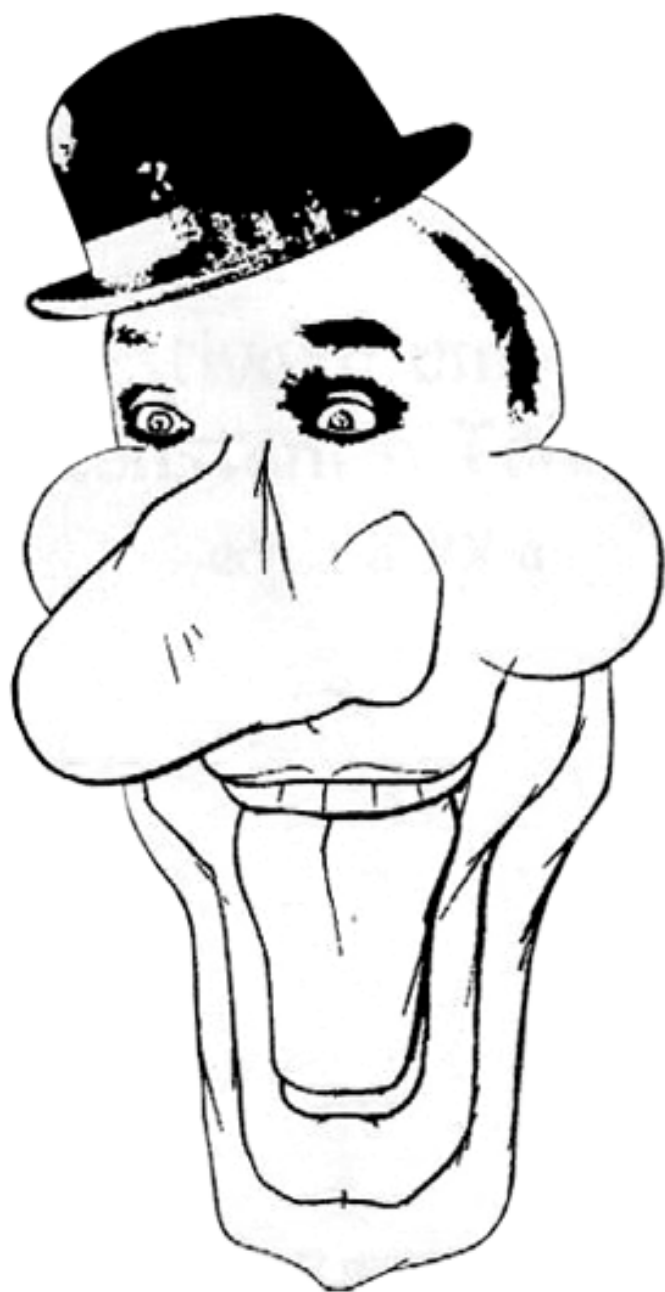
scopul stimulării resurselor intelectuale care trebuiau descoperite mai întâi, formate cu tot felul de instructori străini, sarcină de partid pentru tot ce însemna om de cultură sau învățământ. Noi, inspectorii, răspundeam cu sectorizare de mai multe comune și așa se face că am avut rol deosebit la construcția căminelor culturale din Berezeni și Dragomirești (diriginte de șantier, ca și la Casa de cultură Vaslui) și, mai ales organizarea bibliotecilor comunale, plecând de la zero fond de carte, zero pregătire specifică (multe bibliotecare, doar cu 7 clase), până la urmă și eu, un începător (cel mai tânăr inspector din județ, în 1970).



Placheta și insignele primei ediții

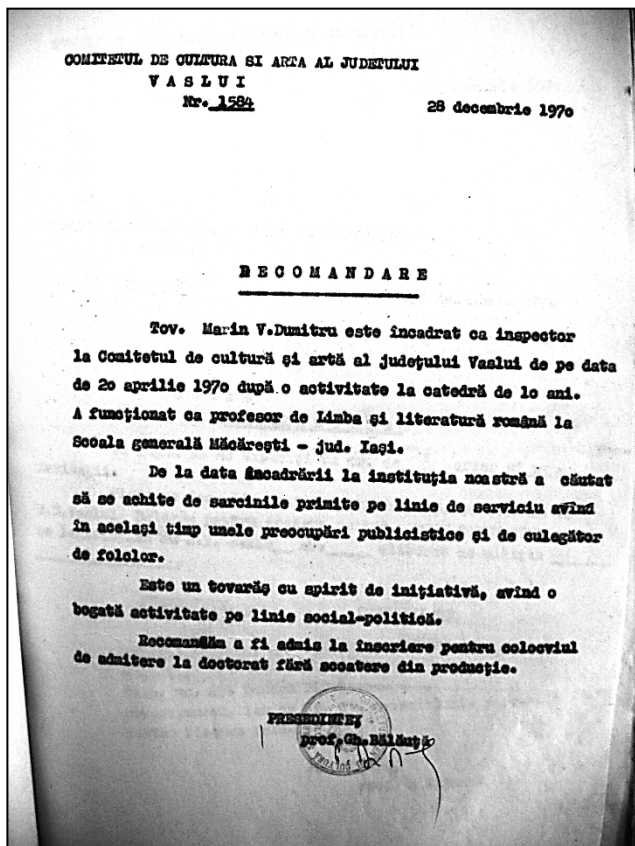
L-am inclus în cărțile mele pe profesorul Vasile Ion Cataramă, care era ocupat atunci prin închisori, cu torturile securiștilor, mai era exact în aceeași situație Val. C. Neștian (fost coleg de an la facultate; publica prin Flacăra Iașului) un funcționar, ca epigramist talentat, Titi Gheorghiu și mai încoace Gheorghe Sofianu, Ion Iancu Lefter, George Stoian și alți câțiva. Așa că, puținele

culegeri din aceste decenii cuprind nume de care istoria nu vrea să mai audă în vreun fel. Dintre profesori, nimeni n-avea interese publicistice, chiar dacă în 1970 s-au înființat 5 noi așezăminte școlare și Casa Pionierului.



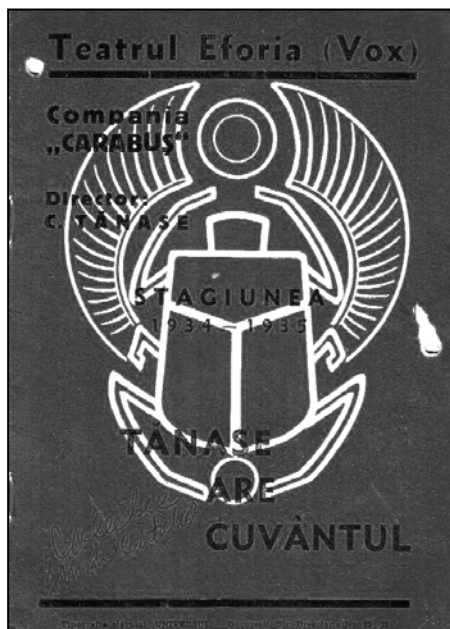
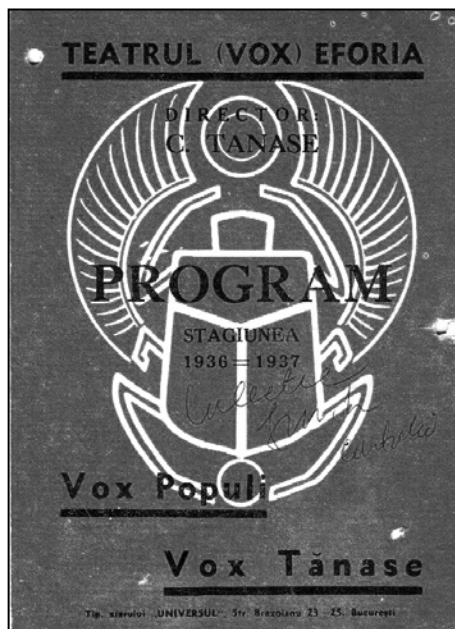
DENUMIREA FESTIVALULUI:

Proaspăt încadrat la CJCA, am fost un timp încurajat și chemat la unele întâlniri cu primul secretar PCR, Gheorghe Tănase. Am istorisit în mai multe rânduri și în scrieri cum s-a adoptat numele lui Constantin Tănase, marele artist de comedie, născut în actuala comună Pungești, (tot de acolo ca și prof. dr.univ. Constantin Cihodaru), - învățător plecat din județ, devenit actor și întemeietor al teatrului de revistă bucureștean „Cărăbuș”.



O directivă a partidului cerea ca județele și marile orașe să-și găsească personalități reprezentative ca model pentru manifestări educative de masă. Așa că după documentări de câteva săptămâni am prezentat o listă cu 28 de personalități, printre care I.C. Frimu (era un cinematograf cu acest nume, de fapt fostul teatru Traian), Mihail Kogălniceanu, Costică Tănase, Bagdasar, Lupu, ș.a.

La ședința de analiză de la sfârșitul lunii aprilie „primul” Gh. Tănase a refuzat mai multe nume, și atunci am aruncat numele lui Constantin Tănase cunoscut și cu faimă în oraș pentru Teatrul de revistă pe care l-a adus și pe aici. Am zis,



Programe de sală din anii când Revista lui Tănase era „en vogue” la București, dar cu care a poposit și la Vaslui, conduși cu fanfara de la gară până în centru, în 1938!

Constantin Tănase... și, cum și pe el îl chema Tănase, și nu era un tip prost... cu acesta a fost de acord. Argumentele de până

atunci că nu avem oameni de știință în județ (real, de altfel), nu avem agronomi, nici doctori reputați căzuseră și așa s-a hotărât să promovăm umorul, că chipurile, la noi ar fi mai toți înzestrați cu această calitate. Odată adoptată această hotărâre de partid, cu o viteză amețitoare am trecut la organizare (județul împlinise 2 ani), stabilită pentru luna iulie, chiar atunci, dar nu și zilele. De fapt n-aveam nimic pe care să punem mâna, nici bază materială, nici oameni specializați, nici fonduri, doar un microbuz TV albastru cu 8 locuri.

Organizarea spectacolelor, pregătirea formațiilor, în primul rând brigăzile artistice, cupletişti, interpreți individuali, acestea au căzut pe capul lui George Stoian, un tip plin de sine, pentru că scrisese o comedioară numită „Logodna de duminică” și era bine privit de sectorul propagandă condus de Dumitru Bran, vecinul de apartament, rămas până la moarte tractorist dar foarte bun organizator, care, ajuns președinte la CJCA (decăzut în funcție de la 1 ianuarie 1974) a avut prima grijă să mă dea afară pentru că făceam cercetări etnofolclorice și deci, din cauza asta, nu mă achitam corespunzător de sarcini. Cauza reală era că o dădusem afară pe nepoata lui, cu 7 clase și tare prostuță, bibliotecară la Crețești.

Dar, până atunci am avut cele mai multe sarcini de reprezentare datorită titlului de doctorand în științe, singurul din județ (ca doctor în științe am fost singurul în filologie... peste 20 de ani).

În lunile mai și iunie 1970, am alergat cât omeneste se putea, pentru atragerea unor artiști cu renume la Festival, aducerea familiei Tănase (trăia soția, Virginia, și amândoi copiii, unul cu destule bătaii luate de la securitate), orice fel de artist, scriitor sau om de cultură pot cunoaște și lămuri. M-a ajutat un om tare deosebit, atunci secretar literar la teatrul de

revistă, autorul și a 3 volume de Istoria Teatrului Românesc, scriitorul și publicistul Ioan Massoff, deja ajuns la o vârstă onorabilă (vol. III, mi l-a acordat cu autograf, mult după miez de noapte). Am mai avut cel puțin alte două sarcini onorante, să iau legătura cu sculptorii vremii pentru statuile care se află și astăzi în centrul Vasluiului și să coordonez complexul de la Băcăoani, în special turnarea la Uniunea Artiștilor Plastici din București a Statuii lui Ștefan cel Mare – călare, azi, pe un deal ridicat artificial acolo, care să se inaugureze în 1975, la aniversarea Bătăliei de la Podul Înalt (Așa că am intrat să verific eventuale crăpături și în burta calului...).

Mărturisesc fără emfază dar cu mândrie că la primele 3 ediții ale Festivalului am fost principalul organizator – alergător, pe ultimele două le-am înregistrat atunci pe bandă de magnetofon, fiind absolut singurul care aveam asemenea aparat, și portabil. Am avut într-ajutor pe directorul de cămin de la Lipovăț, Galescu, dar de fapt participau cu entuziasm mai toți directorii, dat fiind noutatea acestui mijloc de înregistrare și reproducere a sunetului.

Câte ceva din culise:

După cum lesne se vede, în vremea din urmă relațiile umane s-au alterat rău, chiar rău de tot, mai fiecare se ceartă cu vecinul ca și „câinele prin gard”(intuiți cacofonia). Să nu creadă cineva că atunci, în anii 70, era altfel. Diferența este că atunci ajuns la primul secretar de partid te dădea afară, acum sunt mai mulți prim-secretari (în funcție de câte partide) și dacă te dă afară unul, găsești sprijin la altul. Erau și atunci cumplite dușmăanii care nu răzbăteau în presă ci li se simțea doar efectul.

Fostul președinte la înființarea Festivalului, s-a sinucis.

Cu următorul președinte, Augustin Chiper, am înregistrat ediția a II-a la Festival, am participat la Festivalul

Obiceiurilor de Anul Nou de la Muzeul Satului, București, 1971, foarte mare realizare cu Vălărețul de la Voinești - Vaslui. dar văzând că îmi crește autoritatea și considerația publică, m-a dușmănit în final; al treilea, Bran m-a dat afară, cam din aceleași considerente. Numai că, trecut la catedră rezervată am continuat și cercetările și doctoratul și publicarea unor realizări. Primul volum, de aproape 200 de pagini, **Basme**, de Tudor Pamfile, ediție (curajoasă tare, atunci, că Pamfile fusese colonel burghez și fost moșier) îngrijită de D.V. Marin, în toamnă târzie, în 1976.

PROGRAMUL

MANIFESTĂRILOR „FESTIVALULUI UMORULUI-CONSTANTIN TĂNASE”

VASLUI 3-5 IULIE 1970

VINERI, 3 IULIE 1970

Orele 20,00 – Grădina de vară a sindicatelor. Spectacol prezentat de formațiile de estradă ale Caselor de cultură sectorul 8 București și municipiul Birlad.

SIMBĂȚĂ, 4 IULIE 1970

Orele 9,00 – Holul cinematografului Vaslui. Vizitarea expoziției omagiale „C. Tănase”.

Orele 10,00 – Sala cinematografului Vaslui. Evocarea personalității artistului Constantin Tănase. Cuvânt de deschidere : Prof. Gh. Bălăuță, președintele Comitetului pentru cultură și artă a județului Vaslui. Vor evoca pe Constantin Tănase, artistul și omul :
 – Virginia Tănase, soția actorului,
 – Radu Beligan, Artist al Poporului, directorul Teatrului Național „I. L. Caragiale” București,
 – Ion Massoff, istoric teatral
 – Nicolae Dinescu, Directorul Teatrului satiric-muzical „C. Tănase” – București.

Orele 20,00-22,00 – Sala Consiliului popular județean.
 – Concursul de interpretare a cupletului și a altor forme ale genului estradistic. Cuvîntul de deschidere va fi rostit de N. Dinescu, președintele juriului.

Orele 22,00-23,00 – Spectacol cuprinzînd selecțiuni din programele unor brigăzi artistice bucureștene.

DUMINICĂ, 5 IULIE 1970

Orele 9,00 – Pentru invitații și concurenții la Festival se organizează o excursie la locuri istorice și case memoriale din județ.

Orele 20,00 – Grădina de vară a sindicatelor. Spectacol de gală.
 – Festivitatea de premiere.
 – Spectacol prezentat de un colectiv artistic al Teatrului satiric-muzical „C. Tănase” și recitaluri umoristice susținute de actori ai teatrelor de revistă din țară.

Ne întoarcem la Festivalul Național al Umorului, Constantin Tănase” (FNUCT), pentru că a fost o mare mândrie să aduc la Vaslui atâția mari artiști ai timpului, pe doamna Virginia Tănase și cei doi copii, dintre care Alexandru care semăna foarte bine cu tatăl său dar mai brunet, își pierduse vocea, așa că mima în fața cortinei pe vocea tatălui. Trebuiau și ei să-și justifice diurna, deplasările la vinoteca lui Avram D. Tudosie de la Huși, transportul cu microbuzul la București și înapoi. Chiar, deși duceau o viață modestă, m-au primit ca pe cineva din familie, la casa lor de pe str. Puțul cu plop, nr.10, am continuat mulți ani o corespondență folositoare și pentru redactarea cărții Festivalul Național al Umorului „C.T.”, Iași, 2010, 218 pag. istorie culturală, apărută cu ocazia împlinirii



celor 40 de ani de la debutul manifestării. Ion Antonescu-Cărăbuș, Nae Roman, Bițu Fălticineanu, Aurel Storin, ș.a. care au fost prezenți și la fotografia de la deschiderea Festivalului, de pe scările cinematografului Traian.

Valentin Silvestru a intrat în rol începând cu ediția a II-a, cu un an mai târziu, preconizându-se ritmicitate anuală.

PROGRAMUL
Festivalului umorului
„C. TĂNASE“
ediția a II-a, 23-25 iunie 1972
Vineri, 23 iunie 1972
VASLUI

Casa de cultură a studenților
Orele 10.00 — 10.15 : Cuvânt de deschidere.
Orele 10.15 — 11.30 : Expunerea : „Centenarul revistei românești — 1872—1972”. Prezintă : Ion Massoff.
Orele 11.30 — 12.00 : Vernisajul expoziției „Să plumbim din virful creionului” — organizată în colaborare cu Uniunea artiștilor plastici din R.S.R.
Orele 16.30 — 18.00 : Concurs „Cine știe, câștigă” pe tema „Tănase — Cărbușul și critica cășănească”. Examinator, ziaristul Sandu Naumescu, cu concursul unor foști colaboratori ai actorului C. Tănase.
18.00 — 19.30 : Întâlnire a instructorilor brigăzilor artistice de agitație și a membrilor unor cercuri literare din Județul Vaslui cu scriitorii de satiră și umor V. Baran, Ștefan Filip, Silviu Georgescu, Mircea Pavelescu.
20.00 — 22.30 : „Revenin are cuvîntul” — spectacol de revistă prezentat de Teatrul satiric-muzical „C. Tănase” București.

BÎRLAD
Clubul Fabricii de rulmenți
Orele 17.00 : Întâlniri ale oamenilor de artă și cultură cu muncitorii de la F.R.B.
Casa de cultură a sindicatelor
Orele 20.00 — 22.00 : Spectacol de varietăți prezentat de Teatrul satiric-muzical din Galați.

HUȘI
Grădina de vară.
Orele 20.00 — 22.00 : Spectacol de varietăți prezentat de Teatrul satiric-muzical din Pitești.

NEGREȘTI
Casa organizată de cultură
Orele 19.00 — 21.00 : Spectacol prezentat de Formația de estradă a Casei de cultură Pașcani.

Simbătă, 24 iunie 1972
VASLUI

La această a doua ediție am adus Teatrul de revistă sub conducerea lui N. Dinescu, am adus un număr mare de artiști și corp de balet, chiar pe Radu Beligan, mare Cristos Gornistul atunci (vicepreședinte al Uniunii mondiale a teatrelor, director la Național, dar mai ales Membru al Comitetului Executiv al PCR. Ce sluj făcea Tănase în fața lui...).

Cu adevărat autoritar și foarte exigent a fost criticul și teatrologul Valentin Silvestru care susținea vestita lui emisiune „Unda veselă” până și când era la Vaslui. Alte amănunte în microportretizarea sa.

A fost mare cumpănă pentru că, ediția a III-a să nu mai aibă loc și astfel, putea fi totul abandonat. Drept care s-a desfășurat și pe scena amenajată în fața primăriei Lipovăț și în Căminul cultural de acolo. Am înregistrat-o cu

ajutorul directorului de cămin de acolo, Galescu. Am auzit fragmente din înregistrarea mea la Centrul de îndrumare a creației populare a jud. Vaslui, dar nu știu cum au ajuns acolo. Nu insist despre asta, chiar dacă tot furt se cheamă.

...Am ales 50 de nume pentru acești 50 de ani, deși unii nu au treabă cu umorul dar erau cu organizarea, pentru a puncta încă odată ce eforturi serioase s-au făcut pentru menținerea acestei adevărate instituții culturale. Adaug că dacă la primele 3 ediții am alergat direct și personal până la epuizare, din 1990 și până azi (ani!) am încurajat prin toate puterile presei conduse de mine, existența și dezvoltarea acestui Festival bianual.

Credeți că a fost importantă o mediatizare a singurului Grup complet de presă, cu TVV, radio Unison (Vs-Bd), ziarul și M.C.R.? Cu influențe naționale și pătrundere internațională?

Spun cu convingere că susținerea necondiționată, scrisul și autoritatea mea (ca întemeietor și ca presă) au contribuit în modul cel mai serios la menținerea lui, sabotată chiar de Dan Ravaru care lucra la Centrul de valorificare a Creației Populare și care a beneficiat substanțial de păstrarea sa pe post datorită intervenției mele directe la președintele Consiliului Județean, Mihalache. Eram șef de partid ecologist, eram în Delegația permanentă (consilier județean) și...a cedat la insistențele prietenești și, l-a menținut. Am spus-o des că era o mare pierdere culturală, să-l fi dat afară, Dan publicând îndeștul în acest post favorabil creației.

"De vrei să râzi, lasă pe mine,
În grija mea ca (să) te dai.
Nu te teme, c-o să fie bine
Și-o să capeți iar gustul de trai"
(din repertoriul lui Constantin TANASE)

B. CÂTE CEVA DIN „ISTORIA FESTIVALULUI”

Îi rog pe cititorii acestor rânduri să excludă până și posibilitatea ca eu „să umflu” ceva din realitățile perioadei, înspre vreun avantaj care să folosească cumva, cuiva. Sunt MEMORII ale unui trecător prin veac, cu harul de a face, cu puțini prieteni și mulți dușmani, **mai intens prezent în clipa cea repede ce mi s-a dat**, un longeviv care și-a înfruntat potrivnicii și societatea, dar și-a făurit destinul...

Să nu creadă cineva că am fost întotdeauna în fruntea mesei, dar, cât am fost... vorba împăratului Napoleon Bonaparte: „dacă e să fii, apoi să fii ”.

La începuturi eram „în spectacol” cei din fotografia-document, care nu se prea mai îngrămădeau la Vaslui, după o primă experiență, din cauza condițiilor de masă, cazare, și a scenei pentru spectacol (fără orgă de lumini, sonorizare, și cu un frig pătrunzător până și vara). Mai erau și bine păziți să nu săvârșească fapte antisociale, pentru că aici nu se prea omorau cu disciplina. Când a intrat în rol Valentin Silvestru ascultau cam toți, de bici, nu de zăhărel.

PRECIZĂRI:

Am ales doar 50 de „oameni care au fost” sau mai sunt, ca să marchez cu 50 de personalități... 50 de ani de la prima ediție. Aceștia mi-au părut mai importanți dintre cei aproape o mie dintre care am selectat și în „**Bătălia pentru Vaslui/ 222 printre noi/ memorialistică jurnalieră, 700 pagini.**” În atâția ani, au fost mulți oameni cu tot felul de acțiuni și contribuții, și nu m-am aplecat prea mult asupra directorilor, președinților și organelor de partid care aveau salarii foarte mari ca să-i mânuiască pe pălmașii care reușeau minuni culturale și apoi ei

să-și însușească meritele, să fie remarcați în presă ori în ședințele de partid. Dezbrăcați de funcții, mulți aveau valoarea H₂O, adică a apei răsuflăte. Puterea funcției de partid nu-i făcea mai valoroși, cel mult fanatici în îndeplinirea sarcinilor, ori zbiri pentru ceilalți știindu-se tari cât le era protectorul sus. În perspectiva timpului, nici Bălăuță, nici Chiper, nici Stoian, Condrea, nici Moga, nici alții, n-au fost promovați pe bază de merite: niciunul n-a avut vreun titlu științific, lucrări sau cărți publicate (cel mult rapoarte la securitate). Conjunctura politică să trăiască! Ei au prins oportunitățile. Prețul puterii: coloana vertebrală elastică.

Încă un punct de vedere, al pălmașului: dacă acești „promovați” pe stricte criterii de partid își merită loc de onoare în memorialistica afectivă pe care o promovez aici. Pe unii i-am pomenit mai sus, pe alții, dacă i-am uitat eu, de mult i-a uitat și istoria evenimentului, pentru că în istoria culturală n-aveau de ce să fie. Prin ce-ar fi construit ei ceva, prin aventurile bahice, galante sau afaceri în care se angrenau? Prin sistemul de pile prin care-și promovau rudele și amantele? Prin salariile mari, mașină, decorații și alte onoruri? Mai toți au fost și decorați. Ce ar putea spune, bunăoară Miluță Moga, un clar luptător pentru funcții pe oriunde a fost, prin ce s-ar detașa de cel de la roate un George Stoian, un Ștefan Șerban, sau Lucian Onciu, care au împins ani, cum trebuie, la acest vagon cultural? Dacă era unul mai capabil pe lângă ei, nu știau cum să-l discrediteze mai mult, să nu cumva să le ia locul. Ce merite să le recunosc?

Politica i-a făcut „frunțași”, delațiunea, lipsa de loialitate. Cum se spunea „funcția creează organul”, dar pe aceștia funcțiile nu i-au transformat în specialiști sau autorități de profil. Unul singur dintre politrucii își merită din

considerație: Gheorghe Tănase, prim secretar al Comitetului Județean de Partid, în anii 70, un tip fără școală, dar iute la minte, care ani buni și mulți a susținut acest ansamblu de manifestări.

Altă precizare: am evocat mari artiști ai neamului, pentru exemplul de artă pe care au promovat-o, nu neapărat pentru aport la cultura vasluiană, pentru prezențele lor aici.

Noi știm ce înseamnă MUNCĂ, de aceea o prețuim.

Ne străduim, deci să vi-i prezentăm pe cei 50... cu munca.

SCURTE, DAR OBLIGATORII:

După 1989, cultura națională a devenit din ce în ce mai incoloră, iar la nivelul județului Vaslui, după un urcuș,... mai invizibilă: azi, Casele de cultură au ajuns centre comerciale sau sedii ale unor unități, bibliotecile, depozite de cărți din ce în ce mai puțin sau de loc frecventate (nu mai au cercuri, panouri, spectacole), **Comitetele de cultură** nu mai au obiect al muncii (nici nu se mai aude nimic de ele), Centrul de promovare a tradițiilor a ajuns doar agenție de organizat spectacole, și, rar, să mai editeze vreo carte a unui pilangiu (cu valoare îndoielnică). E fericit cazul că mai reușesc acest Festival transformat în Stagiune teatrală, + Concursuri de literatură umoristică, Expoziții cu grafică și caricaturi, sau picături stăvezii de concurs de interpretare (azi, desuet rău).

Cultura locală (atât cât mai este azi) este promovată. influențată, creată de 1. **Grupul de presă CVINTET TE-RA** prin televiziune on line (acum, după decenii de eter), ziar și revista internațională **M.C.R.**, cartea **FNUCT** din 2010, aceasta din 2020, și cei 600 de colaboratori la Revistă, pagina permanentă de literatură-cultură-umor din ziarul Meridianul (din 1996), toate sunt permanente promotoare culturale, cu mai

Rotaru – Elanul, Dan Ravaru – Est, la care se mai pot adăuga un fel de foi volante dedicate unor evenimente mai ales, electorale. Merită o mențiune și Biblioteca din Bârlad.

Presa locală a acestui timp nu promovează decât cu totul accidental... și cultură.

Dacă încercăm să vorbim de mărirea și decăderea culturii vasluiene (arte vizuale, literatură, arhitectură) avem surprize foarte neplăcute în perioada pe care am trăit-o.

Ar trebui să vorbim și de membrii Uniunii Scriitorilor din județ a căror contribuție culturală în teren se apropie de zero. Merită să vorbim de acestea?

Dar nu e vorba numai despre județul Vaslui; situația este identică în toate județele fără mari orașe cu universități. Tot Iașul, Bacăul, Clujul, Timișoara, Craiova, Constanța, Bucureștiul rămân la putere și absorb materie cenușie .

În condițiile pernicioase pentru întreaga limbă română, și a poporului român în epoca globalizării, de imposibilitatea statului (și Academiei) de a fi stimulat, de „duhul vremii” către ban și atât, deci de valori strict materiale și concurențiale, găsim că această nouă cultură existențială formatează alte cerințe spirituale pentru un alt fel de oameni.

Cum va fi, oare, peste alți 50 de ani...?

Ce altă personalitate va mai fi actant și dirigitor al momentului din acest mediu?



Mai jos sunt valori care au și crescut odată cu Festivalul dar au și returnat câte ceva pentru mulțimea cu care a interacționat. Ar putea fi bun și titlul: **valori în festival**.

Atenție la programe: nu se potrivesc mereu cu realitatea, se făceau cu mult înainte și mulți absentau !

iulie
1970

Comitetul județean pentru cultură și artă Vaslui

In spiritul maestrului

Constantin Tănase
Intr-una din crea-
țiile sale.

O ȘTAFETĂ CARE NU SE DEZMINTE...

Formularea confetia de spectatorul de ieri adevărului exprimat deschis pe scenă. În celebrele cuplete „ca la Tănase”, capătă azi rezonanțe noi, pline de semnificații, spunându-se: „ca la brigada!”

BOGDAN CAUS



UN CUVÂNT DE ÎNCEPUT...



Sunt desigur subiectiv față de acest mare festival, poate și pentru faptul că într-un fel este evenimentul cultural care mi-a schimbat viața din ultimii douăzeci de ani.

Cred însă că exact acest subiectivism a făcut să mă alătur entuziast inițiativei promovate de domnul profesor dr. Dumitru V. Marin, un vasluian care-și iubește orașul, de a scrie o istorie mai mult sentimentală referitoare la

acest fenomen cultural pe care personal îl consider un miracol și îmi asum responsabilitatea pentru veridicitatea acestui termen.

Nu pot considera decât un miracol faptul că un festival de umor poate trăi intens și cu o regularitate de invidiat timp de cinci decenii, în contextul în care marea majoritate a unor astfel de evenimente, unele lansate cu mare vâlvă, dispar în negurile uitării după doar câțiva ani. Și asta în cele mai fericite situații.

Vasluiul anului 1970 era de foarte puțină vreme capitală de județ, iar problemele orașului erau unele dintre cele mai dificile. Economia trebuia pusă pe alte baze, situația demografică avea o dinamică necunoscută până atunci, orașul trebuia regândit din temelii în drumul său spre modernizare însă toate acestea trebuiau raportate la nivelul întregului județ.

Și totuși, atunci, s-au găsit oameni și instituții care într-un admirabil consens, menținut și în prezent, au gândit și organizat acest Festival pe care l-au închinat genialui actor Constantin Tănase, cel care, plecat din Vaslui, va demonstra pe marile scene al țării că o vorbă de duh, un cuvânt rostit cu har sau o replică plină de savoare spirituală este mult mai puternică decât orice armă.

Intrat de la ediția a II-a sub conducerea regretatului Valentin Silvestru, încă de la început va atrage talentele umoriștilor din toate domeniile: teatru, literatură de gen, grafică, artă fotografică, formații și grupuri satirice, cupletişti și interpreți, ori film de comedie. Un adevărat regal al umorului și buneii dispoziții, bianual, de regulă o săptămână, în luna octombrie. Poate este bine să ne gândim la efortul uriaș, perfect conjugat al oamenilor și instituțiilor vasluiene, uriașele resurse logistice puse la dispoziția invitaților, mai ales că unele secțiuni ale festivalului au ca teren de reprezentare și orașele Bârlad, Negrești sau Huși, dar și școli sau instituții de cultură precum Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” ori Muzeul Județean „Ștefan cel Mare”. Așa ne explicăm și faptul că îi vom găsi de fiecare dată pe conducătorii acestor instituții printre organizatori. Cel puțin domnul Voicu Gelu Bichineț, directorul bibliotecii, om de mare cultură, spirit și generozitate, se află în aceste faste zile „la baricadă” împreună cu personalul din subordine pentru buna desfășurare a întregului festival. Sigur, nu-i bănuiesc și pe distinșii aleși de prea mult interes față de latura umoristică a manifestării, însă faptul că uneori au participat demonstrează fără tăgadă importanța mediatică și de imagine pe care o găseau folositoare preocupărilor specifice.

Amintesc și faptul că acest festival este primul de acest gen din România, iar reputatul teatrolog Valentin Silvestru,

original și el de pe meleaguri vasluiene a reușit prin selecțiile sale deosebit de riguroase să promoveze aici cele mai bune trupe de teatru, chiar dacă unele erau la începuturile existenței lor, spectacolele fiind urmărite de un public entuziast care avea abonamentele procurate încă din prima zi. Iar transmiterea lor la televiziune (să nu uităm că era o singură televiziune, cea de stat ; după Revoluție TVV) însemna pe atunci că aceste spectacole erau considerate, majoritatea, pe bună dreptate, ca fiind adevărate acte de cultură.

Festivalul a devenit în scurt timp un reper cultural, iar Lucian Onciu, directorul Centrului Județean de Creație și Promovarea Culturii Tradiționale (CJCPCT) Vaslui, amfitrionul evenimentului în anul 2013, spunea într-o intervenție televizată: *„Faptul că există o cerere atât de mare se datorează într-o anumită măsură și programului la care echipa noastră a lucrat timp de un an de zile, încercând să aducă cele mai bune spectacole. Cu entuziasmul specific tinereții, noi, reprezentanții Centrului Culturii Tradiționale Vaslui, avem conștiința împăcată că Gala teatrelor profesioniste, a spectacolelor independente prezentate la Sala Studio, concursul de interpretare pentru amatori, segmentul repartizat nouă în festival este rezultatul unei construcții minuțioase. Comedia parcurge în prezent o etapă diferită de ceea ce se întâmpla la primele ediții, dar cred că prezentul oferă neconținut pretextele ideale pentru săvârșirea umorului. Vă invităm să răspundeți vibrațiilor dinspre scenă cu inima deschisă. Este una dintre condițiile împlinirii noastre ca organizatori”*.

Nici nu putea fi altfel fiindcă, pe scenă, de-a lungul timpului au apărut nume de referință ale teatrului românesc precum: Dan Puric, Florin Piersic senior sau Horațiu Mălăele.

Dar nu numai ei! Festivalul se va dovedi o adevărată pepinieră de talente unii dintre actorii mai puțin cunoscuți la vremea când urcau pe scenele vasluiene sau bârlădene aveau să devină în scurt timp adevărate staruri. Și amintesc doar câteva nume precum Gheorghe Ifrim sau Mihai Bendeac ori Anca Dumitra simpatica Geanina din serialul de televiziune cu mare succes la public: Las Fierbinți.

Voi aminti în acest context și faptul că soarta mi-a rezervat una din acele bucurii care cu greu se pot repeta în viața unui om. După anul 2000 am avut nesperatul prilej de a întâlni două din personalitățile care s-au aflat în prim-planul evenimentului încă de la început printre organizatori. Este vorba de distinsul publicist și scriitor George Stoian și de domnul profesor dr. Dumitru V. Marin patronul grupului de presă S.C. CVINTET Te-Ra S.R.L. VASLUI cel care scoate printre alte produse media precum radio sau televiziune și revista Meridianul Cultural Românesc, dar și hebdomadarul Meridianul, iar acum și acest al doilea volum dedicat celui mai mare eveniment cultural-umoristic vasluian. În consecință, cum în mod sigur, vom întâlni în volum și amintirile celor doi, „ultimii mohicani” ai începuturilor însoțite de fotografii, cartea va avea, foarte important, un pregnant caracter de document istoric.

Mă bucur să constat că în aceste decenii, cultura vasluiană a fost bine reprezentată, promovată, susținută de cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile, autorul cărții de față, un autoritar lider cultural.

Mihai BATOG-BUJENIȚĂ – scriitor

C. OAMENII DIN FESTIVAL

(50... pentru... 50!)

1. VAL ANDREESCU, omul metaforei.

A sprijinit ca om de presă, concurent-epigramist.



Unul dintre cei mai loiali, competenți și mari creatori pe care i-am avut în preajma mea poartă acest nume. Aproape 10 ani a fost angajatul de bază al unității de presă pe care o conduc și la data apariției acestei cărți. Val a fost omul ziarului unde a scris reportajele curente și multe interviuri pe care le-a plasat și pe net, a făcut intervenții radiofonice cu multe-multe relatări în

direct, ne-a reprezentat cu cinste și competență în sute de împrejurări unde s-a prezentat pe sine și pe omul de presă. Am crezut și cred că are mare valoare și personalitate.

De altfel, am avut rar oameni de asemenea demnitate și încredere în ceea ce trebuie făcut, de aceea a avut întotdeauna deplina libertate de acțiune: om de mare nădejde. și adesea confident. Boala care l-a doborât n-a putut fi decât spre suferința amândurora.

Val a fost mare poet; Val a fost mare prozator; Val a fost un mare ziarist; Val a fost un personaj de legendă.

A nu se crede că aceste rânduri ar fi scrise în moment de euforie, ci de regret că de ani buni presa, poezia, proza vasluiană sunt lipsite de condeiul unui om dedicat, a unui

reprezentant mereu creativ cum, din păcate, nu mai sunt azi, la destui ani de la îmbolnăvirea lui. Rândurile de față nu sunt decât recunoașterea unor merite clare, publice, concrete... și, tipărite.

VAL ANDREESCU – DE ZIUA LUI –

Editorialul de față îi este consacrat omului, domnului, creatorului și colegului Val Andreescu, gata să împlinească (mâine) niște ani (adaugând însă, data nașterii: 25 martie 1949) plini cu de toate, începând de la mari iubiri și încheind cu mari supărări: tot ce e omenesc!

Cuvintele mele se vor pentru suflet: al lui, al meu, al dumneavoastră; deci, nici un fel de analiză, nici vreo privire sintetică. De ce? Se împlinesc destul de mulți ani de când ne cunoaștem și tot mulți de când lucrăm împreună, el fiind în ipostaza de redactor șef atât al ziarului, cât și al revistei, principalul meu ajutor, reazem, oponent, sfătuitor. Aș zice că Val este buna parte din existența jurnalistică a acestui județ (și nu numai) pentru că opera sa de acest profil se vede la apariția fiecărui număr de ziar. Acuși ziarul împlinește 20, redactorul ca șef 10!!!

Desigur, are și operă literară de cea mai ridicată valoare. Nu mă sfiesc a scrie că e unul dintre cei mai buni epigramiști ai României, este un poet mare și un romancier foarte mare. În articolul „Elite culturale vasluiene” din Meridianul Cultural Românesc l-am nominalizat ca epigramist și romancier. Nu din afecțiune, ci din recunoașterea unor merite după nopțile lui de nesomn și de creație.

Și Dumnealui are pretenția ca mă cunoaște îndeajuns, adică aceeași credință ca și a mea, că-l cunosc după 1/2 de căruță cu sare consumată împreună.

E un tip săritor și „neleneșu” (cum zicea cronicarul), de bază la treabă. Foarte priceput în fosta lui meserie și foarte orientat în actuala ocupație. E un ziarist al acestor vremuri, un mânuitor excelent de metafore printre jurnaliști.

Loialitatea lui este îndestul probată încât viitorul să fie proiectat într-o conlucrare profitabilă. Suntem ambii avantajați de disputele din domeniul filozofiei, jurnalisticii, literaturii, istoriei, politicii pentru că, chiar dacă nu ne convingem de părerile celui alt (cam rar), știm că putem să avem o opinie avizată în plus.

Spunem adesea că e un tip deosebit pentru că dincolo de preocupările mai mult sau mai puțin zilnice sau bănoase, își arată o bucată de suflet pe care se poate mereu construi. Val are o foarte mare calitate: trezește simpatie datorită propensiunii sale față de convorbitor (sau subiectul tratat). Dacă l-ai pune să înjure, nu știe; dacă-l lași să vorbească, o dă repede pe poezie, deci pe frumoasa comunicare.

Defecte? Are!

Dar de ce acum, la aniversare, să i le găsim, când trebuie să fim la fel de pozitivi cum e el în atâtea și atâtea ocazii vizibile atât în ziar, cât și în cărțile sale. Conștient că „inter arma silaent musae”, prietenul nostru e pe cât de împăciuitor, pe atât de constructiv. Are el o vorba: „și, știu ce spun...” pe care o împrumut și eu: cuvintele, destul de puține, în raport cu câte i se cuvin, ar schița un portret al contemporanului, colegului, omului entuziast din cadrul Curentului Cultural Informațional Vasluian în care nu prea crede dar pe care-l susține cu mintea, voința, condeiul, fapta.

N-as zice că Val e „un erou al timpului nostru” (Lermontov) ci un creator al acestui moment istoric, al acestui

timp care îngenuncheaza un popor, o limbă română, o aspirație națională în context global.

Doar istoria pe care o desenează și stimulează el, prietenul nostru Val, și nu „istoria va decide”(!!) îi asigură o autoritate pe care o recunoaștem și care se va transmite, poate „urmașilor și urmașilor urmașilor noștri” din care o fărâmă, clar unică, este revista internațională Meridianul Cultural Românesc. De la Vaslui.

(Meridianul Iași – Vaslui – Bacău, Joi, 24 martie 2016).

Poet, romancier, jurnalist, a pus mult suflet în toate pentru noi, toți. Epigramistul a lăsat sute de creații, a participat la concursurile de creații umoristice, a promovat umorul aici, la el acasă. A și scris mult despre Festival. Merită din plin atenția noastră.

DECONSPIRARE

Credeți că poetul scrie
Poeziile șarmante
Pentru dulcea lui soție?
Muzele-i sunt trei amante!

DORINȚĂ

Chiar de-aș face-o imprudență
Să mă-ndrept spre noi idile,
Vreau femeii cu experiență
Lungă de trei-patru zile!

FIR ÎNTINS

– Spune-i moșului, nepoate:
Ce-ai prins astăzi de când stai?
– Păi, am prins un guturai
Și-o belea de junghi în spate.

O IUBITĂ...

Cu rochii verzi și sâni de soare,
Cochetă, zveltă și mlădie
Mă chemi spre vinuri viitoare,
Iubită... vie!

VINUL „PĂSTOREL”

O viagră eficace
Și din care-un kil de bei,
Numai „bine”-ți vine-a face...
La femeii!

IUBITA DINTRE VII

Cum reușești într-o clipită
Să faci din tragedie dramă!
Eu te doresc ca pe-o iubită...
O... cramă!

Val ANDREESCU

2. PETRUȘ ANDREI



„PETRUȘ e un călător alternativ: pe cerul poeziei dibuind metafore sau pe pământ românesc colecționând premii pentru creația sa. Chiar e un poet, dar mai ales un român adevărat...” (D.V.M.)

„... R: Ne întoarcem la Festivalul umorului. Din 1976, dumneata ba ești textier, ba organizator de brigadă artistică, ba alt concurent la epigrame.

P.A: Este o amintire extraordinară, pentru că în 1976 am obținut locul I pe județul Vaslui și locul III pe țară, la text satiric și brigada artistică. Bucuria a fost că s-au remunerat textele, scrisesem un text remunerat și pentru prietenii de la Laza doar că după ce am obținut funcția de director coordonator nu am mai participat la concursurile următoare.

R: Dar și în ultima perioadă, ați participat la concursurile alea de epigrame și texte.

P.A: Da, în 2018 am revenit și am fost din nou laureat al Festivalului „Constantin Tănase”, bucuria mare fiind cea că am obținut marele premiu la „Treptele devenirii noastre”, un concurs de creație literară organizat de Ministerul Culturii, prin biblioteca Nicolae Milescu Spătaru.

R: Dacă ar fi să cer o caracterizare a acestui Festival, din perspectiva poetului Petruș Andrei, ce credeți că ar însemna în istoria culturală a Vasluiului acest festival?

P.A: Eu zic că este un festival de talie națională și internațională pentru că aici am revăzut mari actori de comedie ai țării, din păcate unii dintre ei au plecat într-o lume mai bună, dar am cunoscut oameni de cultură, oameni de simțul umorului, și un umor de bună calitate, jurii competente, și buni textieri în județul Vaslui care din păcate e tare rău prezentat de televiziuni în ultimii ani. Oameni de ispravă din acest județ nu sunt scoși în evidență.

R: I-am scos eu în „101 vasluieni”, în „111 valori naționale pentru Vaslui”, acum lucrez la „Bătălia culturală pentru Vaslui”.

P.A: Meritele dumneavoastră sunt incontestabile și numai cei rău voitori nu le recunosc. Așa cum spuneți și dumneavoastră, viața este extrem de frumoasă dar ne-o urâtesc proștii” (din interviu, Puiești, marți, 5 mai 2020).



Andrei I. Petru, născut în 1946, 1 iunie, în satul Bărc, com. Români, jud. Neamț. Scriitor contemporan, membru al Uniunii Scriitorilor din România

STUDII

1952-1959 - Școala generală, com. Români; 1959-1960 - Colegiul tehnic „Ion Borcea” Buhuși 1960-1963 - Colegiul Național „Petru Rareș” Piatra-Neamț; 1965-1970 - Facultatea de Filologie - Universitatea „Al. I. Cuza” –Iași.

CARIERĂ

Profesor de Limba și literatura română - Liceul Puiești, jud. Vaslui 1970-2010; Director Liceul Puiești 1976-1982;

Gradele didactice II și I; Distincția „Gheorghe Lazăr” cls. I;

Diploma de excelență.

Redactor la revistele „Plumb” și „Viața noastră”, „Liter-Club”.

Cetățean de onoare al comunei Puiești din anul 2007 și
Cetățean de onoare al comunei Români – Neamț din 2011

VOLUME PUBLICATE

„**Descântece de inimă rea**” -1995 (Editura Panteon - Piatra Neamț); **DEBUT EDITORIAL**

„**Floarea de jar**”-1996(ibidem);

„**Flacăra de veghe**”-2000 (Editura „Sfera” Bârlad);

„**Dulcea mea Doamnă/ Eminul meu iubit**” - 2002(ibidem);

„**Cântecul toamnei**”-2003(ibidem);

„**Mierea din trestii de cuvânt**”-2005(ibidem);

„**Poeme târzii**”-2006 (ibidem);

„**101 sonete**”-2007 (ibidem);

„**Taina feciorului de împărat**”-2010 (în „Poveștile de la Bojdeucă”(Edit. Pamfilius - Iași);

„**Crepusculul de miere**”-2010 (Editura „Cronica”- Iași);

„**Oul fermecat**”-2011(Editura „Sfera”- Bârlad);

„**Și vremea nu mă vremuiește**” -2011(Editura „Sfera”- Bârlad);

„**Cumpănind cuvinte**”-2011 („Opera omnia”- Editura „Tipo Moldova”- Iași); „**Fântâna și izvorul**”-2012 (Editura „Sfera”- Bârlad);

„**Femeia, vinul, aurul și cântul**” -2013 (Editura „Sfera” –Bârlad);

„**Mihai Eminescu – Eterna fascinație**”-2013 (Editura „Sfera” –Bârlad);

„Într-un cârng de neuitări”-2013 (Editura „Sfera” – Bârlad);

„Zâmbet de primăvară” -2014 (Editura „Sfera” – Bârlad);

„Lecturi empatiche” – 2015 (Editura „Sfera” – Bârlad);

„Călător prin timpul vieții mele” – 2016 (Editura „Sfera” – Bârlad,

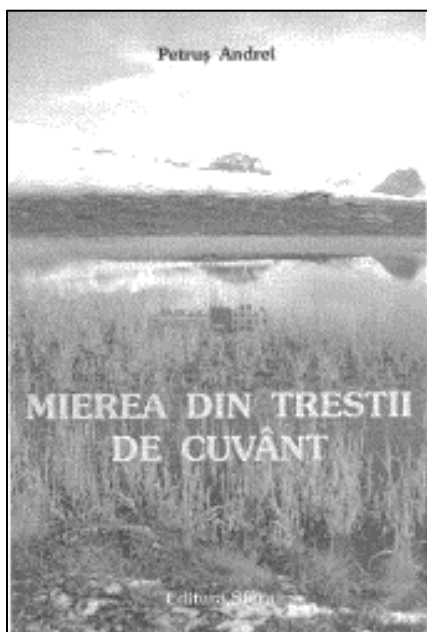
„Un dor nestins de nemurire” - 2016(Editura„Rafet” – Râmnicu Sărat;

„Fabule, satire, parodii...” – 2016 (Editura PIM – Iași),

„Când la stânga... Când la dreapta” – 2017 (Editura „Rafet” – Râmnicu Sărat).

„Fată nebună, dulce femeie”, Sfera,2019,120 pag.

PREZENȚE ÎN numeroase ANTOLOGII și Dictionare și în volumele lui D.V. Marin



Un profesor și creator stabilit definitiv în Puiești-Vaslui, într-un timp director de liceu, iar de la pensionare poet foarte activ, poate purta cu cinste idealul de serviciu în slujba comunității în care-și duce viața și activitatea.

Mai ales poetul, dar și „omul social” este o prezență de mare demnitate creativă.

Din 1976 și până azi a fost prezent ca textier, interpret, epigramist, la câteva ediții ale festivalului.

Este o importantă valoare locală care „s-a produs” și la Festival.

ȘI CU ASTA CE-AM FĂCUT?

Ne-am trezit din hibernare
Și-am strigat cât am putut:
Sus Cutare! Jos Cutare!?
Și cu asta ce-am făcut?

Am dorit, cu mic, cu mare,
Și-am luptat, cum am știut,
S-avem nouă guvernare?
Și cu asta ce-am făcut?

Ca mai bine să ne fie,
Ne-a crescut salariul brut,
Dar trăim în săracie?
Și cu asta ce-am făcut?

Ia corupția amploare,
Cum nicicând nu s-a văzut,
Scoatem totul la vânzare?
Și cu asta ce-am făcut?

Pentru-a câștiga o pâine,
Mulți o iau de la-nceput,
Rătăcesc prin țări străine?
Și cu asta ce-am făcut?

Traversam ani grei cu crize,
Leul iar a decăzut,
Cresc întruna taxe-accize?
Și cu asta ce-am făcut?

Totul este ca-nainte,
De belele n-am trecut,
Se trag sforile, se minte,
Și cu asta ce-am făcut?

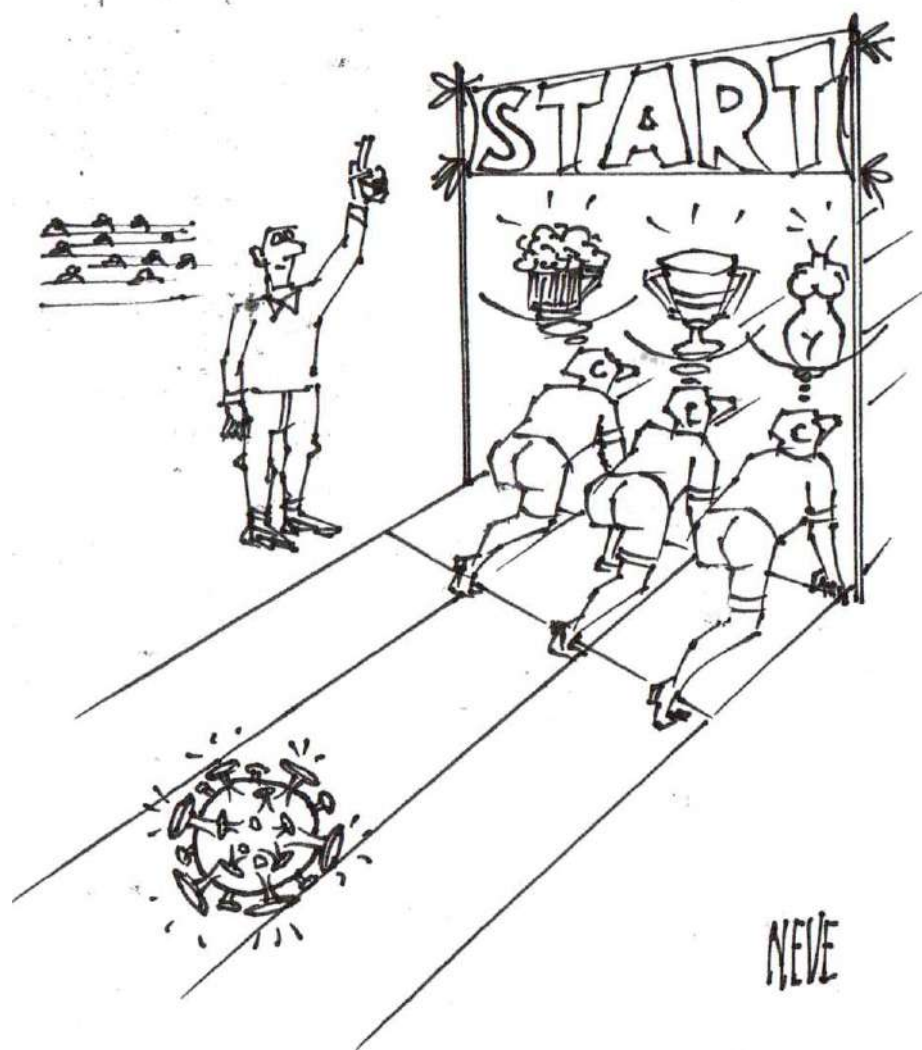
Se urzesc pe-ascuns vendete,
Cum nicicând nu s-a văzut,
Țara-i plină de vedete,
Și cu asta ce-am făcut?

Pleacă-ai noștri, vin ai noștri!
E sloganul cunoscut;
Iarăși am votat ca proștii,
Și cu asta ce-am făcut?

Text de Constantin TĂNASE

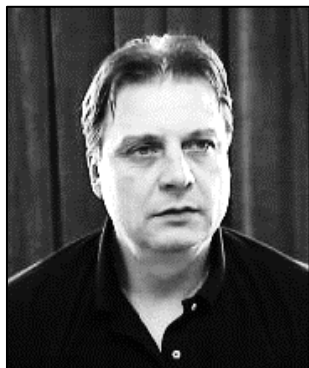


A. Clenciu, 1994



3. MARCEL ANGHEL

*„Dacă am putea vorbi cumva de un om care s-a creat singur ca personaj ales în teatru, acela e Marcel Anghel.”
(D.V.M.)*



Născut la 2 aprilie 1956 la Buzău, Marcel Anghel a absolvit, în 1981, Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică „I.L.Caragiale” București, Facultatea de Artă Dramatică, la clasa prof. Dem Rădulescu. Examenul de stat l-a susținut cu rolul Liviu Burnaz, în piesa "Undeva, o lumină", de D. Moțoc. Din

1990, este directorul Teatrului "V.I.Popa" Bârlad. Selecții dintr-o listă cu rolurile interpretate.

Trăindu-și personajele (niciodată nu le-a lăsat pe ele să-l trăiască), a dat viață, pe scena Teatrului V.I. POPA, la zeci de caractere ; selecții aspre, cenzurate de autor:

1. **Menato**, în „Moscheta”, de A. Ruzante, 1981 (rol de debut);

5. **George Muscel**, în „Manechine fără cap”, de I.D.Șerban, regia: Constantin Dinischiotu, 1982;

6. **Ionaș Oproiu**, în „Nota zero la purtare”, de V. Stoenescu, regia: V. Mălinescu, 1983;

7. **Fabrizio**, în „Hangița”, de C. Goldoni, regia: Matei Varodi, 1983;

11. **Ion**, în „Idolul și Ion Anapoda”, de G.M.Zamfirescu, regia: Mișu Fotino, Vasile Mălinescu, 1984;

12. **Sever**, în „Noțiunea de fericire”, de D. Solomon, regia: Bogdan Ulmu, 1985;

19. **Ombletov**, în „Căsătoria”, de Gogol, regia: Bogdan Ulmu, 1987;

20. **Argatul**, în „Unchiul Vanea”, de A.P.Cehov, regia: B. Ulmu, 1988;

26. **Ovidiu**, în „Întoarcerea Mariei”, de F. și N. Roșu, regia: B. Ulmu, 1989;

27. **Robert de Charance**, în „Martorii se suprimă,, de R. Thomas, regia: V. Mălinescu, 1989;

30. **Berenger**, în „Rinocerii”, de E. Ionescu, regia: B. Ulmu, 1990;

35. **Thorodos**, în „Se caută un mincinos” de D. Psathas, regia: V. Mălinescu, 1991;

59. **Reverendul Shannon**, în „Noaptea Iguanei”, de T. Williams, regia: Irina Popescu-Boieru, 2001;

60. **Nae Girimea**, în „D'ale Carnavalului”, de Caragiale, regia: Matei Varodi, 2002;

61. **Faust**, în „Faust”, de Goethe, regia: D. Mihăilescu, 2002;

71. **Spirache**, în „Titanic Vals”, de Tudor Mușatescu, regia: Dorin Mihăilescu, 2007;

75. **Ianke**, în „Take, Ianke și Cadîr”, de V.I.Popa, regia: Vasile Mălinescu, 2009;

82. **Jocul de-a vacanța**, de Mihail Sebastian, regia: Geo Balint, 2015;

A semnat, de asemenea, regia mai multor spectacole printre care :

1. **Arhipelagul Lenoir**, de A. Salacrou, 1992; 2. **Aventuri în pădure**, de Elena Galinescu, 2002; 3. **Două femei deștepte și nebune, nebune de legat**, de Ștefan Dumitrescu,

2010;4. **O noapte furtunoasă**, de I.L.Caragiale, 2012;5. **Investiția**, de Sebastian Ungureanu, 2013;

Pe scena Festivalului, a fost prezent ca actor la aproape toate edițiile, de la repartizarea sa la Bârlad.



Teatrul „Victor Ion Popa” – Bârlad



V. Silvestru, I. Vova, S. Georgescu, A. Pârvu, B. Căuș, A. Chiper

PENSIA

Altă chestie
E scoaterea la pensie
Astăzi ești funcționar
Însă mâine pensionar.
Poate te interesează
Pensia cum se calculează.
Ei, uite cum se calculează:
Din 35 de ani servicii
Care vor fi socotiți
Scazi primii ani de școală
Și absențele de boală,
Zilele de sărbătoare,
Orele suplimentare,
Plus un an și patru luni.
Tragi o linie și aduni.
Pe urmă împarți la cinci, apoi
Ce-ți dă înmulțești cu doi,
Scazi anul când te-ai născut,
Adaugi tot ce-ai scăzut
Și la cifra ce-a ieșit
Pui un zero la sfârșit.
Anii pentru înșurați
Se vor socoti dublați
Adică ani de război
Socotind că-n vremea asta

Te-ai războit cu nevasta.
La totalul obținut
Pui trei zero la-nceput
Scazi anii de celibat
Ridici restul la pătrat
Și-astfel într-o primă fază
Afli sumele de bază.
Apoi le extragi la toate
Rădăcinile pătrate
Și la suma dobândită
Aplici cota cuvenită,
Care nu trebuie să fie
Mai mare de 5 la mie.
Din suma rămasă brută
Scazi 4 și 8 la sută
Trei la mie la pompieri,
Impozitul pe averi.
Supracota respectivă,
Taxele pentru colivă,
Cinci la sută pentru dric,
Pe urmă nu mai scazi nimic.
Din totalul rezultat
Verși $2/3$ la stat
Și restul ți se cuvine
Nu știi dacă mă exprim bine!

Poezie satirică de Constantin TĂNASE

4. ION ANTONESCU CARABUȘ



Personaj volubil, foarte prietenos și înfipt, nu prea simpatizat de colegi. Când am convorbit la București s-a arătat bucuros de ieșire, mai ales că primea ceva bani în plus în delegație și era și sarcină de partid.

– Da, pe la Huși, mergem?

– Mergem, e aranjat totul (nu era, dar aveam sarcină să-l conving. Directorul N. Dinescu zicea că depinde de mine dacă merge, că el trimite cele 6 balerine și atât).

– Să mai scap și eu de îmbâcseala asta, că mi-e dor de-o băută ca lumea. Ce populație are Vasluiul?

– Cred că peste 20000, zic eu, deși nu trecuse cu mult de 17000; abia ajunsese centru de județ. Cine să se intereseze de o localitate așa mică, deși luase la cunoștință din poeziile lui V. Alecsandri și tuturor li se părea mai mare decât era. Cărbuș își tot învârtea pălăria de spectacol, că eram aproape de scena de la Teatrul de Revistă.

– Da... altceva... mai găsim pe acolo, pe la voi?

– Da, maestre, găsim de toate, vă aștept la microbuz pe 2, la ora 12. Important că s-a ținut de cuvânt și cum era bun prieten cu Nicolae Stroe au venit „la brațetă” și a stat 3 zile la hotelul partidului, că altul nu era.

După ce am făcut fotografia de grup, pe treptele fostului cinematograf Traian (re-botezat I.C. Frimu), și am intrat în sala de spectacole și pe scena de lemn care scârțâia tare, s-a apucat de înjurat împreună cu Dan Demetrescu. Nu l-am mai prins la altă ediție.

Toată lumea făcea legătura cu Teatrul „Cărăbuș” al lui Constantin Tănase, unde el debutase. Pentru mine, alergătorul, acceptul era ca o grindină pe vreme de secetă.



Leonte NĂSTASE – Fără cuvinte, Marele premiu în 1984

5. ALEXANDRU ARȘINEL: „Viu și eu la Festival”



Capacitate de orientare, dacă nu minte multă a avut acest mare artist (comic), contemporanul nostru. Îl cuprind în volum, pentru că deja are o vârstă respectabilă. E încă directorul Teatrului satiric „Constantin Tănase” din București, de mulți ani, e încă prezent în tot felul de show-uri pe plan național, poate ca o prelungire fericită a vârstei-talentate, poate pentru că are pâine și cuțit ca director...

Veneam cu trenul de la București spre Vaslui, la clasa I (cred că prima dată în viață), chiar ca principal organizator al Festivalului Umorului „Constantin Tănase” ediția a II-a, Comitetul de cultură nu-mi acorda ca inspector plata la clasa I, dar pentru că aveam sarcină să-l însoțesc pe marele actor Radu Beligan (era tot la clasa I, încuiat cu o fetișcană foarte frumoasă), mă aflu pe holul vagonului, cam pe la ora 2. La un moment dat un tânăr cu părul cârlionțat, lung și bogat mă abordează, intrăm la „basmă”, îmi povestesc despre Festival pentru care caut concurenți și că îl conduc pe Beligan. Se plângea tânărul că are de schimbat la Mărășești și că are mult de mers până la Dolhasca lui, dar că a terminat IATC (teatrul), că e actor de comedie, caută să se angajeze, că e falit, drept care mă întreabă:

– Aș putea veni și eu, chiar la amatori, măcar să-mi decontați trenul.

– Da, chiar te rog, dar va fi greu, pentru că eu propun, președintele aprobă. Va depinde și de președintele Juriului

(bănuiam că va fi Beligan, dar a fost criticul de teatru Valentin Silvestru).

M-am trezit pe la Tecuci cu Arșinel, cel necunoscut și în căutarea unui post la București, în compartiment, spunând că și-a schimbat traseul și că merită să încerce, mai ales că-l poate vedea Beligan. Președintele Comitetului de Cultură și Artă l-a acceptat bucuros, dar nu la amatori ci la primul său recital de actor. Nici nu știu dacă l-a plătit, dar aprecierea lui Valentin Silvestru a contat enorm, mai ales că printre amatori nu se deslușeau cine știe ce talente (a câștigat un ardelean, ajuns director de Casă de cultură, de care n-am mai auzit ca interpret).

Răstimp de 50 de ani am păstrat direct și indirect legătura, chiar după ce a ajuns director. A dobândit gloria având-o parteneră pe Stela Popescu. Cu ocazia realizării scrierii cărții **„Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase”/ Vaslui/ Mărturii, Documente, Fotoalbum”**, Iași, Pim, 2010, 218 pag. am realizat un lung interviu telefonic consemnat ca atare și difuzat la radio și reluat în ziarul Meridianul. Reproduc interviul:

SUCCESE FĂRĂ APLAUZE:

Interviu telefonic cu Alexandru Arșinel, 17 septembrie, 8.25 – 8.50 (fragmente):

– Un întemeietor al Festivalului Umorului, mai precis eu, de la Vaslui, la 40 de ani de la prima ediție, afirmă că v-ați lansat la Vaslui. Comentăți?

– N-aș spune că m-am lansat la Vaslui, aș spune că Vasluiul a constituit unul dintre momentele importante ale devenirii mele ca actor de revistă. Vasluiul a însemnat

întâlnirea cu lumea bună a umorului românesc, a celor care într-un fel sau altul la vremea aceea, și cred că nu numai la vremea aceea, păstrau tradiția marelui actor, întemeietorul revistei moderne românești, Constantin Tănase. Și asta se datora mai multor factori: în primul rând celui care a fost mentorul acestui festival, regretatul critic și scriitor Valentin Silvestru, originar din județul Vaslui. Cel care a pus mult suflet, multă dragoste pentru aducerea în prim planul activității culturale românești a acestei mari personalități căreia îi datorăm tradiția și numele teatrului pe care am onoarea să-l conduc.

–A început de la ediția a II-a, Valentin Silvestru.

– Cunoscut lucrul ăsta. Pe mine m-ați întrebat de persoana mea cum se poziționează în cadrul acestui festival. O altă personalitate căreia îi păstrez o amintire deosebit de dragă este cel care în condițiile de atunci a pus suflet și a dat gir din toate punctele de vedere ca acest festival să se desfășoare la cel mai înalt nivel, mă refer la primul secretar de atunci, domnul Tănase.

–Gheorghe Tănase.

– Un om atașat acestui moment și dăruit în totalitate, suportând toate chichițele marilor actori și colectivelor care au trecut de-a lungul anilor pe acolo. Era o manifestare pe care o așteptam cu emoție mai toți cei care de-a lungul anilor am fost implicați în acest festival.

–În județul Vaslui ați fost totdeauna iubit, așteptat, respectat. Vă puteți explica?

– În general artiștii au fost bine primiți în Moldova. Când era foamea mare sau îți era foame...

– Așa e...

– ... zona unde puteai să fii sigur de rețete maxime era Moldova. Și, sigur, că pe itinerariul nostru, și datorită tradiției care s-a creat în ani de zile în jurul orașului Vaslui, Vasluiul era unul dintre cele mai vizitate județe în perioada aia. Țin minte că făceam Vasluiul, făceam Bârladul, făceam Hușul. Huși... unde era o persoană care ne iubea foarte mult, mă refer la regretatul inginer, domnul Neamțu...

–**Ion Neamțu.**

– care totdeauna ne primea cu drag și își pune...

–**Zghihara la bătaie...**

– ...toate la îndemâna artiștilor. Aș vorbi însă de prima mea participare, pentru că spuneți la început că acolo m-am lansat. Acolo am făcut într-adevăr primul recital. Acest recital îl datorez în mare măsură încurajării pe care mi-a dat-o la vremea aceea Aurel Storin. Invitația era trecută în avizier pentru toți artiștii care voiau să participe și-atunci vă dați seama că... mă tenta sau nu mă tenta, aveam curajul sau nu-l aveam pentru că știam cine participă la acel festival. Și Aurel a zis: Tu ai posibilitatea să faci un recital foarte bine. Atunci, cam timp de o săptămână, mi-am încropit un recital...

–**Chestia aia cu un cuier și hainele schimbate, rolul schimbat.**

– Și mi-aduc aminte chiar de întâmplări inedite, că mi-ați pus și această întrebare, a fost discursul primului secretar Gheorghe Tănase care la întâlnirea cu toți artiștii a spus la un moment dat: Vă mulțumesc că ați participat și anul acesta la Festival, pentru noi este o mare onoare, și mai ales tânărului actor Alexandru Arșinel, care și el este moldovean de-al nostru, și care s-a văzut că nu și-a pregătit recitalul în tren de la București până la Vaslui. Iar o altă poveste pe care n-am s-

o uit niciodată și pe care mi-a relatat-o regretatul gazetar și om de televiziune Buhoiu...

–Aristide Buhoiu.

– Aristide... îmi spunea: Ții minte că eu am scris prima cronică vis-a-vis de prezența ta la Vaslui? Zic: Țin minte Aristide. Și zice: Să-ți mai spun un lucru. Când ai intrat tu în scenă eram în fosă cu regretatul mare actor Caragiu și tocmai voiam să ies și ai atacat momentul respectiv cu un monolog și Caragiu a zis: Stai, mă, să-l văd pe ăsta. Cine-i ăsta? Și Buhoiu a spus cine. Și-a stat Caragiu pe tot momentul meu care a fost de vreo 25 de minute și când a plecat de-acolo a spus: Ți-a s-ajungă un mare actor. Ți-a fost un moment care m-a tușat și m-a bucurat pentru tot restul vieții.

– M-a tușat și m-a bucurat, îmi place termenul. Teatrul de revistă a avut un rol, zicem noi, mare...

– Permanent până acum vreo 10 ani, când direcțiile acestui festival tradițional „Constantin Tănase” n-au mai adunat în jurul lui personalități ale umorului românesc.

–Cei de la butoane?

– Da. Cei de la butoane, din nefericire. Un festival care se numește „Constantin Tănase” nu are prezența primului teatru de revistă care este urmașul tradiției lansate și inovate de Constantin Tănase, nu participă.

–Ei au motivat că le-ați cerut bani mulți.

– Nu, nu. Noi niciodată nu cerem bani mulți. Noi cerem rețeta sălii, atâta tot. Și, sigur, cazarea și masa respectivă pentru oameni. E un festival. Un festival dispune de niște bani. Nu, nu, nu le-am cerut bani mulți. Ei nu s-au ținut de cuvânt, sau nu au știut să se țină de cuvânt, pentru că la ultima noastră participare la Vaslui a fost perfect și i-am rugat, dacă tot venim mai multe zile, să jucăm și la Bârlad, iar când am ajuns

la Bârlad acolo nici nu ajunseseră afişele noastre. Deci nu s-au interesat deloc, și atunci le-am spus de la obraz niște lucruri, pentru că în clipa în care eu mă angajez cu o acțiune, eu nu mai dorm noaptea și ziua ca să mă pot ține de cuvânt și să nu mă fac de râs.

– Aș vrea să rememorați faptul că din 1982 până-n 1996, 1998 perioada aceea a fost cea mai intensă și valoroasă a festivalului...

– Da...

– ... dar din 1992 și 1994, și despre noi cei de la Televiziunea Vaslui. Ați fost oaspetele meu în repetate rânduri în studiourile noastre...

– Da... așa-i.

– ...singur și împreună cu doamna Stela și Cristina Stamate, mai toți artiștii mari ai momentului ați refăcut Festivalul Umorului la noi, în studioul Televiziunii Vaslui. Păstrați vreo impresie?

– Mi-aduc aminte cu plăcere și probabil că memoria peliculei o poate confirma.

– Oricum, sper că v-am făcut o bună impresie, vreau să-mi trag un pic spuza pe turta mea, o bună impresie primirea și difuzarea pentru că atunci aveam o difuzare excepțională, în toată Moldova.

– Da, da, știi dom' profesor. Vorbeam despre susținerea venirii colectivului Teatrului "Constantin Tănase".

– Domnul Popa Popas ne spunea alaltăieri, tot cam pe la ora asta, tot telefonic: Eu am fost primit cu onoruri pretutindeni în țările lumii, cam în vreo 200, sintetizez, dar nu și la Cotroceni. Presupun că nu același lucru s-a întâmplat cu dumneavoastră care, nu vă fac o flatare ca să zic așa, constatăm că sunteți unul dintre cei mai mari artiști

ai țării. Spuneți-mi din punctul ăsta de vedere cum stați cu comunicarea cu mass-media, o vedem că sunteți prezent, dar cu cei simpli care vă aplaudă.

– Vreau să vă spun că cei din mass-media mă solicită tocmai datorită unui contact permanent pe care-l am cu publicul, pentru că publicul este cel care, în ultimă instanță, îți dă notorietate, îți dă popularitate, iar din punctul ăsta de vedere cred că stau destul de bine. Faptul că în ultimii 10 ani am fost nominalizat de fiecare dată la „10 pentru România”, am ieșit pe locul 1 o dată, de două ori pe locul 2. Faptul că în '95 în sondajul Televiziunii Române am ieșit cel mai iubit actor din România, faptul că de-a lungul ultimilor ani în sondajul „cei mai credibili oameni din România” am ieșit în primele 5 locuri iar anul trecut am ieșit pe locul 2, demonstrează că plătitorii, spectatorii, cei care de fapt dau aceste voturi, sondajele fiind făcute nu cu cei din mass-media ci cu cel care ne pune gradele pe umăr, se pare că am ieșit destul de bine.

– **În străinătate ați fost destul de mult...**

– De multe ori, de multe ori.

– **...oarecum suntem la curent...**

– Din Canada până-n America Latină, până-n Africa, până-n Australia, Asia, toată Europa. Am fost chemați, am avut această mare bucurie să fim invitați de comunitățile românești...

– **Deci ați vorbit tot în românește.**

– Da. Este un gen care nu poate fi vorbit decât în românește și un gen care nu se poate adresa decât în cea mai mare măsură publicului de origine română, public care ne iubește și care ne-a solicitat, public care a simțit că ne-am dăruit viața aproape 50 de ani lui, cu sufletul deschis, fără menajamente față de cei care într-un fel sau altul se află în

colimatorul nostru, am reprezentat, în ultimă instanță, oful cetățeanului pe scenă.

– **Tot Popa Popas zicea... zice: o propoziție, o frază de încheiere domnul Popas. Dumnealui a zis așa, și a accentuat de două-trei ori: Gândiți-vă că nu ne aveți decât pe noi, gândiți-vă că numai pe noi ne aveți, vorbea de caricatură și acuma vreau să contragem și despre artă și umor.**

– N-aș pune punct în ceea ce privește dezvoltarea genului, perspectiva genului în țara noastră. Este un gen atât de popular izvorât din dorința poporului român, spiritului românesc încât cred că este fără sfârșit...

– **Trebuie să fie, totuși, ar fi o modificare spre tentă vulgară a umorului...**

– Asta ne-a adus democrația, asta ne-a adus Revoluția, dar ea nu s-a infiltrat și pe scena Teatrului de Revistă „Constantin Tănase”. În condițiile în care mass-media a mediatizat ani de zile formațiile de amatori vulgare, artiști cu o tentă în vorbire suburbană, Teatrul „Tănase” a reușit să-și mențină o anumită calitate tradițională și iată că din ce în ce publicul a fost atras de această curățenie tradițională a poporului românesc care este un umor de spirit, un umor educativ, un umor care intervine chirurgical în aspectele negative ale societății noastre fără să fie nevoit să folosească vulgaritatea și mitocănia.

– **Mai știți de alte festivaluri de umor domnule Arșinel?**

– În țară?

– Da.

– **Vă spun că mai sunt la Gura Humorului, la Aiud, la Bistrița, la Craiova...**

– Am fost invitat la Gura Humorului, chiar anul trecut, am dat un spectacol, mi-aduc aminte, pe o ploaie torențială și

că în fața noastră, ce n-am avut la acest festival –succes am avut, n-am avut aplauze– toată lumea era cu umbrelele în mână, dar era o mare de umbrele, chiar m-a impresionat și n-am avut un aparat de fotografiat să văd, umbrelă lângă umbrelă cum săreau în sus în semn de mulțumire așa o ridicau în sus, o tremurau. A fost un moment deosebit acolo la Gura Humorului.

– Am reținut – succes fără aplauze, o expresie care chiar îmi place ca și gazetar. Domnule Arșinel ați avut o deosebită bunăvoință să ne dați și prin telefon interviul de față. Dacă totuși vreți să transmiteți un salut spectatorilor, auditorilor, cititorilor mei și-ai dumneavoastră. Un cuvânt de salut.

– Ascultătorii postului de...

– De televiziune, Tv.V on line și Radio Bârlad, ziarul Meridianul, pe astea le reprezintă în secunda asta.

– Mă bucur că am ocazia și prilejul oferit de domnul profesor doctor Dumitru V. Marin să transmit cititorilor ziarului Meridianul, postului de radio Unison Bârlad-Vaslui și postului de televiziune on line din Vaslui, toată dragostea mea personală și dragostea și prietenia colectivului de Teatru „Constantin Tănase”. Iubim Vasluiul, iubim spiritul marelui actor Constantin Tănase al cărui moștenitor suntem noi cei de la Revista din București.

17 septembrie 2010



Alexandru Arșinel este fără vreo îndoială unul dintre cei mai mari artiști români, cu roluri mari și importante pe scenă, în teatre, în filme, dar și ca bun conducător al unuia dintre cele

mai bune și necesare teatre românești. Poate... simțul de orientare, insistența, valoarea, au făcut dintr-un oarecare în tren un mare artist al națiunii.

Dar, dacă nu-l primeam la Festival?

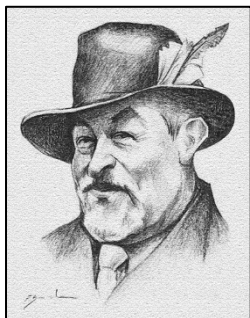
Fie și, numai, spectacolele de mare ținută pentru vasluieni justifică prezența și reproducerea interviului de atunci, aici.



Teatrul de revistă Constantin Tănase, București.

6. MIHAI BATOG BUJENIȚĂ, AUTOR, „JURIST”, COMENTATOR.

FESTIVALUL CONSTANTIN TĂNASE, UN MIRACOL ÎNFĂPTUIT DE OAMENI



„În anul 2002, după cam cinci ani de la retragerea din activitate, am început, influențat de grupul din care făceam parte respectiv: Cenaclul de umor Academia Liberă Păstorel din Iași, să scriu umor sub diferite forme: proză, epigramă, poezie, iar mai târziu și teatru. Așa se face că în anul 2005, deși promisem unele premii la diferite festivaluri organizate în țară, nu aveam o confirmare certă fiindcă aceasta putea veni doar la un eveniment cu amploarea și prestigiul Festivalului Constantin Tănase. Trimisesem spre jurizare un roman umoristic și stăteam cu sufletul la gură deoarece printre concurenți erau nume de referință ale genului precum brăileanul Mihai Frunză sau „amiralul” umorului românesc domnul Ananie Gagniuc, un redutabil „atlet” al genului, dar și alții poate mai puțin cunoscuți atunci, însă, așa cum mai mereu se întâmplă în umor, capabili de mari surprize. Nici juriul nu era de neglijat! Cornel Udrea și Bogdan Ulmu (Dumnezeu să-l odihnească în pace!), cunoscuți pentru exigența lor binevenită într-o zonă literară în care pot apărea destul de ușor tot felul de mediocri cu pretenții, dădeau acea notă de maximă credibilitate întregii secțiuni.

Ei, bine, am obținut marele premiu, iar cei cu care am concurat mi-au devenit prieteni, poate spre uimirea altor

scriitori care nu pot depăși, din diferite motive, primul dintre acestea fiind orgoliul, pierderea unei competiții, inclusiv admiterea faptului că există oameni mai talentați decât tine. Adică un lucru cât se poate de benefic pentru creația literară!

Performanța m-a legitimat în lumea creatorilor de umor, m-a stimulat și iată, poate exact din această cauză, ceva mai târziu am reușit să intru și în Uniunea Scriitorilor din România, lucru destul de dificil în general, fiindcă respectiva Uniune este destul de reticentă față de scrierile umoristice. O atitudine, din păcate, justificată de numărul mare de submediocrități cu pretenții care apar pe post de creatori în domeniu.

Aici este bine să detaliez puțin deoarece unul din principalele roluri ale festivalurilor de gen, printre care cel de la Vaslui este cel mai important, se instituie ca judecători și promotori ai calității, mai ales că nu puțini sunt cei care cred că o întâmplare banală care probabil o fi stârnit râsul la vremea și în mediul unde s-a produs, poate fi repovestită și prezentată drept creație de un umor considerat devastator, de unde și pretențiile povestitorului.

*Prezența constantă timp de, iată, 50 de ani, la Festivalul Constantin Tănase a unor oameni de mare calibru, oameni cu operă în palmares, conferă acestui mare eveniment cultural statutul de areopag al umorului, de academie cu rol formativ și frumoase perspective pentru viitorul creațiilor umoristice autohtone”.***(Text, Mihai BATOG-BUJENIȚĂ)**

RUGA DIN CRAMĂ

Sunt Doamne-aici, în cramă, jos
Și aș mai bea un păhărel
De mă ajuți, te rog, frumos,
Să nu mă bea, pe mine, el.

TABIET

Mănânc pe stradă un covrig,
Tușesc și-s cocoșat de frig.
Acesta-i felul meu trufaș:
Iau prânzul numai în oraș.

Mihai BATOG-BUJENIȚĂ

7. RADU BELIGAN, ACTORUL MIȘTOCAR



Festivalul Umorului, Vaslui, 1972, ediția a II-a, alergător de serviciu doctorandul D.V. Marin, deja aflat în ceva conflicte cu colegii care-l săpau, după moda oricărei vremi. Trebuia contactat, lămurit, antrenat în mobilizarea unor nume mari Valentin Silvestru și Radu Beligan, considerat atunci și ca nume de scenă și ca funcție deosebit de important pentru că era vicepreședinte al Uniunii mondiale a teatrelor (aproximativă denumire), era

Directorul Teatrului Național (vechea locație, nu se construise actualul) și membru în Comitetul Central al PCR. Deci trebuia să i se arate respect și supunere; cu primul aspect eram de acord, dar, când am pătruns în biroul lui (după așteptarea de rigoare) deși nu era singur, nu m-am arătat deloc slugarnic și tocmai asta i-a plăcut, dar tot m-a reclamat la președinte că l-am înfruntat. M-a plasat și el la Ioan Massoff, secretarul literar, critic teatral și un om de mare calitate, să mă ajute s-aducem actori de calitate și spectacole la Festival.

Dat fiind că intrase în acțiune și Valentin Silvestru, atunci o mare autoritate critică, la această ediție am avut și mulți și valoroși actori prezenți, în primul rând Teatrul satiric muzical condus de Dinescu.

Pentru economii a hotărât că merge cu trenul clasa I, că îl însoțesc. S-a încuiat în compartiment cu o foarte frumoasă tinerică îmbrăcată cu fuste în culori diferite dispuse orizontal, așa că am discutat (pe hol, întâmplător) cu Arșinel cel

necunoscut pe care l-am adus la Vaslui. Beligan a avut onoruri la Vaslui cum cred că n-a avut nicăieri. A dat și un recital.

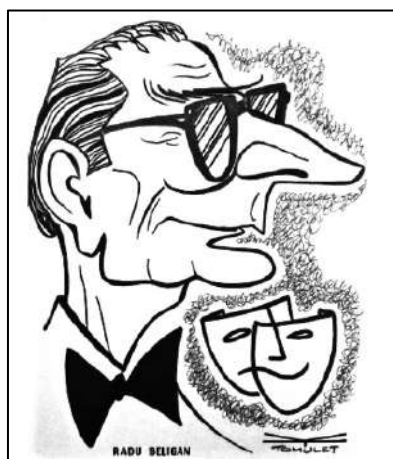
După Revoluție a revenit de mai multe ori, singur sau cu Teatrul Național unde era „regele” și cam dicta totul. Am realizat mai multe interviuri cu el deși nu-mi plăcea că era miștocar, nu-l suportam să se dea atotștiutor și-i vorbea de rău pe vasluieni. Modul de comportament îi asigura un fel de autoritate suplimentară și influență publică. De câte ori a fost la Vaslui (de vreo 6 ori) a adus spectacole de excepție, de câte ori eram între 4 ochi îmi mai spunea:

„– Nu lua totul în seamă, tinere!” L-am întrebat despre fidelitatea în căsnicie : „e o prostie ” a răspuns sec.

L-am înregistrat ca om, ca actor, ca promotor. A fost printre cei care s-au minunat de „instrumentele” noastre de înregistrare și de emisiunile pe care le urmărea la hotel. Era foarte bine păzit, dar nu mi-a refuzat filmările. Adaug că în fața camerei de luat vederi se purta normal, chiar timid, spre

deosebire de Stela Popescu, cea care devenea exuberantă și volubilă. Pentru că lucram la cartea „Personalități vasluiene”, printre cei vreo 80 era și el. Cu Radu Beligan am tranșat definitiv ideea că ar fi vasluian: „fii, domle liniștit, dacă am trecut pe aici, înseamnă că sunt vasluian?”

Și-a făcut bine meseria și pentru vasluieni.



**Radu BELIGAN văzut de
Virgil TOMULEȚ**

8. GELU VOICU BICHINEȚ, ADMINISTRATOR CULTURAL



N-aș putea spune că apreciatul profesor de prin liceele vasluiene a ajuns, datorită fratelui său, director al Bibliotecii Județene „Nicolae Milescu Spătarul”, dar, sigur a beneficiat de prietenia fratelui său, Corneliu, cu președintele Consiliului Județean, Dumitru Buzatu, cel cu mâinile pe directoratul său.

Geluțu, prietenul meu, s-ar supăra cumplit dacă n-aș aduce argumentele care să susțină că astăzi este unul dintre cei mai valoroși oameni de bibliotecă din Țara Românească, pentru că așa este. Dar ca și în cazul fetelor frumoase și deștepte... câte și câte nu sunt așa, dar de ajuns celebre ajung numai cele promovate corespunzător, adică la înfățișarea agreabilă, la nivelul intelectual ridicat, trebuie să existe unul cu mare putere de decizie care să-l împingă în față, să-l impună.

La câtă minte are, și are destulă, Gelu Voicu Bichineț trebuia doar să fie menținut în funcție (oriunde ar fi fost se impunea) ca societatea să beneficieze de calitățile sale. Pentru că, nici în Deceniul Dușmăniei, nici în ultimul deceniu, la câtă mândrie și îndușmănire locală există, nu cred că ar fi rezistat dacă nu accepta sistemul de ostracizare al unora, cum am spus recrudescența spiritului comunist în gașca locală.

De reținut esențialul : acest Bichineț e om potrivit la loc potrivit și înobilează funcția de OM DE CARTE, de administrator cultural în cel mai bun sens al cuvântului.

Dovada : B.J.Vs. este una dintre cele mai moderne, mai dotate și mai organizate Biblioteci din țară. Aici, în amărâtul de Vaslui cel plin de multe bube, de sărăcie și cu faima cea mai proastă din țară. E destul să intrați pe site-ul instituției și vedeți aceasta.

Amplele manifestări cu cartea ale BJV includ în reușite elemente ale muncii sale directe.

Gelu mai are o calitate multiplă : bun comunicator, rezistent la bârfe și dușmăanii, orientat înspre marile valori locale și naționale pe care le promovează cu pricepere. Și, mai are ceva : o aleasă independență spirituală.

Opera sa „administrativă” va tot rămâne.

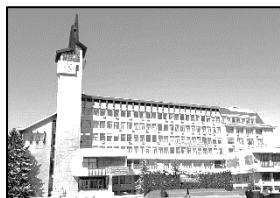
Nu mă pot abține să scriu : eu am așa prieteni de buni astăzi... că **mă vor urmări cu ura lor** și mult după moarte.El mă mai scapă de unii.



Biblioteca Județeană Vaslui

9. DUMITRU BRAN

Mărturisire: nu-l comentez cu plăcere pentru că a fost tare nedrept și jignitor cu mine, mulți ani; dar:

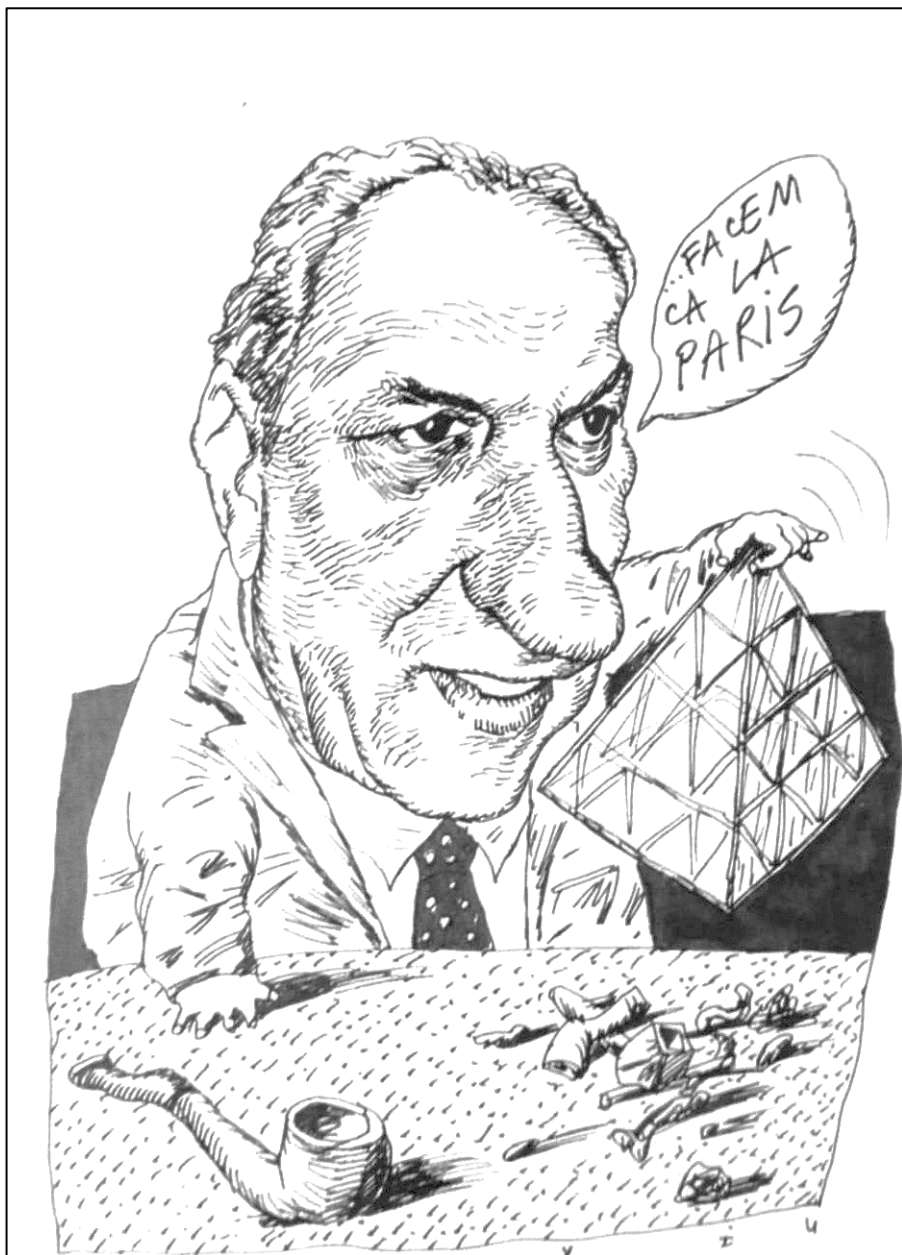


Tractoristul acesta ca pregătire, autodidactul care nu urma școli, deși le putea absolvi pocnind din degete (era mare la partid), a fost secretar cu propaganda, și șef de secție, dar, retrogradat, a ajuns și președinte la cultură, în 1974. Era un tip ironic-mușcător, ofensiv-disprețuitor și tare pragmatic, având spiritul conducătorului în sânge și o intuiție... partinică. A fost unul dintre cei mai merituoși președinți de Comitet de Cultură, mereu om de nădejde pentru prim-secretar deci cu autoritate care să impună măsuri culturale benefice. Cele câteva ediții de festival în care a conlucrat cu Valentin Silvestru și cu pălmași ca Șerban au fost benefice pentru continuitatea manifestării.

Toți cei care au lucrat cu el, mai ascultători ca mine, au avut unele cuvinte de laudă despre munca sa în domeniu.

S-a retras după Revoluție la copii, la Iași, unde a și decedat.

Prietenul meu, publicistul George Stoian, mă avertizează că-mi câștig adversari dintre cei care l-au lins pe acest important activist de partid comunist. Afirmația lui este încă o dovadă a resurecției spiritului comunist în viața culturală vasluiană despre care am scris în mai multe împrejurări. Și pot să recunosc: Bran a indus mental și a transpus în practică ideologia comunistă în perioada de maximă propagandă oficială.



Dan Silviu TURCULEȚ – Constantin Tănase (1996)

10. TAMARA BUCIUCEANU-BOTETZ, MARE ACTRIȚA.

Decedată pe 15 oct. 2019, la 90 de ani; am intervievat-o



la București, Bârlad, Vaslui, atunci când era plină de viață și în mare vogă. Liniștită, zâmbitoare, cuminte și decent îmbrăcată, avea conștiința valorii de sine și dădea dovadă de modestia care-i aducea un plus de simpatie. Artistă de comedie (ce rol a făcut în Chirița în provincie, a lui Vasile Alecsandri !) a avut destule roluri și în

cinematografie ca să rămână autoritar în Istoria Teatrului Românesc.

Am însoțit-o în primii ani ai Festivalului de umor „Constantin Tănase”, ca sarcină de serviciu (eram inspector la Comitetul de cultură și artă Vaslui, până în 1974), iar după ce am înființat Studioul de televiziune și radio Vaslui (5 dec. 1990), aproape la toate revenirile în județ mi-a fost invitată în studio sau intervievată după spectacole sau la întâlnirile cu actorii.

Alături de Rodica Mandache era purtată de Valentin Silvestru (cu care m-a legat o indicibilă prietenie) era promovată de criticul și organizatorul bucureșteano-vasluian în grupuri mari și mici, dar, și, cu răspundere spun, nu era o bună vorbitoare, ci doar o prezență remarcantă. Era mare când i se dădea voie să interpreteze ceva, căci mai fiecare artist adus de Silvestru era foarte, foarte ascultător. Parcă nici nu sufla până când i se făcea locul să explodeze artistic, și, că, de atunci devenea Tamara cea mare.

Desigur și Tamara Buciuceanu-Botez (i-am ascultat și înregistrat destăinuri pe care nu mi-a permis să le difuzez) a fost dintre străluciții reprezentanți ai epocii culturale bazate pe cultul cărții, al literaturii, al metaforei, al ironiei, deci cu râsul sincer și gălăgios. O singură întrebare (ca laudă) mi-a rămas de la actriță: Domnule profesor, da, de ce te-ai apucat mata de televiziune?

Talentul dezlănțuit al Tamarei... e exemplu perpetuu.



Tamara BUCIUCEANU-BOTETZ – Scenă din filmul Liceenii regizat de Nicolae CORJOS (1986)

11. BOGDAN CĂUȘ, „UN MINISTRU IMPORTAT AL CULTURII”.

Voinicul și brunetul Bogdan Căuș lucra la Centrul



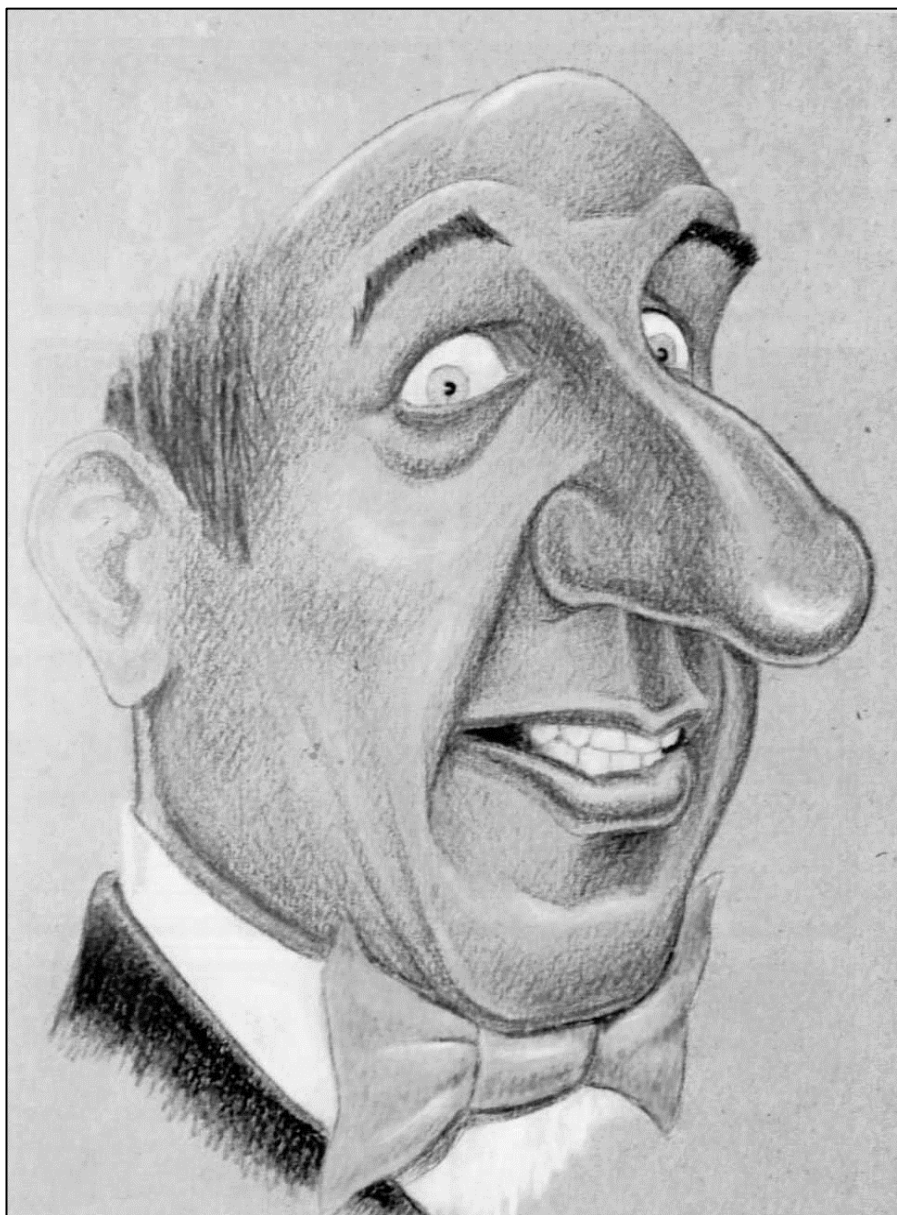
Național al Creației Populare, București, delegat pentru noul județ, era un tip inventiv și talentat, ne-a învățat multe cât a fost colaborator la Vaslui. Stătea mai mult împreună cu George Stoian cu care se înțelegea bine, regiza spectacole și instruia formații artistice, în special brigăzi artistice de agitație.

În condițiile în care n-aveam mai nimic, nu știam nici prea multe, eram foarte bucuroși de sfaturile lui.

A fost un ziarist de talent, un scriitor, regizor și activist social. Nimeni n-a știut de o riginea lui armeană, nici de colaborările lui înainte de 1970, ajungea că era foarte

priceput, liniștit și comunicativ. În condițiile improprii ale orașului de atunci mai dormea noaptea pe mese, dar era prezent la treabă... și politicos.

A fost unul dintre „importurile” culturale sezoniere cele mai nimerite pentru noi.



Constantin TĂNASE văzut de Mircea TOMESCU (1982)

12. LAURENȚIU CHIRIAC, ISTORIC ȘI CRITIC

Deși tânăr, Laurențiu are OPERĂ și destui dușmani care nu vor putea să-l ajungă niciodată, pentru că are o minte deschisă, memoria documentului și răbdarea cercetătorului adevărat. Nu-mi poate fi decât prieten.



Dintr-o listă mare, CĂRȚI ȘTIINȚIFICE PUBLICATE:

1. Edificiile religioase medievale din zona și ținutul Bârladului. Repere istoriografice, Iași, Editura Opera Magna, 2006.

2. Monumentele religioase medievale din zona Bârladului, Iași, Editura KOLOS, 2007.

3. Muguri și flori de voie bună, coautor: Dumitru Apostolache, Bârlad, Editura Sfera, 2012.

4. Memoria Timpului. Gheorghe Alupoaei, Iași, Editura PIM, 2015.

5. Situl arheologic “CURȚILE DOMNEȘTI” din Vaslui. Monografie (în colaborare cu cercet. șt. Costică Asăvoaie).

*(... 77... NODURI culturale și semne amicale,
Ed. PIM Iași, 2018, p. 112...117)*



Ca director al Muzeului Județean și muzeograf Laurențiu a co-participat la împlinirea mai multor ediții de festival, cu competența și priceperea sa.

Ca muzeograf Laurențiu a pus foarte serios umărul la realizarea proiectelor asumate ale FNUCT.

Inserăm textul trimis pentru această carte:

„Deși e mai mereu considerat un județ unde doar sărăcia și natalitatea prosperă, **VASLUIUL** are, totuși, *ceasul său de gală* la întâlnirea acestui necaz cu umorul: **râsul** ca speranță de îndreptare a moravurilor! Hazul de necaz de la Vaslui este înveșmântat bienal într-o sărbătoare a glumeților de pretutindeni: **Festivalul Umorului „Constantin Tănase”**. Astfel, fiorul tragic al plasticității zâmbetului sarcastic sau direct ne ocolește de multe ori de primejdii, deși fericirea nu ne stă întotdeauna în caracter.

VASLUIUL are și cel mai important **Salon Internațional de Caricatură**, cu acest „blestem” firesc de a aduce mereu la el acasă *umorul de bun gust și spiritul de fină ironie*. Oricum, cu o tenacitate demnă de cauze mai înalte, acest *Salon* s-a desfășurat la Muzeul Județean Vaslui, sub semnul unor personalități locale care s-au implicat activ în derularea sa și a devenit, prin seriozitatea cu care glumeau participanții, o veritabilă instituție cultural-satirică. De altfel, într-o realitate care bate ficțiunea, caricaturiștii erau dintre puținii care mai erau chemați să salveze prin artă dimensiunea tragi-comică a existenței noastre. Ei nu numai că prosperau la bursa de valori a poantelor de tot felul, dar chiar au avut harul de a face din hazul amar al nostru năstrușnice pamflete grafice vituperante, incisive radiografii ale năravurilor vremii, cu sentimentul că vor fi auziți de veroșii vremii.

Oricum, prezența noastră ca organizator la edițiile din 2008, 2010 și 2012 a **Salonului de Caricatură** din cadrul **Festivalului Umorului Vaslui** s-a concretizat în chemarea și valorificarea mai multor *caricaturiști* de seamă, veniți în

pelerinaj la *Cetatea vasluiană a râsului*. Acest lucru nu a constituit deloc o închinare la iluzii deșarte, ci mai degrabă a predispus pe vasluieni la o adâncă reflecție a ceea ce mai însemnau ei pentru cei ce decideau!

Astfel, la cele trei ediții amintite mai sus ne-am bucurat de prezența unor laureați de azi și de ieri, de premianți din țară și din străinătate, dar și de invitați de marcă, de talie mondială, cum este deja cunoscutul **Ștefan Popa Popa'S** și a altor notorii colegi ai lui de breaslă, cum ar fi *Octavian Bour*, *Mihai Pânzaru-PIM*, *Horățiu Mălăele*, *Miron Dinulescu*, *Constantin Ciosu*, *Dan Silviu Turculeț*, *Doru Axinte-AXIDO*, *Florian-Doru Crihană*, *Viorel Baci*, *Dumitru Ștefănescu-ȘTEF*, *Costel Pătrășcan*, *Nicolae Ioniță*, *Cristian Vecerde*-CRIV, *Constantin Pavel*, *Adrian Dragomirescu*, *Ovidiu Ambrozie Boartă-BOA*, *Mihai Boacă*, *Leonte Năstase*, *Alexandru Bălan*, dar și omniprezenții vasluieni *Nicolae Viziteu-NEVE* și *Paul Olaru-PaulO*. Cu toții au dat dimensiunea estetică și etică a domeniului **graficii satirice** și a **caricaturii**. Așadar, să fim totuși optimiști că se mai promovează ironia, fie ea și ca un șăgalnic surâs sclipitor al vieții!

În fine, caricatura a salvat mulți oameni: muritorilor de rând le-a dat speranța de a mai crede în terapia socială prin umor, dedulcindu-i la haz ... de necaz și la mucalitlăcuri; organizatorilor le-a dezvoltat și mai mult simțul răspunderii ... de umor și le-a arătat că urbea vasluiană poate fi oricând un *axis mundi* al umorului românesc; vizătorilor de serviciu ai imediatului le-a dat șansa să spere că poate fi mai bine, chiar dacă nu se știe când, iar caricaturiștii au nemurit prin creația lor eternă de **grafică satirică**.

În concluzie, **Salonul de Caricatură vasluian-** la derularea căruia am pus și noi umărul - a dobândit cu fiecare

ediție valențe axiologice care au intrat în memoria colectivă și individuală. Atmosfera creată în jurul evenimentului, marcată de prezența unor notorii personalități ale caricaturii, a unor creații de grafică satirică mereu incitante prin tematică și spirit incisiv al tratării plastice a confirmat că garda caricaturiștilor a asigurat mereu cota înaltă de expresivitate plastică și umor succulent, deseori vituperant. Nu întâmplător, inventivitatea spontană sau îndelung elaborată din caricaturi a menținut suportul estetic și expresiv al Festivalului Umorului de la Vaslui la cote înalte. Tocmai de aceea, cred încă în vorba optimistului incurabil: *vom muri și vom vedea!*

Ca observație fugară: Studioul TVV și tot grupul de presă al prof. dr. D. V. Marin a sprijinit media și în presă această manifestare din ultimii 30 de ani, după ce profesorul s-a afirmat și ca întemeietor, în 1970. Munca noastră a fost, astfel, mereu susținută, apreciată, popularizată... Liderul cultural al generației este alături de noi.



Portretul de la Muzeul Județean

13. VALENTIN CIUCĂ, CRITIC DE ARTĂ CU TOATE LAUDELE



Ne-am întâlnit prima dată la Școala de vară „Nicolae Iorga” din Vălenii de Munte, în 1973, și 1974, la dineul special al ministrului Mircea Malița, el fiind angajat sau director al Bibliotecii municipale „Kirileanu” din Piatra Neamț. Mereu activ a ajuns director adjunct la Studioul regional al TVR- Iași, și din ce în ce mai cunoscut critic de artă. La Vaslui a vernisat mai toate expozițiile principale din cadrul Muzeului Județean „Ștefan cel Mare” fiind printre puținii agreeți fără rezerve, evident, invitat și la Salonul Național de caricatură. Mai ales după obținerea funcției la TVR-Iași a dobândit o asemenea autoritate încât prezența sa la vernisaj echivala cu consacrarea unei valori.

Tot în calitate de oficial TV a fost printre invitații de mare importanță (cu onoruri, distincții, premii), avea și funcție politică, scontându-se pe difuzarea în media a Festivalului, Studioul regional fiind deosebit de preocupat de ilustrarea „bătăliilor intelectuale” de pe la Vaslui. În perspectiva timpului, cam orice a fost imprimat video sau audio, pare acum, mai puțin important.

Vorbea elevat, cu mare grijă pentru alegerea cuvintelor, lăuda, de regulă, reușea să transpună verbal în emoții imediate tabloul de pe simeze. L-am înregistrat de cel puțin 10 ori și ne revedeam întotdeauna cu mare plăcere.

A publicat după anul 2000 sinteza privind arta europeană Pictori și capodopere, albumul omagial Ion Irimescu și, în 2004, Un secol de arte frumoase la Iași. În paralel, s-a consacrat editării unor jurnale de călătorie.

Valentin Ciucă a publicat numeroase cronici plastice, studii și eseuri pe teme de artă în revistele: "Contemporanul", "Convorbiri literare", "Cronica", "Steaua", "România literară", "Ateneu", "Caiete critice", M.C.R., ș.a. ș.a. (vezi, Wikipedia)

La Vaslui, unde nu venea cu mare plăcere, își găsisese un grup de prieteni cu care mai petrecea cu vorbe. Merita și aprecierile și respectul care i se acorda.



14. SERGHEI COLOȘENCO, ENIGMISTUL DIN BÂRLAD



Profesorul bârlădean ajuns astăzi la o vârstă frumoasă a fost prezent și când nu era chemat la întreg sistemul de acțiuni, el fiind un excepțional compozitor de cuvinte încrucișate și epigrame.

Cele câteva volume tipărite cu texte și Cuvinte... îl situează printre cei merituoși; iată-l destăinuindu-se...

(Rebus la Festival)

„La Festivalul Umorului „Constantin Tănase” de la Vaslui am participat doar la patru ediții, în calitate de autor de enigmistică „la temă”, în tipăriturile editate cu aceste prilejuri.

Primele două publicații intitulate „Magazin Tănase” (1982 și 1986) le-am realizat cu Dan Ravaru. Placheta din 1982 (52 p. + 4 coperti) a cuprins textele umoristice prezentate la ediția din 1980 ale Brigăzilor artistice și ale Grupurilor satirice. Dan Ravaru a selectat anecdote populare din vechi publicații locale, epigrame și fabule, iar eu am fost prezent, împreună cu rebusiștii locali și cu câțiva invitați din țară: Th. Sandu Ciobănean și Florea Gheorghe din Craiova, Petrache Mureș din Vișeu de Sus, Zeno Turdeanu din Cluj-Napoca, Octavian Dumitriu din Văleni de Vaslui și bârlădenii Gh. Al. Kissling și dr. Iancu Pantalon, cu 30 de careuri: *Pagini de umor, De-ale lui Păcală, Take, Ianke și Cadâr, Stan și Bran, Umorul lui Creangă, Să râdem cu Nea Mărin, De-ale lui Mușatescu, „Chirițele” lui Alecsandri, Comediile lui Caragiale, Filmul de comedie românesc ș.a.* și 20 de probleme

de enigmistică. Prezentarea grafică a fost asigurată de Iulian Țurlea, iar o scurtă prefață a semnat-o Teodor Pracsiu.

La ediția din 1986, „Magazin Tănase” a avut subtitlul: Literatură satirico-umoristică și Enigmistică umoristică. Aceeași echipă a adunat în cele 52 de pagini „creații literare satirico-umoristice premiate la ediția a VIII-a a Festivalului Umorului „Constantin Tănase”, ediția 1984: proză, epigrame, miniaturi, panseuri, fabule, scenete până la p. 24. De la pagina 25 până la sfârșit: 30 de careuri: *Pe urmele lui Constantin Tănase*, *Salonul de caricatură*, *Snoave*, *Reviste umoristice*, *Fabula românească*, *Hazul „Amintirilor”*, *„Moș Teacă”*, *de Anton Bacalbașa*, *Musicalul*, *Veselie* ș.a. și 45 de enigme, realizate de subsemnatul împreună cu Cercul rebusist „Feroviarul” din Craiova, Corneliu C. Tocan, cuplul Gh. Al. Kissling și dr. Iancu Pantalon și Constantin Butișcă din Oradea.

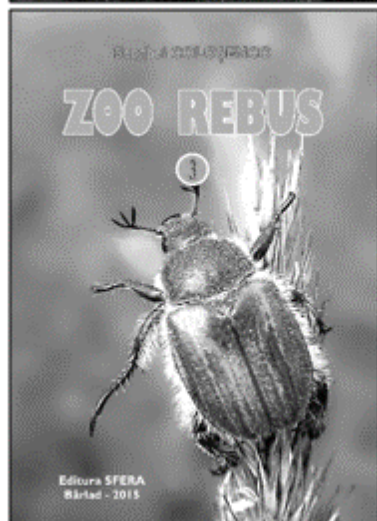
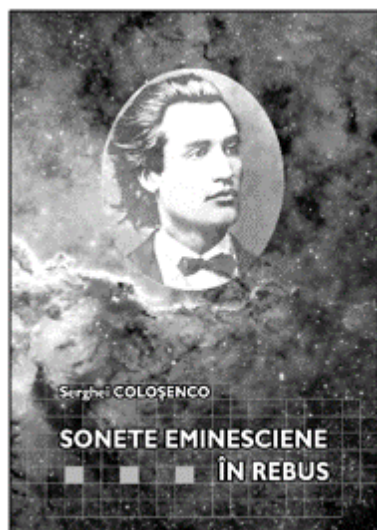
A treia participare a fost în 1996, când Festivalul s-a derulat între 7 și 20 octombrie, ediția fiind a XIV-a. Formatul, oarecum bizar: 10/25!, în 44 de pagini. N-are casetă tehnică, așa că nu se știe cine a realizat pliantul, care a apărut sub egida Ministerului Culturii și a Inspectoratului pentru Cultură al Județului Vaslui, cum scrie în antet. Eu mi-am recunoscut careurile, doar șase la număr, specificându-se că dezlegările vor apărea... în „numărul viitor”! Nicio enigmă!!!

Pliantul cuprinde, pe larg, programul Festivalului pe zile, ore, locații și titlurile spectacolelor.

Ultima prezență a mea a fost în anul 2006, când am tipărit la Editura „Sfera” din Bârlad placheta „Umor cu puncte negre”, în 24 de pagini, cu un tiraj de 300 de exemplare, ce s-au distribuit gratuit participanților la Festival. Cuprinde careuri

și enigme inspirate din umorul românesc, atât de sănătos”.Bârlad, 14 mai 2020.

Adăugăm noi, profesorul pensionar Coloșenco este prezent tipografic (în volum) și la ediția de semicentenar...





15. ELENA CONDREA, LA CULTURA, CAM FARA CULTURA.



O profesoară meritorie la catedră, promovată să conducă organizațiile de pionieri, promovată în Comitetul Județean de Partid Vaslui, drept care, ca recompensă pentru meritele sale de la Inspectoratul Școlar a fost numită Președintă a Comitetului de Cultură și Educație Socialistă Vaslui. Misie importantă pentru educația socialistă a maselor în spiritul ideologiei comuniste și prof. Elena Condrea a devenit o importantă activistă hiper-comunistă și... implicit o excesiv de autoritară conducătoare a culturii vasluiene.

În numele partidului conducător Condrea a influențat numeroase destine ale profesorilor sau ale celor ajunși prin vreo instituție culturală sau de învățământ. În anii din urmă n-am auzit nici un cuvânt de apreciere decât de la unele rude și de la cei pe care i-a promovat în funcții.

A fost în fruntea organizatorilor la câteva ediții ale Festivalului, remarcându-se mai ales prin orgoliu și dictatură partinică. Faptul că aceste ediții ale Festivalului s-au bucurat de fonduri mult mai substanțiale decât până atunci, că s-au bucurat de o popularizare chiar excesivă, sunt merite care îi pot fi atribuite fără reținere, indiferent de câte alte daune a adus culturii și democrației. Comunistoizii mai sunt foarte puternici în 2020, în județul Vaslui, chiar în conducerea lui.

După Dumitru Bran (pe care l-a înlocuit la comanda instituției) și fostul prim-secretar Tănase, dintre toți ocârmuitorii de la cultură, are cele mai importante merite.

Nu i-am putut descoperi succese editoriale.



DĂ, DOAAAMNE!

Ce-o să fie o să fie
O să fie o bogăție
Cu n-a fost și nu mai este
Decât numai în poveste
O să fie un bairam
Ca-n sânul lui Avram
Și de sus, măi, tam nesam
O să plouă cu salam
Dă, Doaaamne!

Ce-o să fie ce-o să fie
Strașnică minunăție
Din fântâni va curge bere
Numai lapte și cu miere
Pe ogoarele golane
O să crească macaroane
Și pe oricare maidan
O să calci pe parmezan
Dă, Doaaamne!

Ce-o să fie ce-o să fie
O să fie-o grozăvie
Leul o să fie cât carul
Și doi bani va fi dolarul

Și-o s-ajungă americanii
Să cerșească gologanii
De-o să facă atuncea ei
Împrumut la noi în lei
Dă, Doaaamne!

Ce-o să fie ce-o să fie
O să fie-o poezie
Că s-a dat ordin fârtate
Ca țărani de la sate
În loc de sămânță-n glie
Să-și puie radiofonie
Și-o să fie o melodie
În întreaga Românie
Dă, Doaaamne!

Ce-o să fie ce-o să fie
O să fie o drăcie
Cu stabilizarea asta
Stabilizăm și nevasta
O să stea frumos în casă
Și-o să fie drăgăstoasă
N-o să se mai ardă friptura

Și n-o să-i mai auzi gura
Dă, Doaaamne!

Ce-o să fie ce-o să fie
O să fie-o nebulie
Toți așteaptă ahtiați
Ca să plouă cu cârnați
Dacă daravela asta
O sa-ți bucure nevasta
Și se roagă. și se roagă
Ca să ploaie ziua-ntreagă
Dă, Doaaamne!

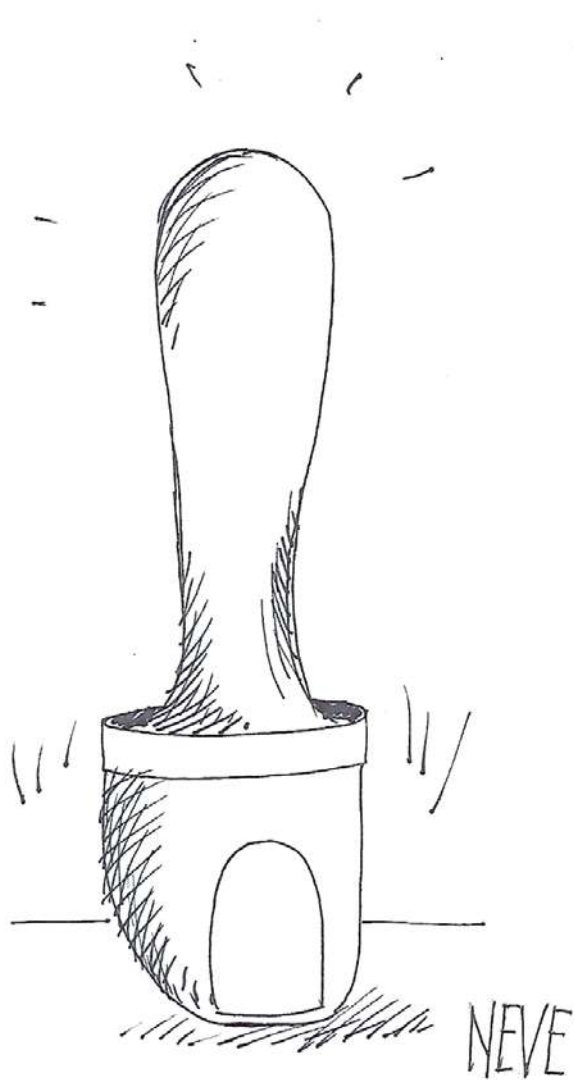
Ce-o să fie ce-o să fie
Doamne, pe la primărie a
Cică o s-avem trotuare
Si-o s-avem și felinare
Să dai acatist la popi
N-o s-avem pe uliți gropi
Și când nevoia te-o pătrunde
Cică o să fie unde.....
Dă, Doaaamne!

Ce-o să fie ce-o să fie
Numai chiul și bereție
Ca-ntr-un an, mă, să tot caști
O s-avem vreo șapte Paști
Opt Craciunuri, cinci Invieri
Trei de capete tăieri
Șaptezeci de nopți de Denii
Treizeci de blagoviștenii
Adormiri de maici vreo două
'nalțări cam la vreo nouă

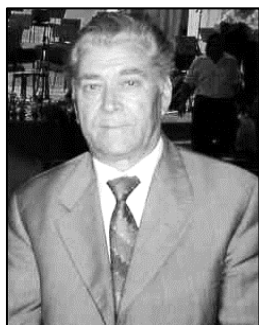
Plus Ion și plus Anton
Constantin, Pantelimon
Prooroci, ierarhi și sfinți
Ucenici și sfinți părinți
Și-o s-avem pe an, să mor
Cinci sute de sărbători
Și-o s-avem, măi frățioare
Doar trei zile lucrătoare
Dă, Doaaamne!

**Poezie satirică de
Constantin TĂNASE**





16. VASILE DONOSE, MUZICOLOG ȘI... DIRECTOR LA ESTRADA.



Vasluian de origine, mare muzicolog, director al Teatrului de estradă „Constantin Tănase” apreciat profesor, a reușit să conducă destinele unui teatru în care vedetele căutau să-și impună mofturile. Știam asta din bârfele auzite în timp ce stăteam pe holurile instituției.

Președinte de juriu, sufletist, chiar priceput, și-a adus aici de mai multe ori trupe complete cu tot ce înseamnă spectacol teatral adevărat. Era reținut în interviuri ca să nu se strice cu Partidul și realizam greu un material bun pentru TVV. (n.4 apr. 1929 – m. 30 dec. 2017).

Născut la 4 aprilie 1929 în Valea Lunga (Vaslui), si-a început studiile muzicale la Școala Normală „Costache Negri” din Galați (1942-1950) cu Xantopol Spiru (vioară) și Ion Voicu (teorie-solfegiu), continuându-le la Conservatorul din București (1950-1955), A urmat Facultatea de Filosofie a Academiei „Ștefan Gheorghiu” (curs seral) din București (1962-1965), obținând doctoratul.

Dirijor de cor la Uzinele „Timpuri noi” din București (1953-1955); metodist (1955-1957) și director (1957-1959) la casa Regională a Creației Populare din București; redactor muzical (1959-1964), director artistic (1964-1966) și redactor șef adjunct (1966-1969) la Radiodifuziunea Română, redactor șef al emisiunilor muzicale la Televiziunea Română (1969-1972), redactor șef și director al emisiunilor și formațiilor

muzicale la Radioteleviziunea Română (1972-1978), consilier și director artistic la Agenția Română de Impresariat Artistic – ARIA (1978-1982) și director la Teatrul satiric-muzical „Constantin Tănase” din București (1982-1999).

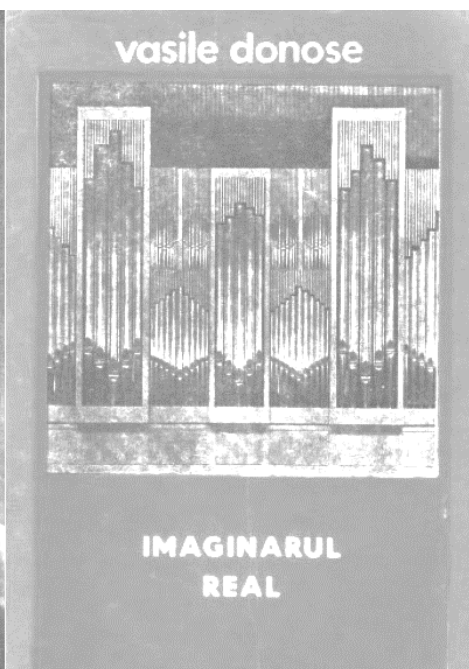
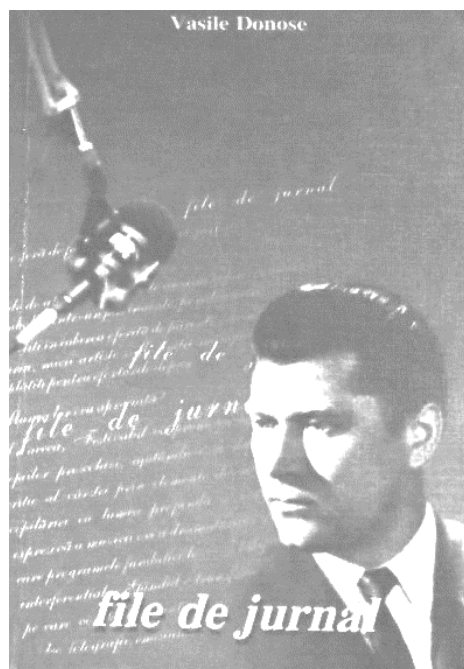
A fost vicepreședinte al Uniunii Interpreților din București (1997). A scris articole, studii, cronici și recenzii în „Muzica”, „Studii de muzicologie”, „Sovietskaia Muzîka” (Moscova), „Contemporanul”, „Flacăra”, „România literară”, „Viața studentască”, „Săptămâna”, „Tomis” (Constanța), „Luceafărul”, „Îndrumătorul cultural”, „Apărarea patriei”, „Scânteia”, „România liberă”, „Scânteia tinerelului”, „Viața nouă” (Galați), „Drum nou” (Brașov), „Magazin”, „Muncă”, „Ramuri” (Craiova), „Steagul roșu” etc.

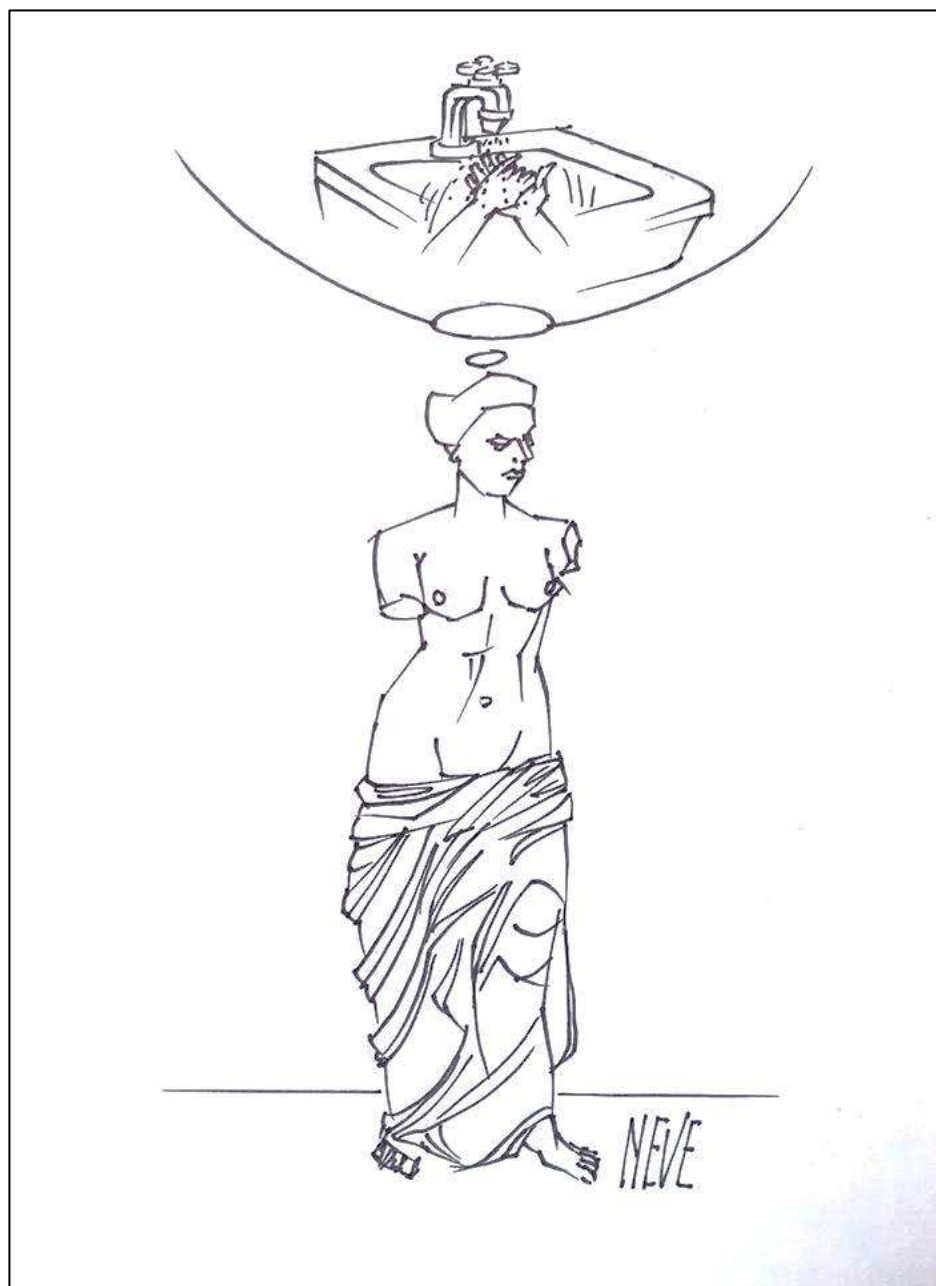
A susținut emisiuni de radio și televiziune, conferințe, prelegeri, concerte-lecții, comunicări științifice (Varșovia – 1974, Edinburg – 1969, Augsburg – 1974, Budapesta – 1975, Moscova – 1976, 1984, 1985, Stuttgart – 1977). A făcut parte din jurii naționale și internaționale de concursuri muzicale, de radio și televiziune (Irlanda – 1971, 1976; Ungaria – 1973, 1975; URSS – 1976; Italia – 1973; Franța – 1974; și Cehoslovacia – 1976). A întreprins călătorii de documentare în Belgia, Italia, R.F.Germania, Polonia, URSS, Cehoslovacia, Bulgaria etc. Este membru în Comitetul Internațional de Muzică Populară (1969). A realizat documentarul radiofonic George Enescu or the Poetry of Man (1967, în colaborare).

A fost distins cu Ordinul „Meritul cultural”, clasa V-a (1969), și clasa II-a (1976), Medalia de argint a orașului Russe, Bulgaria (1973), Ordinul Muncii, clasa III-a (1974), Medalia jubiliară „Bedrich Smelana” din Praga (1975), Medalia orașului Lucca, Italia (1976).

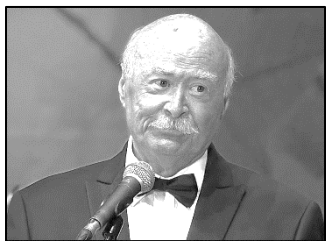
Este vicepreședinte al Uniunii Interpretilor din București (1997). A scris articole, studii, cronici și recenzii în „Muzica”, „Studii de muzicologie”, „Sovietskaia Muzîka” (Moscova), „Contemporanul”, „Flacăra”, „România literară”, „Viața studentască”, „Săptămâna”, „Tomis” (Constanța), „Luceafărul”, „Îndrumătorul cultural”, „Apărarea patriei”, „Scânteia”, „România liberă”, „Scânteia tinerelului”, „Viața nouă” (Galați), „Drum nou” (Brașov), „Magazin”, „Muncă”, „Ramuri” (Craiova), „Steagul roșu” etc. Inmormantarea a avut loc luni 1 ianuarie, ora 13,00 la Cimitirul Bellu.

Rămâne un personaj emblematic, adică exemplu de oameni de valoare care au onorat FNUCT deși avea preocupări mult mai importante ca muzician de aleasă importanță.





17. TUDOR GHEORGHE, OLTEAN, COMPOZITOR, OM.



Olteanul interpret, compozitor, și mai ales o voce unică în muzica românească, e greu de găsit „în traficul vieții” dacă nu ai șansa unor întâlniri private. Era și membru titular al Consiliului Național al Audiovizualului românesc, cu rang aproximativ de Secretar de stat, Cabinet cu vreo 5 salariați, telefon, mașină și... putere de decizie pentru cine voia să obțină Licența audiovizuală.

O obținusem de mult pe cea din televiziune (001/TV) când a ajuns el ministru, ba chiar și pe cele de la Unison Radio Vaslui și Bârlad. Dar am avut unele probleme cu emițătoarele, drept care m-am înființat la Cabinet. Nu m-a ținut la ușă și mi-a spus de ce:

– Intră, nea Marine, că uite îmi sună prin cap o melodie, vrei s-o asculți?

– Cam mirat, zic eu, dar cu mare plăcere, sper că nu mă puneți la plată, decât cu un vin dacă veniți pe la Vaslui.

– Ia, ascultă din marele spectacol pe care-l pregătesc la Sala Palatului (11000 de locuri).

Ce-i drept eram cam stresat de măsurile care se puteau lua, dar știam de la alte spectacole filmate sau numai audiate cam ce înseamnă vocea lui Tudor Gheorghe. Am ascultat chitara lui măiastră, vocea care se întrerupea, când el credea că ar fi mai bună altă tonalitate, gestică pe care și-o impunea privind la mine ca în oglindă, Am uitat de problemele mele și le-am discutat pe cele legate de spectacole, public, audiență,

vedetism, autenticitate. Mă considera dintre cei mai avizați din televiziunea de pe teritoriul țării, și, cred că faptul că pe de o parte ne mai întâlnisem, pe de altă parte că se discutasese anterior despre măsurile de luat, și el știa decizia, l-au făcut să se desfășoare între 4 pereți, el, cantautor, interpret, componist, actor, voce unică în stare să adune ușor peste 10000 de oameni la un concert.

Pentru mine a fost un moment unic. El, pașnic:

Lasă, nea Marine, că se rezolvă...

Tudor Gheorghe (n.1 august 1945, Podari, Dolj, România) este un cântăreț, compozitor și actor român provenit dintr-o familie de țărani. În perioada sa de formare a realizat numeroase albume, dar cariera sa a devenit fulminantă după 1989. Din 1969, anul primului recital și până în 1996, Tudor Gheorghe a realizat nu mai puțin de 22 spectacole de muzică și poezie.

În cinstea Centenarului Marii Uniri, Tudor Gheorghe a lansat pe 17 noiembrie 2018 o nouă creație: Marșul Unirii.

Copilăria, dar mai ales adolescența, i-au fost dificile. Tatăl, cântăreț la biserică, a fost arestat ca legionar și încarcerat ca deținut politic la Aiud.

A urmat Liceul Nicolae Bălcescu (astăzi Colegiul Național Carol I din Craiova) din Craiova și apoi cursurile Institutului de Teatru din București, clasa de actorie, absolvind în 1966.

Cariera artistică

Înainte de 1989:

După rolurile jucate în studenție, a debutat pe scena Naționalului craiovean în rolul Paznicul tânăr din „Cocoșul negru”, de Victor Eftimiu. A fost angajat la acest teatru în

1966, la vârsta de 21 de ani devenind unul dintre cei mai tineri actori din țară.

Până la adevărata afirmare, ce a urmat peste câțiva ani, a continuat să joace roluri de comedie sau dramă alături de mari actori craioveni ai timpului, în piese ca Visul unei nopți de iarnă de Tudor Mușatescu, D-ale carnavalului de I. L. Caragiale sau „Doamna nevăzută” de Pedro Calderón de la Barca.

În 1969, după trei ani de lucru asiduu, a ieșit la rampă cu primul său recital, „Menestrel la curțile dorului”, cu poezia poeților Lucian Blaga, Tudor Arghezi și Ion Barbu.

A petrecut 3 ani la Institutul de Folclor din București, unde a urmat studii aprofundate pentru conservarea folclorului. În această perioadă a realizat al doilea recital - „Șapte balade”.

În 1971, Eugen Barbu spunea despre el:

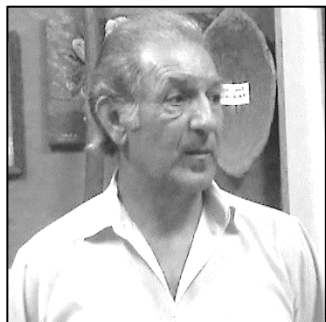
„Tudor Gheorghe are o memorie fenomenală și asta explică cum a putut să îndeplinească raptul fără a trezi bănuieli, pentru că atât cât îi știm, bătrânii lăutari cad la bănuială când sunt fotografiați pe hârtie. Într-o emisiune am putut auzi de la acest menestrel varianta cea mai cutremurătoare a "Mioriței" și niște cântece haiducești cum nu mai aflasem. (...) Scriu cu toată răspunderea că de la Maria Tănase nu am avut o personalitate mai puternică în ce privește comorile noastre folclorice ca acest tânăr și neîntrecut actor din Craiova.”

Prezent și la FNUCT în diferite spectacole, olteanul și-a câștigat publicul vasluian, și nu-l puteam rata pentru mai multe interviuri... cu cântec.



Constantin TĂNASE în rolul lui Charlot (1927)
Foto din cartea „C. Tănase” de Ioan Massoff și Radu Tănase,
Editura Muzicală, 1970

18. ALEXANDRU GUZU, PROFESOR DE LA LAZA



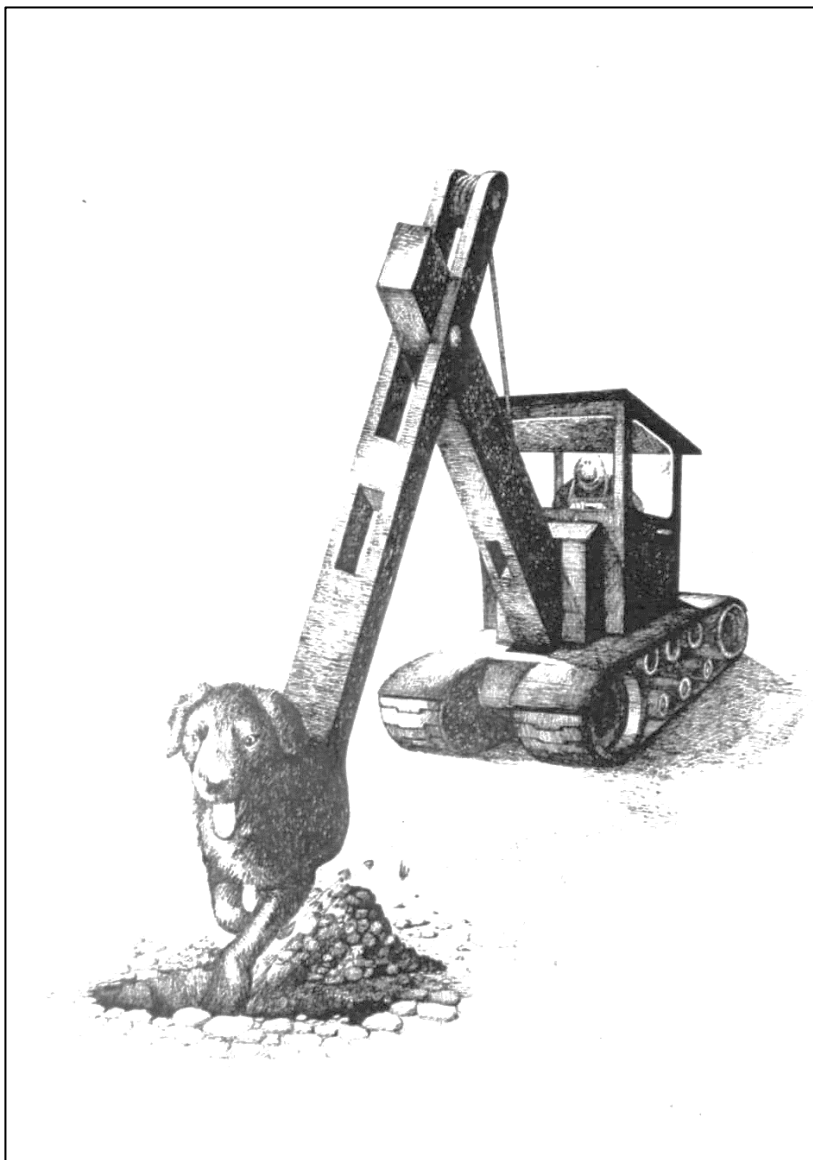
S-a nimerit o echipă de sufletești cum foarte rar se mai găsește pe undeva: mulți tineri, entuziaști, dornici de călătorii, pentru că ei au realizat una dintre cele mai valoroase „brigăzi artistice de agitație” ale timpului lor, pentru că voiau să vadă lumea și nu aveau mijloace financiare pentru asta. În plus, la Căminul cultural era o atmosferă

foarte prielnică acestor performanțe artistice și în sport (vestita echipă de fotbal Recolta Laza). Sandu nu era principalul textier, pentru că erau B.Căuș și G.Stoian care implementau texte proprii, dar ei, toți, le șlefuiau și le făceau re-prezentabile. În afară de Alexandru Guzu erau Vasile Popovici, C. Ilie, I. Baban, Al.Vasiliu ș.a. Numeroasele premii județene și naționale stau și astăzi mărturie ale preocupărilor lor tinerești.

Brigada de agitație Laza pe care a condus-o s-a înfruntat cu cele mai titrate formații de gen din țară: Arctic Găești, Siringa Galați, Experiment Făgăraș, mai multe din București, și la rândul ei a participat la cele mai importante concursuri „speciale” din țară, de unde s-a întors cu multe distincții. Cel puțin la Macea (alt Festival de umor) ei au cam făcut legea. După 1989 genul a căzut, iar Sandu Guzu a rămas numai profesor.

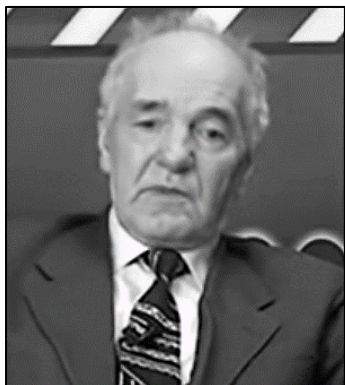
Din păcate, pentru ultimii 30 de ani, recolta lor artistică a dispărut, formația s-a destrămat. Pensionarul de astăzi își aduce aminte de entuziasmul tineresc de atunci care i-a ajutat pe toți să se autodepășească atât ca artiști amatori cât și ca

profesori dintr-un sat de lângă Vaslui. „A fost o etapă în devenirea noastră ca oameni” crede Al. Guzu.



Ștefan POPA-POPAS – Fără cuvinte, Marele premiu (1982)

19. DUMITRU IJIE, ACTIVIST CULTURAL, COMPOZITOR, INTERPRET



Preocupările fiecăruia au dus la destrămarea unei frumoase prietenii (cu subsemnatul): Mitrea a rămas ani buni în domeniul culturii, la Casa de cultură sau la Centrul județean. A reușit să înfățișeze localnicilor un spectacol de estradă de excepțională valoare artistică, cu valori artistice locale. Era și un priceput inginer de sunet și un personaj cu prestanță în ilustrarea muzicală a brigăzilor artistice, a altor spectacole pe scena vasluiană sau în cadrul spectacolelor naționale. A fost un bun profesor de muzică și un ales îndrumător pentru interpreți locali.

Realizarea unui film despre orașul comunist, e un merit și nu o scădere, cum am putea greși, pentru că-s dovezile cele mai grăitoare despre devenirea acestui „oraș de la țară”.

A fost unul dintre pălmașii de la Centrul de îndrumare a creației populare. L-a atras în domeniu și pe fratele său Sandu, supranumit „Lalele” bun interpret și des premiat pe scena Festivalului, individual și în duet.

La Casa de Cultură „Constantin Tănase” din Vaslui a coordonat activitatea cultural-artistică de succes denumită „**Studioul Tânărului Artist**”. Peste 300 de copii și adolescenți cu abilități artistice (soliști vocali, instrumentiști – pian, chitară, orgă electronică, trompetă, fluiet, acordeon – sau mici artiști plastici cu expoziții de pictură și-au prezentat rodul

pasiunii lor, spre încântarea zecilor de spectatori prezenți de fiecare dată la manifestări.

La posturile locale de televiziune a inițiat și moderat ciclul de emisiuni „**Copiii talentați ai Vasluiului**” unde au fost prezentați Mădălina Antip, Cristina Moraru, Tudorel Frunză, Cosmin Atanasie, Elena Dănilă, Marcel Mihalcea, Andrei Suhan, Paula Vrânceanu, corala „Fantasia”. Copiii enumerați sunt acum medici, profesori, arhitecți, artiști plastici, informaticieni etc.



Discografie: „Stele cu pistrui” album ce cuprinde 12 cântece de muzică ușoară pentru copii (compozitor: D. Jijie, text: A. Brumă), Prezent pe albume colective editate de Studio BRAVO Galați,

ELECTROSTAR Onești, Euphonic Music, CB Media, Venus Media.

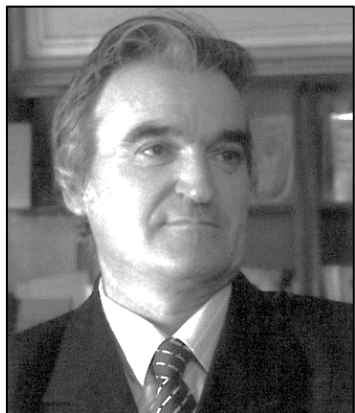
În pregătire un nou album de autor (peste 15 piese compuse de Dumitru Jijie pe versuri de Carmen Aldea-Vlad, Aurel Brumă, Viorela Filip, Nicolae Ginghina, Ion Iancu Lefter, Angela Georgică.

Regizor al filmului documentar „Vaslui ‘90” având scenariul scris de regretatul profesor Gheorghe Capșa.

Membru al juriului la „Festivalul Umorului” (în două ediții)

Membru în juriu sau președinte de juriu al unor cunoscute concursuri muzicale la Vaslui, Bârlad, Iași, Bacău, Tecuci, Focșani, Ploiești, Moinești, Piatra Neamț, Slănic Moldova, Onești, Republica Moldova.

20. VASILE LARCO, EPIGRAMIST DE SERVICIU



Scriitorul Vasile Larco, Iași, născut la data de 01-01-1947, în Bucecea, județul Botoșani. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România din anul 2006, membru fondator al Uniunii Epigramaștilor din România din anul 1990, membru al Asociației Literare „Păstorel” Iași, președinte de onoare al Cenaclului Literar „Nectarie” Vama-Suceava, Cetățean de onoare al orașului Bucecea din anul 2009.

Cărți publicate, în total 21: Volume de poezii, inclusiv poezii pentru copii, proză scurtă umoristică, epigrame, monografie selectivă (în colaborare). A debutat cu epigrame în anul 1987, în cotidianul Flacăra Iașului, apoi creațiile sale literare au apărut în diverse publicații din țară.

Este inclus în peste 200 de antologii și culegeri de creații literare satirico-umoristice, a fost distins cu premii la concursurile de creație literară, a fost ales membru al juriului la multe concursuri de epigramă sau de poezie, a realizat prefețe ale unor cărți, o parte de poeziile sale sunt traduse în limbile engleză, franceză și germană.

Câteva din distincțiile deosebite:

1994-2018, zece premii și mențiuni la Festivalul Umorului „Constantin Tănase” Vaslui

1997 – Premiul „Valentin Silvestru”, Reșița

2006 – Premiul Filialei Bacău a USR pentru carte de umor

2007– Diplomă de merit, Uniunea Epigrafiștilor din România

2009 – Premiul anului 2009, Uniunea Epigrafiștilor din România

2009 – Premiul Filialei Bacău a USR, pentru carte de epigrame

2011- Medalia „Toamnă Bacoviană”, USR, Filiala Bacău

2011 – Medalia „Tudor Mușatescu”, Târgoviște

2012- Premiul Filialei Bacău a USR, pentru proză umoristică

2012 - Diploma OPERA OMNIA, Liceul „Tocilescu” Mizil

2014- Premiul Filialei Bacău a USR, pentru proză umoristică

2017 –Diplomă aniversară, Primăria Orașului Geoagiu-Hunedoara

A primit referințe critice de la Acad. Mihai Cimpoi, Valentin Silvestru (1995), Cassian Maria Spiridon, Ioan Holban, Constantin Dram, Emilian Marcu, Horia Zilieru, George Corbu, Cornel Udrea etc.

Regretatul teatrolog, prozator și dramaturg Valentin Silvestru, fost președintele juriului Festivalului „Constantin Tănase” din Vaslui, scria în anul 1995: „Pe VASILE LARCO îl consider un umorist autentic și talentat, atât ca prozator, cât și ca poet, precum și în calitate de epigramist”.

USA - Umor, Seriozitate, Amintiri.

Motto: Ușoară-i viața, ca o spumă,

E totul clar, măreț, frumos,

Când greul vieții-l iei în glumă

Și doar umoru-n serios!

Este o vorbă veche, anume că: „și amintirea este scrisă în legile-omenești”!

Despre Festivalul Umorului „Constantin Tănase” din Vaslui se poate vorbi la trecut, se discută în prezent, și se va vorbi, cu siguranță, mult în viitor de acum încolo. Este o emblemă a Vasluiului, a umorului românesc, un bienal ce adună creatori de literatură satirico-umoristică scrisă, desenată și interpretată pe scenă, așadar: scriitori, caricaturiști și actori. La secțiunea de literatură, concurenții s-au prezentat/sau prezintă cu poezie, respectiv, proză satirico-umoristică, fabule, epigrame, anecdote etc. De fiecare dată participarea a fost numeroasă, lucrările prezentate la concurs au fost de un înalt nivel calitativ, analizate de către un juriu competent, nepărtinitor, mai ales că lucrările purtau motto-uri. Pe parcursul edițiilor, președinții juriului au fost personalități marcante ale literaturii noastre, amintind numai câteva nume: Valentin Silvestru, Radu Beligan, George Corbu, Cornel Udrea. S-au implicat în buna desfășurare a festivalului: Consiliul Județean Vaslui, Primăria Municipiului Vaslui și Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul” Vaslui, director fiind distinsul prof. Voicu Gelu Bichineț.

Participanții, la sfârșitul manifestărilor:

Precum din preajma unor muze,

De la edițiile toate,

S-au dus cu zâmbetul pe buze

Și nu cu buzele umflate!

„Subsemnatul, Vasile Larco, am participat la multe ediții, începând cu anul 1994, fiind onorat cu premii și cu mențiuni, după cum urmează:

Mențiune, 1994, Literatură satirică și umoristică, președintele juriului Valentin Silvestru

Premiul 3, 2000, pentru Creație literară

Premiul 2, 2002, Literatură satirico-umoristică, manuscris, președintele juriului Radu Beligan

Premiul 3, 2006, Literatură umoristică, manuscris., președintele juriului George Corbu

Premiul special, 2008, Literatură umoristică, preș. juriul George Corbu și Cornel Udrea

Premiul 3, 2010, literatură umoristică, manuscris, președintele juriului, George Corbu

Mențiune, 2012, Literatură umoristică-manuscris, președintele juriului Cornel Udrea

Premiul 1, 2014, Carte umoristică, președintele juriului George Corbu

Premiul 3, 2016, Literatură satirico-umoristică, președintele juriului Cornel Udrea

Premiul 3, 2018, Secțiunea carte de umor, președintele juriului Cornel Udrea

LA MULȚI ANI, la multe ediții, Festivalului Umorului „Constantin Tănase” Vaslui!

Acum la semicentenar

Ofer un gând curat în dar,

Și-o să-l repet, cu drag, tot eu

La următorul jubileu!

**VASILE LARCO, Iași, 22 mai 2020”
(Autoprezentare „admisă” întocmai).**

BĂIEȚII DE AZI

Când tandri sunt c-o fată mare,

Nu simt fiorii în spinare,

Motivul și de-aici necazul;

Ei pupă fardul, nu obrazul.

UNUI AMOREZ

Dacă se revarsă zorii,

Cât de dragă ea ți-o fi,

Lasă-n pace toți fiorii...

Că te prinde cel de zi!

Vasile LARCO

21. LUCIAN VALERIU LEFTER, și el...

„Modest, muncitor, retras, tăcut, dar... cu merite mari și durabile de cercetător inspirat, dar mai puțin când scrie despre Festivalul Umorului.” (D.V.M.)



Istoric și etnolog. Originar din Zăpodeni, jud. Vaslui, născut la 26 martie 1977. Licențiat al Facultății de Istorie a Universității “Alexandru Ioan Cuza” din Iași, în 2003, în cadrul căreia și-a obținut și doctoratul cu o teză despre boierimea Moldovei medievale, în 2009 (sub coordonarea prof. univ. dr. Ștefan S. Gorovei). Autor și coautor al unor volume și studii de istorie socială medievală și modernă, genealogie, heraldică, etnologie și antropologie culturală.

Din anul 2003 activează ca etnolog în cadrul Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Vaslui, o foarte potrivită sinecură.

„...După multă vreme de la primul editorial consacrat unui personaj, iată altul.

E vorba de Lucian Valeriu Lefter, un sinecurist din județul Vaslui.

E vorba de spiritul comunist revigorat în viața culturală vasluiană căruia acest mai tânăr intelectual îi aduce ofrande. Sau poate e incompetența lui. Ori e execuție la comandă, ori

lipsa de documentare personală, inadmisibilă pentru un dr. în științe, ba și încadrat ca etnograf pe la Centrul de îndrumare... Vaslui. Ori, pentru că duce o viață extrem de liniștită pe un post bine plătit, toate la un loc. Foarte pe scurt:

De câteva zile a apărut un album destul de impunător consacrat Festivalului Umorului, cu ocazia împlinirii celor 50 de ani (între 3 – 5 iulie 1970), când am fost principal organizator, ca unul cu atribuția asta. Așa că astăzi este momentul meu de mândrie. Așa că evenimentului i-am consacrat a 41-a mea carte „Festival semicentenar/50:50, memorialistică jurnalieră”, Iași, Pim, 2020, 330 pag.

Tânărul acesta în care am crezut... că mă poate urma, are posibilitatea de a lucra mult (și o valorifică îndeostul, cu loc ușor de muncă și bine plătit), presupun cu obligația de a fi corect în ce scrie. Deși nu e, se bucură de încadrare de cercetător, în care calitate ar putea să fie corect în evaluarea evoluției culturale din județ, în acești 50 de ani. Eu am trăit, muncit, visat în cultura locală, el, NU.

Concret: în cele 279 de pagini cu fotografii și un „Studiu introductiv” la SPIRITUL LUI TĂNASE LA VASLUI, ed. Lidana, Suceava, 2020, 279 pag., coordonatorul L.V.L(efter)” încearcă să prezinte imagini semnificative pentru această perioadă în care F.N.U.C.T. a fost la fiecare 2 ani, alături de Grupul de presă dimprejurul TVV (televiziunii Vaslui) ca principal promotor cultural PERMANENT în zonă. Reamintim că TVV a apărut la 5 dec. 1990, Unison radio, 1993, 1994, ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău pe 26 sept.1996, revista internațională M.C.R. din 8 febr. 2015, deci permanent AICI.

Festivalul Umorului „Constantin Tănase” Vaslui datorează mult lui Dumitru V. Marin și Grupului său de presă,

ca un L.V.L. să schimbe o realitate istorică și culturală. Despre apariția FNUCT am scris în nr. anterioare.

Lefter aude, pe alte surse altceva, (și scrie!), uită ce a scris acum 10 ani, în alt album, face ce face și uită multe altele, inclusiv că în ultimii 30 de ani cele 4 mijloace de presă au sprijinit acest

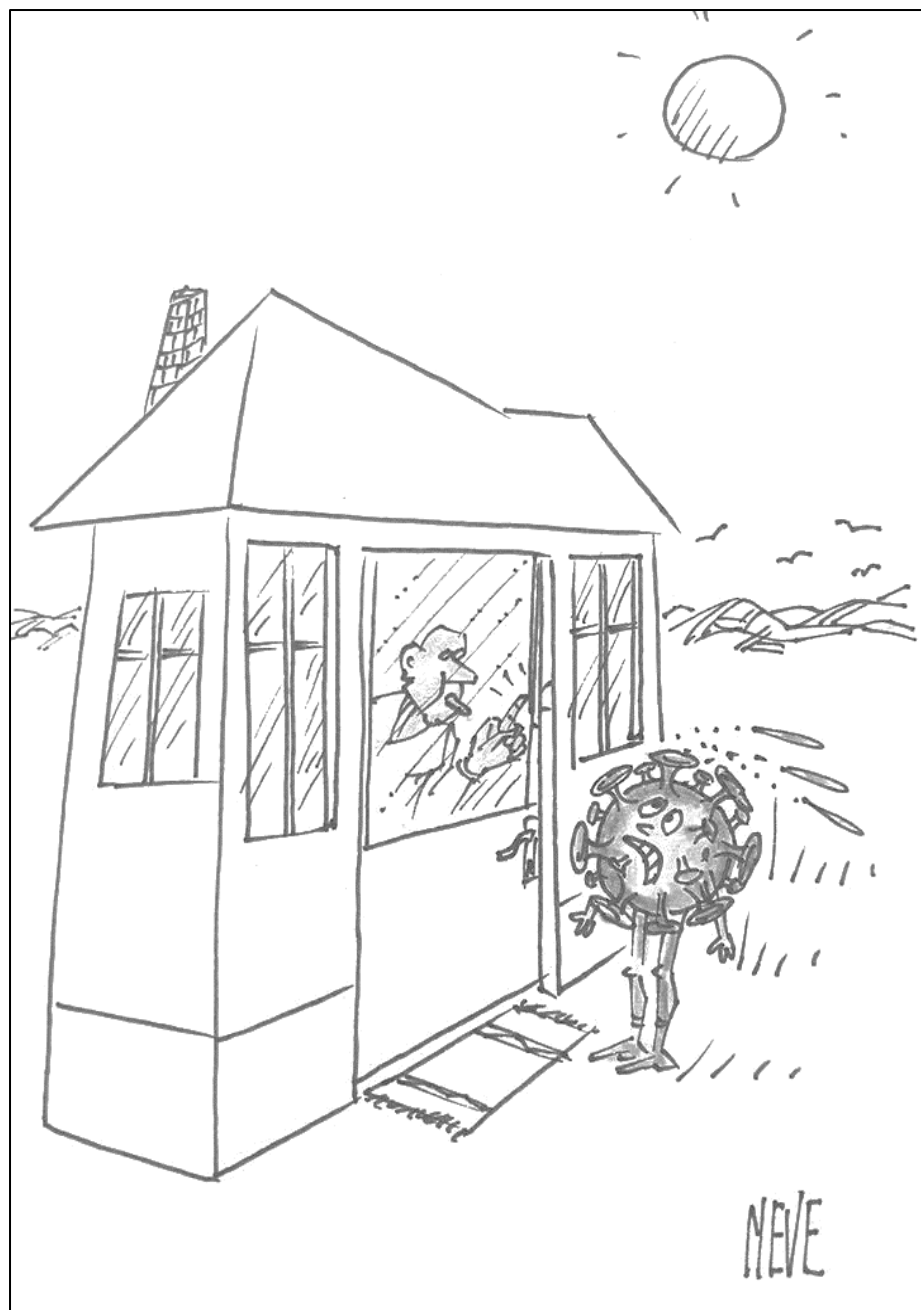
Festival, că printre cei intervievați a fost de multe ori chiar și el. Ce „uită” sau i-a fost impus (că, cică, ar fi fost un colectiv...) e să citeze cel puțin articolele din Meridianul (cam vreo 35 în totalitate), chiar omit publicația noastră din lista publicațiilor, uită de interviurile la TVV cu atâtea personalități, uită de articolele din M.C.R., „uită” că de știut știe, de cartea Festivalul Național al Umorului, Iași, Pim, 2010, 218 pag. Și eu, chiar și în acea carte, când era un oarecine nesemnificativ, l-am pomenit printre actanți. Deh, LVL la remorca celor din colectiv (unde sunt destui comunistoizi, pe care-i bănuiesc, pentru că omul nu-i pomenește). Lefter se dovedește lefter, fără substanță.

Într-un cuvânt s-a ajuns: L.V.L. nu procedează corect.

Regret public pentru acest „prieten” după cum se vede, verde de ură!?!”

**(Meridianul, an XXIV, nr. 29 (1961),
joi, 23 iulie 2020)**

Noi îl reținem aici pentru îndelungata sa participare la Festival ca angajat, direct implicat administrativ în reușita mai multor ediții, și ca o prezență culturală în tot acest timp, deși participă la ocultarea activității noastre de o viață.



22. IOAN MANCAȘ, MUNCITOR... DISTANT



A fost un tip cu care nu ne-am înțeles. Mi se părea prea orgolios și adesea mă respingea din start. Am comunicat, însă, mai ales după 1990, când mai refuza, rar, să-mi furnizeze informații publice în calitate de director al Muzeului Județean Vaslui. L-am înțeles mai bine, mai precis suferințele, după un interviu din anul 2000, când l-am văzut cum se zvârcolea de durere, dar se ambiționa să răspundă la întrebări, ținând cont de importanța mare a TVV-ului pe atunci. Ani de zile am comunicat corect și camaraderește fără să ne simpatizăm. Știind ce fel de directoare are Muzeul astăzi, cred că Ioan Mancaș a fost unul dintre cei mai buni din istoria instituției. Incomparabil mai bun decât această nepricepută, ridicată politic.

S-a stins în 2011. Cât a trăit n-a acceptat nici un material de-al meu, trimis sau înmănat personal, pentru revista lor, *Acta meridionalis*, pe orice subiect (și am cercetat destul istoria învățământului local, știam multe despre Festival, consemnam des activitatea Muzeului), probabil, pentru că a fost personaj negativ într-un serial TVV, pe care l-am realizat.

Privind contribuția la autoritatea instituției și la Festival, i-am acordat întotdeauna o notă maximă, pentru că era un foarte bun organizator, putea mobiliza valori naționale, își asigura premii pentru colaboratori. Momentul cumpănă a fost după Revoluție, pe timpul prefectului Nicolae Pascu, un inginer foarte deștept, dar lucrat în foi de viță de colegii

pesediști, în biroul căruia intram aproape fără să bat la ușă pentru că-mi era un foarte bun prieten. Se punea problema să-l dea afară, eventual să-l trimită la Bârlad de unde venise. Când am intrat eu, Mancaș se ridica și-și ștergea lacrimile în fața lui Pascu. Într-un acces de generozitate i-am zis acestuia „lasă-l domnule, că tot n-ai altul!”



23. D.V. MARIN, ÎNTEMEIETOR, ȘI NU NUMAI CA JURNALIST



Fost inspector, întemeietor al FNUCT, organizator al primelor 3 ediții (ultima, parțial), promotor cu presă proprie timp de 30 de ani. Autor al numeroaselor articole consacrate FNUCT, al difuzării în massmedia 3 decenii și al unor volume cu aceeași temă.



RECORDURI, RECORDURI, NUMAI... RECORDURILE, PENTRU MEMORIA ISTORIEI

N: 28 aprilie 1941

2... RECORDURI MONDIALE:

Interviuri cu 9 șefi (sau foști șefi) de stat: Ion Iliescu, Emil Constantinescu, Traian Băsescu (România), Francois Mitterand (Franța), Mircea Snegur, Petru Lucinschi (Rep. Moldova), Igor Smirnov (Transnistria), Regele Mihai I, discuții cu Nicolae Ceaușescu (și, arestat de Vladimir Voronin, când nu era încă președinte).

Prin Meridianul Cultural Românesc (înf. pe 8 febr. 2015), publicarea, doar după 21 numere, a 607 de colaboratori din 4 continente și numeroase țări.

6... RECORDURI NAȚIONALE:

Prima televiziune privată autorizată, Licența 001/TV, înființată pe 5.12.1990, prima emisiune pe 24 dec. 1990, pentru ¼ din România.

Cel mai longeviv editorialist român, la TVV, Unison, Meridianul, Onix, Meridianul Cultural Românesc, cu debut în jurnalistică în 1957, relatări din 32 de țări.

Înființează primul grup de presă complet din județ și din Moldova cu televiziune, radio-rețea, ziar și revistă.

Interviuri cu 14 prim-miniștri (Petre Roman, Th. Stolojan, Nicolae Văcăroiu, Victor Ciorbea, Radu Vasile, Mugur Isărescu, Adrian Năstase, Călin Popescu-Tăriceanu, Victor Ponta, cei din Republica Moldova Mircea Druc, Valeriu Muravschi, Andrei Sangheli, Vasile Tarlev, – ultimii doi încă nu erau în această funcție).

Prima Teză de doctorat = carte consacrată curentului romantic în folclor: Tudor Pamfile și Revista ION CREANGĂ (1998), pregătită și documentată peste 20 de ani.

Consemnări de la 3 întronizări de episcopi (Huși) PS Ioachim, PS Corneliu, PS Ignatie, interviuri cu Papa Ioan Paul al II-lea, PF Teoctist, PF Daniel și mulți mitropoliți, episcopi, protopopi, preoți.

3... RECORDURI INTERJUDEȚENE:

Simpozioane interjudețene în numeroase comune. Zilele Meridianului, în jud. Iași, Bacău, Vaslui, Galați.

Lansări de cărți, a ziarului Meridianul , a Revistei Meridianul Cultural Românesc în aceste județe.

Nominalizare în 13 Dicționare cu personalități, Cetățean de onoare (Podu Turcului, Țepu, Prisăcani), vicepreședinte al Partidului F.E.R., vicepreședinte al UZPR pentru Moldova.

26... RECORDURI JUDEȚENE

Longevitate mare ca jurnalist, peste 62 de ani.

Școală neoficială de presă, (1990-2019 -), peste 500 de persoane.

23 de ani șef județean de partid (MER, FER, ACȚIUNEA POPULARĂ, Partidul verde), record local de consilieri, 234 în mandatul 2000-2004.

5 mandate de Consilier județean, + 2 local.

Candidat la Primărie, Camera Deputaților, Senat, Consilii locale și județene (1992 - 2008).

Prima rețea de radio, locală: Vaslui (1993) + Bârlad (1994).

Primul romancier, din istoria speciei literare, în Vaslui: romanul Zăpada pe flori de cireș (1999).

Înființează și promovează Curentul Cultural-Informațional din județ: cele mai mari personalități vasluiene, autori de merit, aproximativ 300, cu peste 450 de cărți și pagini speciale, au fost promovați în mijloacele proprii de presă.

Organizează Cenaclul literar județean (1971) și 1991-2006), Cenaclul Mugurel '74, Festivalul național Fantastic Dance (2 ediții), Gala ziariștilor (2 ediții), Tip-top-minitop (2 ediții), Simpozionul național Omagiu Cărții Vasluiene (4 ediții), Zilele Meridianului în peste 25 de localități din 3 județe, alte manifestări legate de lansarea M.C.R. în județele Moldovei: Bacău, Iași, Vaslui... .

Micromonografii și medalioane despre viață și opera lui Dumitru V. Marin în 13 Dicționare cu personalități în județele Bacău, Iași, Vaslui, Galați. Istoria Jurnalismului din România (2012 = 9 mențiuni), Enciclopedia Personalităților din

România (2010), Dicționarul etnologilor români (1998). Multe mențiuni în cărți, ziare și reviste.

Prima monografie a Liceului „Mihail Kogălniceanu”, din Vaslui, 1990.

Autor a peste 8 volume (din 36) de istorie culturală locală.

Ordinul Ziariștilor, Aur, de 2 ori.

Reprezentări pentru Vaslui în 32 de țări din lume.

Cetățean de onoare în 3 județe: Bacău, Galați, Iași.

Primul studiu consacrat învățământului local, 1980, carte, în 2016: Învățământ și merit vasluian (difuzată și la școlile din județ)

Primul vasluian în întâlniri oficiale, ca șef de delegație ecologistă cu Joschka Fischer, pe 2 dec. 2001, la Budapesta. Primul vasluian la un asemenea rang înalt.

Numeric și valoric întâlniri și interviuri (peste 1.000) cu șefi de partid, de stat, de organizații din toată lumea, editoriale care consemnează rezultatele.

Prima revistă de după Revoluție, în jud. Vaslui, Vlăstarul/L.M.K. (1990).

Primul ziar local, nr. unic, Teleradioeveniment (1993).

Primul săptămânal, extins, Meridianul de Iași – Vaslui – Bacău (1996 – 2019 –).

Vicepreședinte al UZPR (din 2005), Ordinul Ziariștilor români, AUR, 2005, 2013. Vicepreședinte al partidului Federația Ecologistă din România, 1990-2004.

Membru al Ligii Scriitorilor din România, din 2016.

Adună 607 de colaboratori, în 5 ani, la MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, din toată LUMEA și tot ce este mai valoros în județul Vaslui. De departe un record de Guinness Book. A tipărit 36 de cărți.

Filmul lui Corneliu Porumboiu, 2006, premiat la Cannes, reface momente din viața și activitatea lui Dumitru V. Marin. „A fost sau n-a fost..”. Număr special în Evenimentul Zilei, București, (2006) și în alte 30 de ziare și reviste.

PRIMUL „MECENA” local, totul fiind susținut din fondurile proprii.

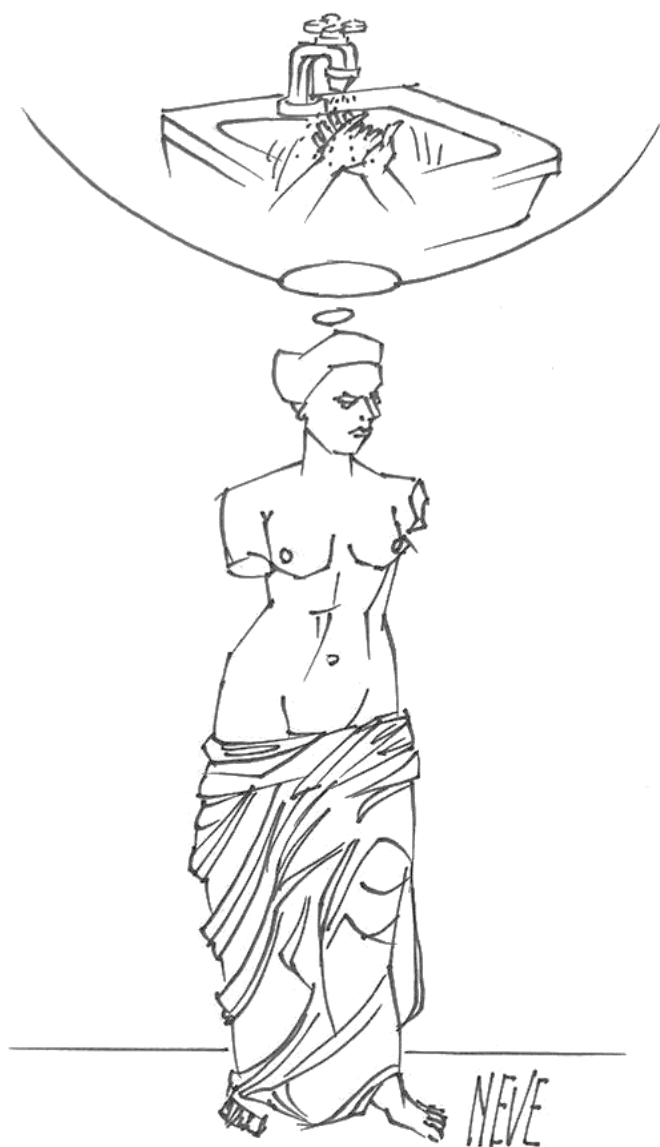
A jucat un rol important în devenirea culturală a județului Vaslui prin acțiune directă ca jurnalist, conducător de reviste, om de televiziune și radio, autor de carte.

E recunoscut ca un veritabil lider cultural.

Se consideră unanim că este cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile.

(A se vedea Addenda)





24. IOAN MASSOFF, INTELECTUALUL BUN LA TOATE



Când un intelectual scrie și tipărește o mulțime de volume, o Istorie a teatrului românesc (3 vol. masive, care nu-s menționate în Wikipedia), îndeplinește funcții în Teatrul Național și Teatrul satiric muzical „Constantin Tănase” și-și jertfește ultimii ani de viață pentru artă, ca el, cred că merită toate aprecierile. Bland și înțelegător a fost devotat meseriei până la sacrificiu (4.06.1904-27.01.1985).

Festivalul Umorului „Constantin Tănase” îi datorează extrem de mult pentru sprijinul masiv la începuturi. Fără el n-aș fi reușit prea multe în acele prime 3 ediții pe care le-am organizat (și) eu, când orașul era ciumat, intelectualitate locală nu exista, instituții teatrale nici atât, pentru că în primăvara lui 1968 când a devenit centru de județ, târgul n-avea nici de unele, era sărac, fără apă, canalizări, gaz și doar vreo câteva blocuri: singurul oraș așezat la țară.

M-a purtat prin teatre, m-a trimis la multe personalități, m-a sfătuit cum să-i iau pe fiecare. Cel puțin mobilizarea familiei Tănase (soția și cei doi copii ai lui Constantin Tănase) a ținut aproape exclusiv de insistența lui.

Mi-a susținut eforturile și autoritatea istorisind tuturor cât de obosit am ajuns spre miezul nopții la el acasă: „parcă venea de la manevre, domle!” Era ascultat de Dinescu, Beligan, Silvestru și mulți alții, deși era destul de bătrân, avea părul alb, ochii încrucișați și un tremur al mâinilor: un bătrânel

oarecare, se putea zice. Dar avea OPERĂ, și nu oarecare, avea un spirit ager, o aleasă prezență de spirit și înțelepciune cât trebuia.

Paginile mele nu pot fi decât pline de recunoștință, nu pentru autografele primite, nu pentru cărțile donate ci pentru înțelepciunea pe care mi-a transmis-o.

Ioan Massoff a fost UN OM.

Cu ajutorul lui Ioan Massoff am stabilit și adus „la centru” medaliile cu portretul stilizat al lui C. Tănase, Diplomele, s-a stabilit afișul-program, am alergat la circa 30 de personalități; cel mai urât m-a primit Radu Beligan, vicepreședinte al Uniunii Internaționale a Teatrelor (prezent de la ediția a II-a), cel mai indiferent Valentin Silvestru, care pleca în străinătate, cel mai amical, textierul de la „Tănase” Aurel Storin, la fel și ziaristul Sandu Naumescu. Au acceptat invitațiile din prima, Antonescu-Cărăbuș, Nicolae Stroie, Dumitru Solomon ș.a. La prima discuție cu doamna Virginia Tănase am fost condus de Naumescu, pe Spiru Haret până la Puțul cu plop, nr. 10, o casă cu boltă și cerdac, atunci. M-am mai bucurat de sprijinul lui Bogdan Căuș, textier foarte cunoscut în țară, prieten cu cei de la Casa Creației Populare și mai ales, a caricaturistului și scriitorului Neagu Rădulescu, cel care mi-a dăruit cu autograf, la „Scala”, unde a plătit el cafeaua cu lapte, cartea „Napoleon fugea repede”. La spectacolul de la „Tănase ” i-am cunoscut pe dirijorul și bateristul Sergiu Malagamba și pe „țarul” comic Nae Lăzărescu (încă nu făcea cuplu cu Vasile...); Stela Popescu era incendiară la grădina Boema, fostă Cărăbuș. A acceptat să vină la Vaslui, regizorul II, brunetul mustăcios, Bițu Fălticineanu, pentru că directorul și regizorul Nicolae Dinescu n-a vrut nici să audă. Am legat cea mai sinceră și îndelungată prietenie cu Aurel Storin

(secretar literar și textierul oficial), evreu de origine, plecat, mai târziu, în Israel . Cel mai de treabă, mai primitor și mai comunicativ a fost istoricul teatral Ioan Massoff care mi-a dăruit cu autograf primele 3 volume ale sale, Istoria Teatrului Românesc, în apartamentul său, după ora 1 noaptea). Pentru bibliotecile comunale am organizat multe întâlniri cu scriitorii, simpozioane, instruiți, drept care am conlucrat cu mari personalități ale României. Nu aveam voie să colaborez sau să apar în presă că „nu asta e misiunea încredințată”, dar am făcut cercetări folclorice în zeci de sate din județ cu înregistrări pe bandă de magnetofon și fotografii.

OMUL de cultură Massoff și-a făcut datoria și la noi.





25. VASILE MĂLINESCU, OM DE TEATRU, SECRETAR LITERAR.

Nu era umorist ci om de teatru și foarte bun organizator, în care calitate era convocat la... împărțirea sarcinilor în cadrul FNUCT.



Pentru că a decedat între timp, cu prețuire și afectivitate reproduc scrisoarea primită pentru cartea de acum 10 ani:

Stimate d-le profesor și dragă prietene Marin,

Ne cunoaștem de-o viață și m-am străduit să scriu în grabă aceste aduceriminte. Dacă e prea lung, se poate scurta după voia Dvs., eu "n-am avut timp să scriu mai puțin", vorba lui Iorga.

În rest, mult succes la editarea cărții și aștept apariția.

Cu prietenie, V. Mălinescu

2 septembrie 2010

Amintiri despre Festivalul de Umor

audiență și valoare cultural artistică la Vaslui

Acum patruzeci de ani în urmă, în zilele de 3, 4 și 5 iulie 1970 se desfășura la Vaslui, într-o modestă sală de cinematograf, prima ediție a Festivalului Umorului "Constantin Tănase" și prima manifestare de acest gen în Europa, dar e posibil să fi fost și PRIMA pe întregul mapamond prin specificul și valoarea sa artistică.

Având în vedere că la conducerea județului Vaslui se afla un prim-secretar ambițios cu numele de Gheorghe Tănase, inițiatorilor de la Comitetul de Cultură și Artă -

Vaslui, le-a fost lesne să obțină aprobarea inaugurării acestui Festival care coincidea, în mod fericit și cu numele tovarășului Gheorghe Tănase, cel care a fost încântat de această coincidență de nume. Semnificația însă era alta: Constantin Tănase - marele actor și conducător al Teatrului satiric - muzical "Cărăbuș", din București, fiind născut la Vaslui, câțiva intelectuali de frunte de la Comitetul de cultură s-au gândit să-l venereze pentru ce a însemnat Teatrul de revistă în țară și străinătate în prima jumătate a secolului XX, prin munca și osârdia acestui mare actor de comedie, care devenise o personalitate proeminentă în țară și străinătate, prin marile spectacole de revistă pe care le-a realizat ca actor, regizor, compozitor și textier și ca organizator de mari turnee peste granițele țării.

Printre cei ce s-au zbatut să realizeze acest festival - inițiatorul și organizatorul neobosit al manifestării, s-a numărat actualul prof. dr. Dumitru Marin, care în vremea aceea era inspector - metodist la Comitetul Județean de Cultură și Artă. Alături de domnia sa se aflau și alții: C. Pieptu, George Stoian precum și alții de la Casa Județeană de creație etc. Îmi aduc aminte de toate acestea, deoarece în prima ediție a Festivalului, am fost invitat în juriu ca membru onorific din partea Teatrului "Victor Ion Popa" în calitate de secretar literar. Am avut onarea să fiu alături de N. Stroe, marele actor cupletist de la București care fusese numit președintele juriului, adus la Vaslui de fosta soție a lui Constantin Tănase care venise împreună cu cei 2 fii Radu și Aurel; de asemenea, în juriu au mai fost Aurel Storin - secretar literar - muzical de la Teatrul satiric - "Constantin Tănase" din București, două balerine zglobii și săltărețe, N. Kanner - tot din București, Nae Roman, ș.a.

De la Huși fusese invitat în juriu dl. Emil Pascal - directorul Casei de Cultură.

Au lipsit de la inaugurarea primei ediții unele personalități culturale bucureștene printre care și Valentin Silvestru - marele critic teatral de la Contemporanul și România Literară care abia de la a doua ediție și-a intrat în rol, în calitate de co-organizator alături de dl. prof. Dumitru Marin și alții.

Prima ediție, a demarat mai modest cu mai puțini participanți și cu un public destul de redus ca prezență, majoritatea fiind sceptici și neîncrezători în efectul terapeutic al umorului. Unii se și întrebau cui și la ce folosește UMORUL ? Se afirmă uneori și azi, că sursa principală a umorului și a comicului ar fi contrastul dintre aparență și esență; oare nu e comică situația unui imbecil, a unui prostănac în aparență ca și în esență ? Și se mai râde uneori de prostie. Cel mai adesea însă, inteligenta umană ne face să râdem copios atunci când îi citim pe I. L. Caragiale, Aurel Baranga, Paul Everac, Marin Sorescu, Ion Băieșu etc. sau pe Shakespeare, N.V. Gogol, Moliere, Rabelais, Cehov, Twain, Hașek, B. Shaw ca să nu pomenesc doar de câțiva autori de comedie și umor din literatura română și universală, care prin personajele create stârnesc hazul pentru prostia manifestării lor. Mai există și prejudecata că umorul i-ar îndrepta pe oameni. Posibil. Se potrivește însă de minune axioma că omenirea se desparte de trecutul ei râzând! E adevărat, cu câtă satisfacție ne aducem aminte de perioada dictaturii absurde dinaintea lui '89. Dar nu cumva am intrat într-o democrație și o libertate la fel de absurdă după revoluție? Suntem liberi să medităm ... Poate că azi, o critică publică, o sancțiune administrativă sau penală pot fi incomparabil mai eficiente educativ și social, decât

umorul. Ce facem însă cu spiritul ? Nu cumva umorul folosește la însănătoșirea stării de spirit a spectatorilor și în acest caz devenim mai buni și mai optimiști față de starea socială a unei națiuni ? Din nou, subiect de meditație !

Ceea ce e sigur, este faptul că Festivalul Umorului "Constantin Tănase" de la Vaslui s-a dovedit nobil, util și deosebit de așteptat de la o ediție la alta, iar efectul curativ al râsului și-a dobândit o adeziune și o satisfacție generală.

Edițiile care au urmat, au fost pregătite cu multă pricepere și autoritate de către Valentin Silvestru și organizatorii din Vaslui, Comitetul de Cultură și alți pasionați de artă și cultură din mijlocul cărora n-a lipsit dl. prof. Dumitru Marin, Dumitru Bran, profesorul și ziaristul Teodor Pracsiiu în câteva ediții, în juriu am fost alături de actrița Tamara Buciuceanu - Botez, muzicologul Vasile Donose, de origine vasluiană, iar din Teatrul "Victor Ion Popa" au mai fost invitați în juriu Constantin Petrican, regizorul Constantin Nacu și Bogdan Ulmu, iar co-prezentatori actorii Dana Tomiță și Constantin Avădanei. Printre cei ce au ajutat la buna organizare s-au mai alăturat regizorul Bogdan Căuș, dirijorul prof. Nicu Balan, coregraful George Ilașcu, directorul Casei de Cultură Vaslui, Emil Rășcanu și al Casei de Cultură Bârlad, Nicu Borș, apoi Virgiul Giușcă iar ca prezentatori și-au adus o contribuție deosebită G. Stoian din Vaslui și prof. Gruia Novac din Bârlad.

Ulterior manifestările s-au îmbogățit prin concursurile de caricatură, grupuri de satiră și umor ale amatorilor, gale ale spectacolelor de comedie și organizări ale galelor finale ale laureaților cu distribuire de premii și mențiuni care stimulau în cel mai înalt grad, participările la următoarele ediții care, în cei 40(...) de ani de la inițiere s-au desfășurat

aproape cu regularitate, din doi în doi ani, în alternanță cu colocviul național de regie de teatru care s-a desfășurat la Teatrul "Victor Ion Popa" inițiat în anul 1976 tot cu animatorul activităților culturale din țară, Valentin Silvestru pe care îl regretăm cu toții, pentru prematura (plecare) în liniștea eternă.

Festivalul Umorului "Constantin Tănase" a ridicat enorm prestigiul județului și al orașului Vaslui intrând în tradiție, fapt de care sunt mândri atât vashuienii cât și țara, care se poate lăuda cu o asemenea manifestare de cultură și artă căreia îi doresc să dăinuiască încă vreo 40 de ani de acum înainte.

**V. Mălinescu –
veteran al teatrului, Bârlad, septembrie 2010**

Laureații primelor ediții ale Festivalului

EDIȚIA I, IULIE 1970

Premiul I — Ion Dobra — județul Bihor.

Premiul II — Stelian Moise — București; Aurel Ocnereu — București; Ștefan Croitoru — Brașov; Marinache Dimienescu — Brașov.

Premiul III — Petre Ștefanovici — județul Dolj; Victoria Ionescu — București; Constantin Cîrnici — Constanța.

Premiul special acordat de Consiliul popular al județului Vaslui — Nicolae Taciu — Casa de cultură Bârlad; Nicolae Bujor — Casa de cultură Bârlad; Constantin Drăgoi — Casa de cultură Bârlad.

Premiul special acordat de Teatrul de stat „V. I. Popa” din Bârlad — Costin Vasile — județul Vrancea.

Premiul special acordat de Comitetul județean U.T.G. Vaslui — Reprezentanții județului Iași.

Premiul special acordat de ziarul „Vremea nouă” pentru cel mai bun text prezentat — „Cu tumbărăul” de Bogdan Căuș.

EDIȚIA A II-A, IUNIE 1972

1. Brigăzi artistice de agitație

Premiul I — Uzina de autoturisme Pitești, județul Argeș.

Premiul II — Căminul cultural comuna Ciamurlia de Jos, județul Tulcea; Cooperativa Electrobobinajul — București.

Premiul III — Casa de cultură Găești, județul Dimbovița.

Mențiuni — Casa de cultură Huși, județul Vaslui; Căminul cultural din Behtiu, județul Ialomița; Direcția navigației fluviale Galați.

2. Cupletişti și interpreți individuali

Premiul I — Laurențiu Pasca și Ion Seleş, de la Casa de cultură Șimleul Silvaniei, județul Sălaj.

Premiul II — N. Taciu — Sandu Jijle, de la Casa de cultură Vaslui; Gelu Drug, de la Casa de cultură a municipiului Gheorghe Gheorghiu-Dea, județul Bacău.

Premiul III — C. Cristache, din București; Alex. Guzu, din comuna Laza, județul Vaslui.

Mențiuni — D. Stanciu, din Găești, județul Dimbovița; B. Săvulescu, din Constanța; Petre Ștefanovici din Craiova.

Mențiune specială acordată de ziarul „Vremea nouă” din Vaslui — Textul de brigadă prezentat de formația căminului cultural din comuna M. Kogălniceanu, județul Constanța.

Mențiune specială a juriului — numărul de pantomimă prezentat de Gh. Bichescu, județul Bacău.



26. MILUȚĂ MOGA, AMBIȚIOSUL SOCIAL



Profesorul fără titluri și grade (decât cel militar, de maior), contribuient la 2 ediții de Festival ca șef consilier la cultură își merită un loc în această carte pentru ambiția sa funciară de a ajunge cât mai în frunte, cu funcții și onoruri, chiar cu sacrificii de diferite feluri. Căsătorit cu Daniela, o colegă profesoară, cu 3 copii, Miluță nu s-a bucurat de prea multă simpatie în spațiul public, poate și datorită unei ambiții mereu afișate și greu demonstrabile. Fiu de țăran crescut cu mari greutateți, profesor muncitor și apreciat de organe de partid, director la mai multe școli din municipiul Vaslui, a ajuns pe cea mai înaltă treaptă socială prin numirea sa drept Consilier șef la Cultura vasluiană, după ce o mică perioadă a fost primar, imediat după Revoluție (există un folclor în legătură cu asta).

Cu certitudine omul a dat mereu din coate spre o realizare publică și recunoscută. S-a străduit „să facă ceva pentru Vaslui” zice el. Și diplome, o carte, ori alte documente pe care le ține ordonat într-o cameră din locuința sa, arată o frumoasă și onorabilă activitate cu valoare socială.

Edițiile din 1998 și 2000 ale FNUCT au fost sub conducerea sa și vorbește cu emfază de asta, deși era o perioadă de mari frământări sociale (tranziția la capitalism), specifice DECENIULUI DUȘMĂNIEI despre care am tot vorbit. Numit tot politic, a dovedit destulă pasiune și competență provenite din activitatea de presă și publicistică,

din dorința de a impresiona și a accede social. Edițiile au fost mai complexe și complete, organizare aproape impecabilă.

Chiar dacă n-am zice că e un exemplu, munca sa de o viață în învățământ și cultură, ba și acțiunile sale obștești ca unionist îl situează printre valorile locale reprezentative ale acestor decenii. Este tipul omului cu merite, în bătlăie cu lumea destul de nerecunoscătoare.



Reproduc un fragment dintr-un interviu din 29.05.2020:

...R: Cât ai fost la cultură a fost cu da sau cu nu? Ce crezi că ai făcut în mod deosebit la cultura județului Vaslui.

M.M: La fel a fost și acolo. În primul rând a trebuit să înlătur dezastrul pe care l-am găsit. Vreau să mărturisesc tuturor celor care vor citi, că am găsit un adevărat dezastru. În această perioadă nu prea s-a făcut cultură. Am găsit dezastru în situația economică a instituției.

R: Ce crezi că a fost important ca și contribuție a lui Miluță Moga la Festivalul Umorului?

M.M: În primul rând, Miluță Moga în calitate de consilier șef al Inspectoratului de cultură avea o echipă, am făcut un cuplu foarte bun cu Ștefan Șerban care era directorul Centrului creației populare și ne-am gândit din timp ce să facem.

R: Importul acesta de cultură de ani și ani de zile, acum, crezi că dă vreun rezultat?

M.M: Mi-am format o anumită idee. Avem valori. În arealul național, zona Vaslui ocupă locul 3 pe țară. În loc

să clădim pe aceste temelii atât de frumoase zidite de înaintașii noștri, pe măsura scurgerii timpului, s-au diluat activitățile iar cei care au fost aduși să conducă fenomenul cultural, au devenit niște funcționari și nu au mai ținut legătura cu partea de creație.

R: Cum de la Vaslui nu se dezvoltă cultura? Și la ora actuală sunt doar 2 principale instituții culturale: Festivalul Umorului, Grupul de presă cu Meridianul Cultural Românesc, cu televiziunea, ziarul, Revista...

M.M. Trebuie sprijin de la stat...



AȘA-I VIAȚA

Viață-i asta, măi bădie?
Fir-ar mama ei să fie!
Nu poți mă, oricum o dregi,
Două capete să legi.
Nu se poate mă, și basta!
Viață-i asta?!
Când ți-e poftă de-o găină,
Te uiți la ea din vitrină,
Când ți-e poftă de salam
Jinduiești la el prin geam
Și te saturezi cu fereastră...
Păi... Viață-i asta?!
Nu găsești să te-imprumuți,
Peste trei zile te muți,
Nici un ban în buzunar.
N-ai plătit nici la lăptar,

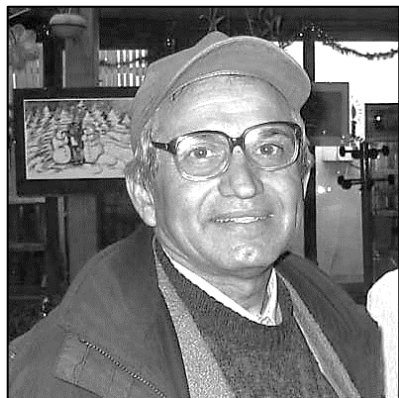
Ești dator vândut pe piață,
Asta-i viață?!
N-ai bani ca să-ți iei un ac,
S-a spart geamul la iatac,
Miții i s-au rupt pantofii,
Iar s-au isprăvit cartofii,
Vasilică și-a spart țeasta
Viață-i asta?!
Vii acasă la mâncare,
Parcă-i la înmormântare,
Toți sunt albi parcă-s pe pânză,
Fiindcă n-au nimic la rânză
Tu le-aduci de-un leu verdeață!
Asta-i viață?!"

**(din repertoriul lui
Constantin Tănase)**

...ȘI, NU UITĂȚI,
EU, CE VĂ PROMÎT
AIA VĂ DAU!



27. LEONTE NASTASE, PORTRETIST ȘI CARICATURIST



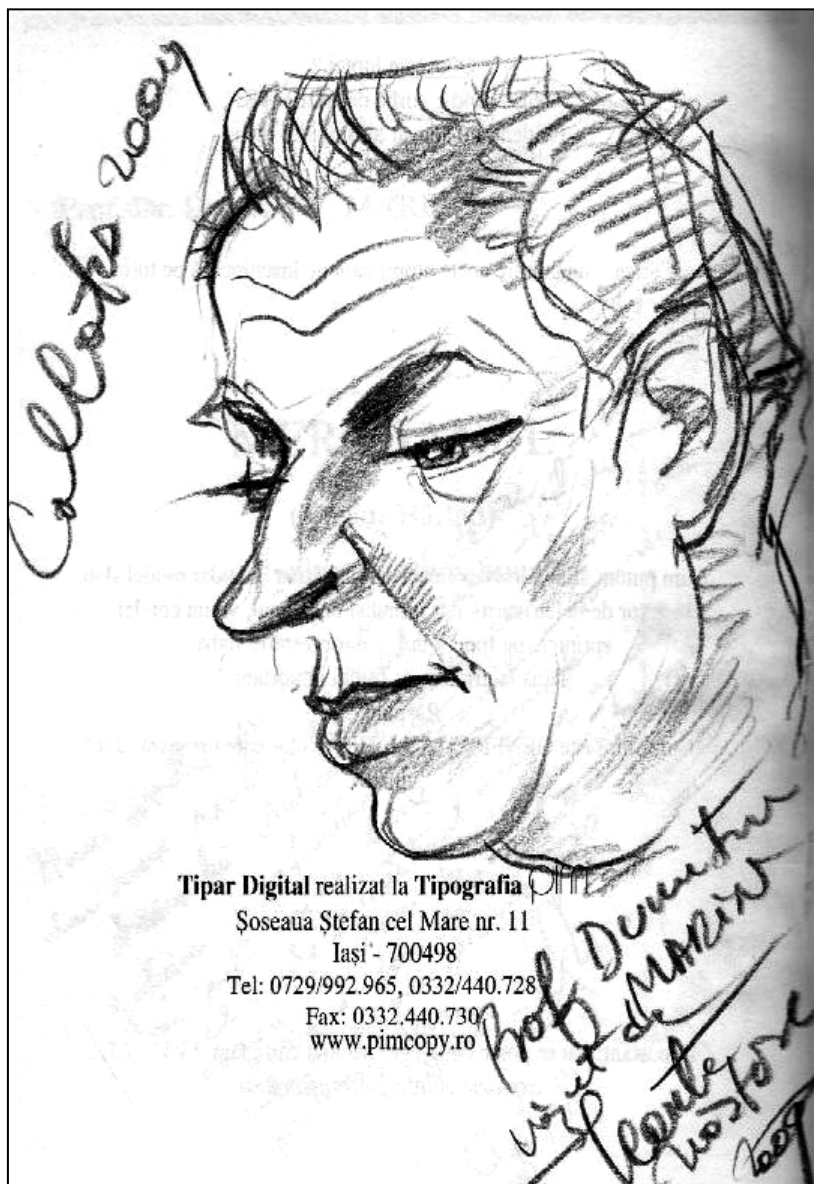
Sub o aparență modestă, parcă mereu cu șapca pe cap, nu se lipsea de creionul pentru schițe și eboșe. Și azi, e un tip tăcut, îndatoritor, pasionat de tot ce înseamnă artă. Om de prim-plan. Presa locală semnala că **Maestrul Leonte Năstase, a fost invitat la Salonul Internațional de Caricatură și Grafică Satirică**

de la Vaslui

Cunoscutul și apreciatul grafician și caricaturist constantean Leonte Năstase a primit invitația de a participa la Salonul Internațional de Caricatură și Grafică Satirică de la Vaslui, eveniment inclus în cadrul celei de-a XXV-a ediții a Festivalului Umorului „Constantin Tănase“.

Salonul Internațional de Caricatură și Grafică Satirică, organizat de Muzeul Județean „Ștefan cel Mare“ din Vaslui, s-a desfășurat în perioada 30 septembrie – 7 octombrie 2018.

Dintotdeauna s-a apreciat activitatea sa în domeniul graficii satirice și a caricaturii, așa că nu i-a lipsit un sfert de veac invitația să execute caricaturi în spațiul public pe perioada acestui prestigios festival și el și-a onorat-o cum se cuvine de fiecare dată, în Vaslui. A fost invitat și prezent la 16 ediții ale acestuia.



Tipar Digital realizat la Tipografia PIM

Șoseaua Ștefan cel Mare nr. 11

Iasi - 700498

Tel: 0729/992.965, 0332/440.728

Fax: 0332.440.730

www.pimcopy.ro

**Lansarea cărții „MERIDIANUL AXĂ CULTURAL
INFORMAȚIONALĂ” – pe ultima pagină, Callatis, 2009**

28. DRAGA OLTEANU-MATEI, ACTRIȚĂ POPULARĂ



De înțeles că avea puține legături sentimentale sau prin profesie, cu vasluienii și județul lor. Lumea o cunoștea și recunoștea prin aparițiile destul de frecvente la televizor și în filme, unde atrăgea atenția că „e multă” adică voinică, dar mai ales printr-un talent (autenticitate) de a da viață unui tip de femeie harnică, vajnică, deșteaptă și întreprinzătoare.

Că e cu farmec și înzestrare intelectuală naturală am descoperit-o în cele câteva interviuri realizate, cu ocazia Festivalului Național al Umorei „Constantin Tănase” (pe care l-am sprijinit peste 50 de ani), și a câtorva turnee ale Teatrului bucureștean. Nici unul dintre Teatre, cu excepția celui satiric, nu făceau rețetă la Vaslui, unde se juca și în condiții de frig și fără orgă de lumini, cu sala nu întotdeauna plină. Draga îi aducea pe spectatori, interlocutoarea Draga era întotdeauna sclipitoare, cu umor spumos și... esență în comunicare. A fost una dintre favoritele TVV, alături de Cristina Stamate (scânteie și conținut, „le avea cu vorbele”) și Stela Popescu. Nu se arăta prea favorabilă acestui mod de comunicare cu publicul (interviuri), pe scenă, însă, umplea întregul decor cum numai George Constantin mai reușea.

Pentru cât a comunicat artistic și pentru inteligența textelor proprii, de altfel, a fost și autoarea câtorva piese), Coana Chirița – Draga Olteanu Matei, în ultima perioadă retrasă la Piatra Neamț, merită să împodobească și aceste notițe istorice.



Draga OLTEANU MATEI în rolul Cucoanei Chirița

CONSILIERII

De când e lumea și pământul,
În București, bătu-i-ar sfântul,
N-au fost atâtea primării
Și consilieri atâtea mii.
Pe străzi mormane de gunoaie
Așteaptă să mai vie-o ploaie.
La noi, măturător e vântul,
De când e lumea și pământul.

Mare țiغانie, mă,

Este în politică.
Ei se-njură să se rupă,
Ei se ceartă, ei se pupă.
De ai treabă, cum se știe,
Prin deal la Patriarhie
Nu poți lua copii cu tine,
C-auzi vorbe de rușine
Asta-i Camera adică
Sau ceata lui Lăzurică?!...
Pamflet de Constantin TĂNASE

29. LUCIAN ONCIU, DUPĂ STOIAN ȘI ȘERBAN...



Tânărul actor a fost în prim-planul organizării acestui festival încă de la angajare, în septembrie 2003, director din 2013. A activat sub aceeași zodie a importurilor culturale, nevoit doar uneori să completeze cu personalități sau artiști din partea locului. Totuși, rămâne un demn continuator al celor dintâi „competitori” Stoian și Șerban, cu precizarea că schimbarea scopului inițial, acela de descoperire și lansare a tinerelor talente a glisat spre perioadă a prezenței în zonă a celor mai prestigioase teatre ale momentului din România și Republica Moldova. În aceste noi condiții sociale, concursul de interpretare, baza inițială a acestei inițiative, este un fel de anexă lipsită de strălucire. Am realizat și difuzat cel puțin câte un interviu de fiecare ediție, a Festivalului Umorului și Festivalul Obiceiurilor de Sărbători.

– Ai fost și ești unul dintre principalii organizatori, alături de Primărie și Consiliul Județean, a unui mare festival de teatru de comedie din România, Festivalul Umorului „Constantin Tănase”. Cum a fost organizarea ediției a XXII-a, cea din 2012?

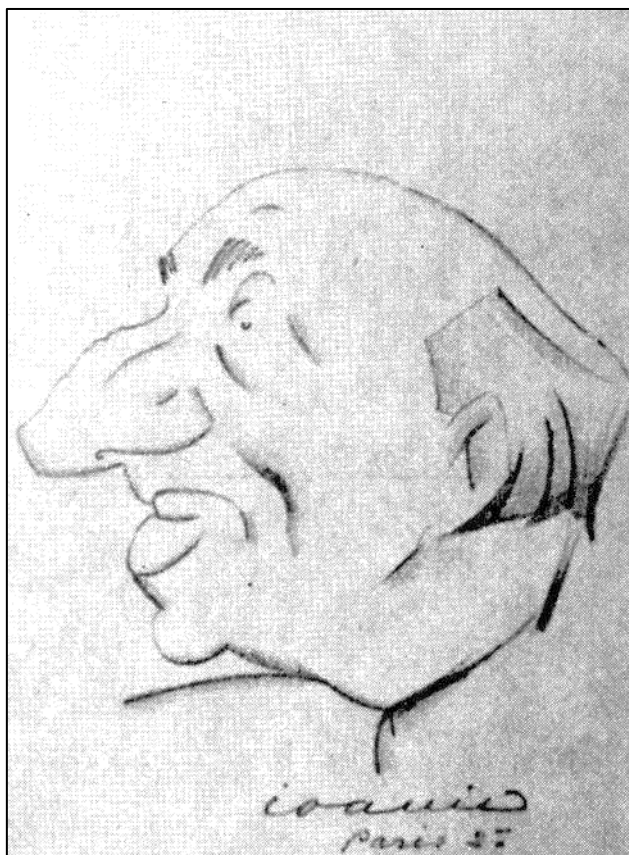
– Făcând parte din echipa Centrului încă din 2003, am avut șansa unor propuneri de secțiuni, spectacole de teatru, care s-au dovedit a fi alegeri corecte în încercarea noastră de a oferi publicului repere ale culturii teatrale de amatori și profesioniști dar și cinematografice. Ultima

ediție, cea din 2012, mi-a oferit posibilitatea, în procentul cel mai mare, de a-mi pune ideile despre Festivalul Umorului pe tapet, aducând în prim-plan o nouă secțiune, cea a teatrului radiofonic și propunând spectacole de teatru care au determinat o cerere substanțială de bilete și abonamente jucându-se astfel, fără locuri libere în sală. Pentru exemplu pot aminti aici Teatrul Bulandra cu piesa “Căsătoria”, de Gogol, în distribuție cu Mariana Mihuț și Victor Rebenciug. În 2012, fiind și anul Caragiale, am invitat la Festival și Teatrul de Comedie cu piesa “O scrisoare pierdută”, cu Maricel Iureș și George Mihăiță, capete de afiș. Ne-am bucurat atunci și de participarea maestrului Radu Beligan, o personalitate care, la venerabila-i vârstă, a reușit să impresioneze publicul fără nici o excepție în “Confesiuni despre viață și artă”. Rodica Mandache, Pavel Bartoș, Ion Caramitru, Horațiu Mălăele completează, într-un mod fericit, gala teatrului de comedie, ediția a XXII-a.

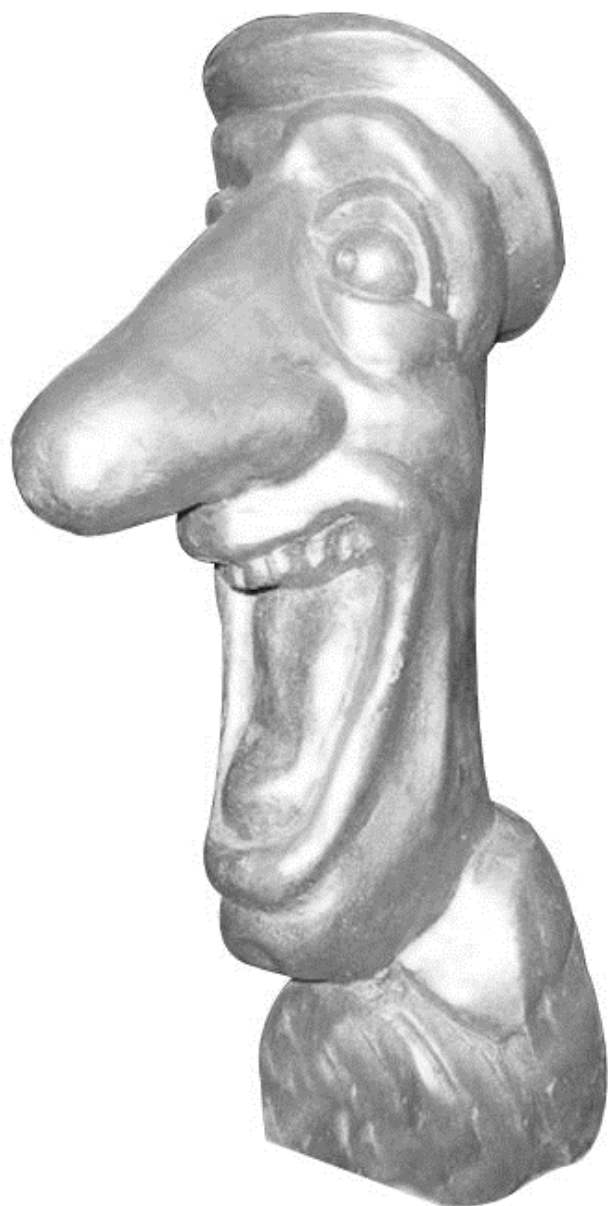
– Ce le-ai pregătit vasluienilor, iubitori de teatru, la ediția din acest an a Festivalului Umorului “Constantin Tănase”?

– Ce s-a întâmplat la ediția precedentă mă obligă să mențin Festivalul, cel puțin la același nivel. Pentru asta, atât eu cât și partenerii mei, Consiliul Județean și Primăria Vaslui suntem foarte atenți la alegerile pe care urmează să le facem. Deși, la ora la care vorbim, programul nu este 100% finalizat, vă pot spune că Festivalul de anul acesta va avea o durată de opt zile și se va desfășura în perioada 5-12 octombrie și va încerca să acopere gusturile în materie de teatru, ale cât mai multor consumatori de gen, fără a face compromisuri. Până acum avem semnate contracte cu

Teatrul Național pentru piesa “Dineu cu proști” în distribuția căruia apar Horațiu Mălăele și Ion Caramitru, cu teatrul Odeon pentru piesa “Liniște! Sărut! Acțiune!”, cu Pavel Bartoș și Alexandru Papadopol. De asemenea va veni la Vaslui și Teatrul de Comedie cu piesa “Bani din Cer”, cu Mihai Bendeac și Dragoș Huluba, teatrul Mihai Eminescu din Chișinău va juca piesa “Hronicul Găinarilor” și suntem în tratative avansate cu Teatrul Muncipal Baia Mare pentru a avea, pe afișul Festivalului, un spectacol de revistă.



Constantin TĂNASE văzut de IOANID



Trofeul Festivalului – Autor: Cristian PÂNTEA

30. EMIL PASCAL, CEL CU POANTA ȘI CU VINUL.



Un om cu atâta stăpânire de sine și cu prezență „culturală” n-am mai întâlnit. Reproduc interviul de acum 10 ani, cu respectul pentru o trecută personalitate culturală hușeană.

– Bădiță Emil, împlinește 40 de ani, Festivalul Umorului de la Vaslui...

– Umorul era la Huși, nu la Vaslui.

– ??

– Pe scenă sau cu secu' alături oamenii făceau glume acoperite, uneori frumoase dar adesea moarte.

– ?!!

– Nu te mira, limbile se dezlegau după un pahar cu vin și nici ochii albaștri nu erau mulți. Atunci, pur și simplu invitații scânteiau. Îi mai stimulam și eu ...

– Adevăratul umor, deci, la Huși ...cu cine ?

– Păi, tot ce-ai adus mata în județ, ca inspector la CJCA, i-ai vărsat la Casa de Cultură, mai precis la Pascal, care-i purta prin vii, comune, prin crame ce, nu știi, nu erai cu mine ?

– Ba, da, eu eram oficialul.

– Au venit mulți, chiar mulți, Virginia Tănase și fiii, Nae Roman, Stroe, Storin, Silvestru, apoi F. Neagu, Constantin Chiriță, M. Preda ... mulți !

– Continuă!

– Știi ce, mai repede îți spun cine n-a venit. A trecut pe aici floarea umorului, caricaturii, creației, științei românești. Îți poate spune și Avram D. Tudosie.

– Pe la Crama lui semnau condica?

– Nu, numai, era în sărbătoare neoficială tot Hușul.

– Nu exagera ...

– Adă-ți aminte că aveam cercuri artistice, făceam filme (în 1970 !), veneam de la un ansamblu profesionist și ...

– Doamna Eliza Pascal, soția, era la Bibliotecă.

– Aveam corul ăla vestit, cu Lisellote Vârnă ...

– Dar, despre începuturile Festivalului Umorului "Constantin Tănase" ?

– Nu-mi plăceai atunci, că erai prea insistent (cu tupeu) și nu erai bun la băutură, erai prea tânăr și perseverent. Ca proces - verbal de inspecție, mi-ai făcut ...

– Despre începuturi ... bădie (nu uit că ai 78 de ani!)?

– Păi, familia Tănase ... familia Tănase ... Tănase ... era cu unul din băieții lui care n-avea voce (fusesse operat la gât, n.n.), semăna perfect cu Constantin Tănase, al doilea era mai brunet, doamna, doamna era încă frumoasă, se ținea bine ... I-ai adus la Huși, dar nu mai țin minte când. Chiar la vreo 3 ediții ... aha, cu microbuz parcă, nu prea beau ei. Erau oameni serioși !

– Ce-ți mai aduci aminte ?

– Mai, lasă-mă ... Parcă la vechiul cinematograful eram în juriu, iar voi, mata, Pieptu, Didilescu îi organizați și pe invitați și concurenți. N-au fost prea mulți, până-n 20!

– Și ?

– Care și cum, nu mai știi ...! Am și trofee ... acordate pe scenă, nu ... altfel.

– Ce ai ?

- Uite și oala asta cu două fețe...

Emilian Pascal s-a dezlănțuit. Se mai repetă pe ici pe colo, dar e logic și sfătos: 45 de ani la cultură. Nu degeaba l-am numit eu seniorul culturii vasluiene !

*Interviu filmat, 2 septembrie 2010, acasă, după amiază
(Meridianul, an XII, nr. 36 (855),
joi, 9 septembrie 2010, p. 10)*



CURBA LUI LALESCU

Dacă ai parale o duci bine
Numai chefuri și mâncăruri fine
Dacă ești salariat la stat
În loc de mâncare tu mănânci...

Rahat a înghițit destul Vintilă
Nu i-au dat străinii nici de milă
Dacă vrei sau dacă nu vrei cu împrumut
E ca pentru lumânarea lărsă-i...

Fuga trec pe Podul Mogoșoaiei
Printre mițe, fițe și aglaie
Iar de vezi câte una mai fudulă
Poți să ști că-i moartă după...

Pulpe goale când zărești frăție
Simți câte un junghi în scăfărlie
Ai dori să le strângi la piept degrabă
Dar de dorul lor o iei la...

La bărbier vin dame și dameze
Fiindcă părul vor să și- scurteze
Zău cu moda nu poți să te joci
Dar mă mir de ce nu-și taie și din...

Flori ai la liceu în clasa a patra
Și o iubește mult pe Cleopatra
Fiindcă ea îl învață mai de toate
Ba mai ieri la învățat și pe la...

Spaimă mare-am tras și eu frăție
Că mi-a pus guvernul sărăcie
Căci guvernul și pe drumuri te jupoaie
Îți ia totul și te lasă fără...

Coate își dădeau doi domni aseară
C-au văzut o întâmplare rară
O duduie contemplând azuru
A căzut și toată lumea-i văzu...

Curba lui Lalescu-i o minune
Tot guvernul-o laudă și spune
Cum că ea ne va ieftini mălaiu
Și tramvaiu și susaiu și...

Fu taină mare la senat măi tată
Domnii toți rodeau la ciocolată
Și o rodeau și o sugeau cuprinși de boală
Fiindcă numai ciocolata le-o mai...

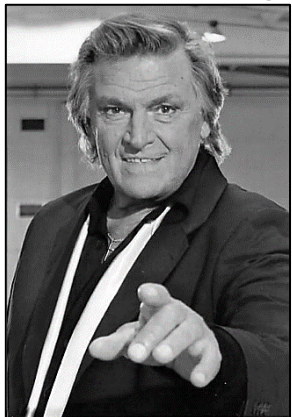
Scoală-te din morți tu Țepeș iară
Să mai vii cu țepa ta prin țară
.....

Curba lui Lalescu-i o minune
Tot poporul o înjură și spune
Și o-njură de la Dorna la Vashui
Poți fi sigur că de mama lui
Mama lui guvernului!

Poezie de Constantin TĂNASE

31. FLORIN PIERSIC, ACTOR CU MEMORIA FANTASTICĂ.

Destinul clujeanului a început la București ca june prim în teatru, fotografiat mereu din profilul tele-foto-



cinematografic. Există, de ani buni, o impresionantă legendă despre mulțimea femeilor cucerite (a avut 4 căsnicii), a aventurilor de toate genurile, pentru că a jucat și într-un serial „Haiducii lui șapte cai” și în zeci și zeci de piese de teatru și de film. Oricum am privi, în 2019, la peste 80 de ani foarte prezent pe micul ecran, actorul Florin Piersic este unul dintre cei mai mari actori români din

toate timpurile, la o oarecare concurență cu Radu Beligan.

A fost în „bătaia obiectivului” și la București (ce bucuroși erau toți pentru publicitatea gratuită, dar ce bucuros eram eu, care nu le puteam plăti...), la Bârlad, la Iași, la Vaslui, la Chișinău. Ar fi greu să vă înfățișez vreun interviu, pentru că sărea peste o întrebare cu tot felul de elemente de intimitate actricească și mă luau acestea, așa că despre esența artei sale, despre valorile înaintașilor, despre viitorul teatrului și intimități personale se găsesc replici în mai multe interviuri. Ce mi-a dat mie, de fapt nouă telespectatorilor moldoveni, Florin Piersic, o adevărată instituție de teatru, a fost reportajul cu tentă unică urmărit pe TVV, ce i-am dat eu a fost un plus de popularitate la începuturile expansiunii televiziunii ca principală întreprindere în Media.

A vorbit întotdeauna frumos de Vaslui, despre limba română, despre cultură prin teatru și asta a fost deosebit de benefic pentru telespectatorii TVV, prima televiziune privată din Moldova. Mai de fiecare dată s-a mirat de reușitele noastre, de rezistența noastră în aceste condiții social-administrative.

De ce consider că are o memorie fantastică, în continuare:

– Odată pornit, e greu de oprit mai ales când vine vorba de amintiri cu actori celebri sau nu, pe care-i iubește nemăsurat și-i laudă tot așa,

– Provocat, și în stare bună (nu știu să consume alcool, cam cum fac mult prea mulți) poate reproduce scene și replici de o lungime apreciabilă. Creatorul vestitului personaj-haiduc Mărgelatu zice că și-a iubit personajul, dar și pe frumoasa Marga Barbu și caii, tovarășii săi de film (era un bun călăreț).

– Deși a interpretat multe zeci de personaje cu structuri și misiuni diferite, deși poate să arunce poante și replici pentru fiecare, n-a dat un răspuns pe media, care-i personajul cel mai îndrăgit de el; răspunde simplu: toate. După atâtea decenii de viață, de actorie, de prezență în viața cetățenească (la un moment voia să candideze la Președinția României, și bine, că a renunțat) Florin Piersic, intervievatul, sau filmatul meu în multe ocazii este o prezență specială în arta interpretativă românească.



Florin PIERȘIC
în rolul lui C. TÂNASE

32. ȘTEFAN POPA POPA'S, UN ARTIST PITORESC



Un caricaturist mare și la propriu și la figurat.

A fost câteva ediții ale Festivalului, la Vaslui, a expus pe simeze în Casa de cultură, la Muzeu, la Bibliotecă; a avut răbdare să realizeze caricaturi „la minut” cu tot felul de gură cască, inclusiv cu mine.

Din istorisirile sale am aflat lucruri de mare mirare, legate de răspândirea caricaturilor sale în lume, de expunerea mondială (rară, rară, atunci) de colaborarea cu sârbii și alte națiuni din Balcani și Europa. Avea un spor la desenat de speriat, dar mai ales capacitatea de a descoperi ca și Cik Damadian la începuturi, linia care să facă inconfundabil portretul încercat. Colorate aceste caricaturi aveau o inimaginabilă forță de expresie și de propagandă, indiferent care era personajul, mesajul era pozitiv.

Atrăgea și prin glumele mereu debitate, și prin desene, și prin masivitatea sa, pentru că, probabil, avea o problemă cu glanda tiroidă, dar creionul îi mergea șnur.

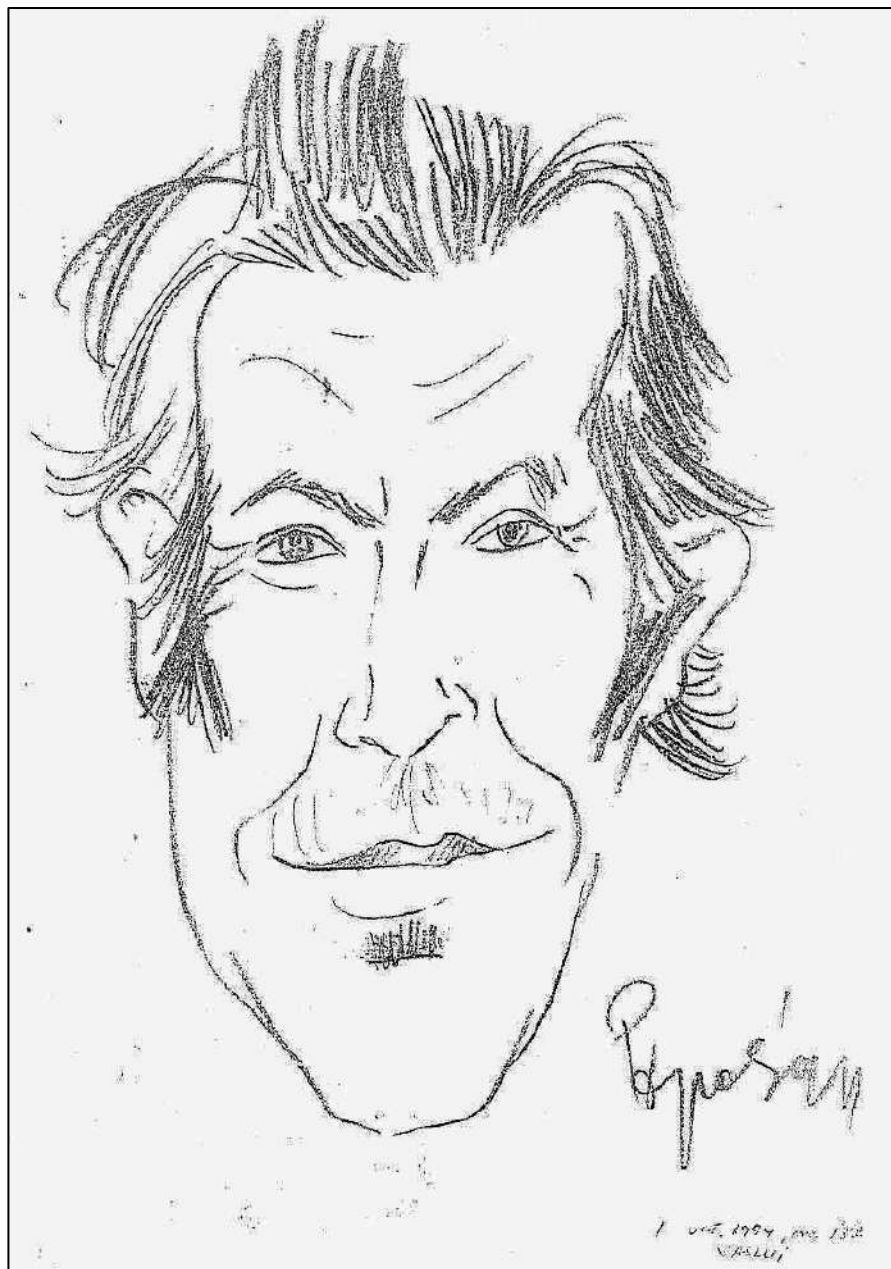


Autoritățile județene prezente la deschidere au trebuit să suporte replicile acide ale lui Popa Popa's. Caricaturistul s-a arătat dezamăgit de faptul că de la an la an valoarea actului

cultural e în scădere, iar artiștii vin cu lucrări tot mai slabe. „În ultimii ani toate festivalurile din țară sunt într-un coborâș. Trebuie să găsim o formulă de revigorare. Nu e posibil să puneți la organizare oameni care au mai puțină tangență cu cultura și cu bunul simț. Trebuie să dați Cezarului ce e al Cezarului. Este bine să existe o concurență de bun simț. Un astfel de festival trebuie să ne facă mai tari, mai buni și mai iubitori”, a spus maestrul.

După festivitatea de deschidere, în foaierul Casei de Cultură „Constantin Tănase”, a avut loc vernisarea expoziției de grafică satirică și lansare a albumului „I.L. Caragiale - un omagiu planetar”, semnate de caricaturistul Nicolae Ioniță. Tot aici, jumătate de oră mai târziu, a fost vernisată expoziția de grafică satirică a caricaturistului Cristian Criv Vecerdea, „Portrete contemporane”. Biblioteca „Nicolae Milescu Spătarul” a oferit iubitorilor de teatru, în parteneriat cu Teatrul Național Radiofonic, episodul I din „Țara lui Caragiale”, în timp ce, în cadrul Săptămânii comediei cinematografice, la Silver Mall, au avut loc trei proiecții ale filmului românesc „A fost sau n-a fost”. La ora 16.00, în Piața Civică trebuia să se desfășoare o paradă a costumelor de epocă și tot aici, la ora 17.30, Teatrul „Masca” trebuia să prezinte spectacolul de statui vivante „O scrisoare pierdută”, în regia lui Mihai Mălaimare. Cum vremea nu a fost prielnică cele doua manifestări s-au ținut în foaierul Casei de Cultură”; sunt succinte spicuiri din presă.

Că Ștefan Popa Popa-s e o mare personalitate artistică, un mare patriot, un import cultural temporal dar extrem de valoros, nici nu cred că mai trebuie argumentat.



Dumitru V. MARIN văzut de Ștefan POPA POPAS



Casa lui Constantin TĂNASE din Str. Puțul cu Plopi, București

33. STELA POPESCU SAU FRUMOSUL... DESFAȘURAT.



Vestita Grădină de vară BOEMA era colț în colț cu Guvernul, de fapt cu Senatul și Palatul regal, și a dispărut astăzi. Aici, vara, erau spectacole excepționale, în special de estradă, sub umbra arborilor și cu o scenă dichisită, nu cine știe cât de dotată dar care avea o acustică foarte bună și care implica publicul participant de jur împrejur. Era punctul de distracție maximă al bucureștenilor.

Împreună cu familia Polixeniei Iacob din București am participat la câteva spectacole cu Stela Popescu în vedetă (înainte de '89). De fapt ea realiza tot spectacolul, într-o uniformă de ofițer cu ținută deosebit de elegantă și cu voce cuceritoare. Indiferent ce parteneri a avut, tot Stela a fost starul, chiar după alcătuirea cuplului Stela – Arșinel.

După înființarea TVV, la 5 decembrie 1990, am avut tot interesul să avem audiență drept care am difuzat fără opreliști mari valori ale scenei, mari artiști, politicieni, filmări din afara țării, valori universale. Absolut firesc, Stela și Arșinel erau prezenți la televiziune, radio și de la 26 septembrie 1996 în ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău. Din nou, în interes public, dar fără banii necesari pentru vreo remunerare, am realizat mai multe interviuri cu Stela dar și cu cei doi, invitați în Studioul TV și radio. Personal, eram mulțumit că scot răspunsuri de bună calitate, interesante despre creație, artă interpretativă, pasiune, conținut etc., pentru că trebuie spus, dintre sutele de artiști intervievați anual puțini răspundeau

inteligent: Dan Spătaru, de exemplu, nu prea era în stare să formuleze răspunsuri mulțumitoare pentru mine și public.

Stela Popescu răspundea spontan ca și colega ei de scenă Cristina Stamate (asta era iute ca o svârlugă) și acoperită și de fapte. Ne istorisea cum se câștigă publicul de peste hotare dar se evitau răspunsurile despre câștiguri, de altfel normal pentru veniturile lor nu totdeauna impozitate.

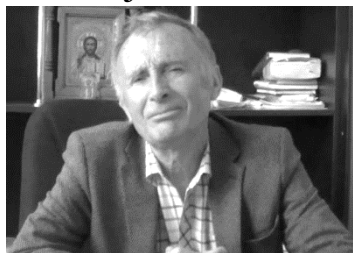
Într-un fel de concluzie, n-am crezut niciodată că suntem televiziune de provincie, am întrebat ce-am crezut că interesează spectatorul iar de la ei și ele am obținut dintre cele mai bune răspunsuri. Totdeauna a urmat și o producție artistică pentru publicul nostru, de aici, de la Vaslui.

Despre Stela, frumoasă, talentată, deșteaptă, am avut întotdeauna părerea că ea ca femeie, ca artistă și ca prezență reprezintă pentru noi românii, în fața ochilor și în suflet... frumosul desfășurat.



Cu Alexandru ARȘINEL și Stela POPESCU – Vaslui, 1992
Captură de pe înregistrarea video

34. VASILE POPOVICI, PROFESORUL, INTERPRETUL, PRIMARUL



Ajuns la 74 de ani, în funcția de primar, Vasile Popovici e provocat cu greu să se destăinuie: „au trecut acele vremuri, domnule profesor. Am pus destul suflet și atunci și acum ca să fiu mulțumit cu ce-am realizat în viață. Mă bucur că mi-ați fost martor...”

Am fost martorul devenirii ca om important în comuna Laza. Pe timpul brigăzilor artistice de agitație era un profesor suplu (ca și azi), căsătorit, care împreună cu soția se zbăteau să cizeleze texte, să capete dexteritatea de a ieși în public. Cred că a căpătat simțul valorii, mai ales ca legat de acest loc, și el mereu evidențiat.

Ajuns primar în diverse legislaturi, în bătălie cu alți consăteni, Vasile și-a lăsat sufletul până și prin bălăriile comunei, mare atenție acordând sportului, învățământului și, cam puțin, culturii : „suntem sub grele vremuri, domnule profesor...”

E un exemplu semnificativ pentru rolul stimulativ al muncii cultural-artistice din tinerețe.

P: După ce am terminat liceul am intrat la facultate. După ce am terminat, tot învățătorul meu, Roșca, m-a chemat: „Vino și fă și tu cu băieții ăștia din satul tău matematică, pentru că n-au avut niciodată învățător sau profesori calificați.” Și-am ascultat. Nu-mi pare rău. Am venit la mine în sat și era o atmosferă efervescentă, eram mulți tineri, se juca fotbal.

R: Soția tot aici ai găsit-o?

P: Soția este de la Turnu Măgurele. A terminat facultatea de biologie la Iași, a fost repartizată la Laza. „La Laza este o comună bună și bunișoară”, i s-a spus. Aici a venit și ne-am întâlnit. Ce să vă mai spun, am doi copii, doi băieți. Am făcut aici casa. A fost și o perioadă mai grea, ca la țară. A fost și perioada aceea când mâncam jumătate de kilogram de ulei pe lună, opt kilograme de făină neagră și urâtă de crănțănea. Nu vă mai spun, sunt amintiri neplăcute.

R: Eu am venit inspector la cultură în 1970 și voi erați aici un grup de oameni în formare. Era și Vasiliu și Guzu, Bosâceanu, Dumnezeu să-l ierte. V-ați format prin anii 1970, 1971 o „brigadă artistică de agitație”.

P: Era începută de cei mai în vârstă ca noi: domnul Bosâceanu, domnul Vasiliu, domnul inginer. Era în cadrul căminului cultural, dădeau spectacole prin satele comunei. Erau Vasiliu, Guzu, Ilie și mai era un cizmar – Savin Mitică. Bineînțeles că și noi, pentru că atunci când era poanta, fiecare mai venea cu ceva. Ieșea cizelat în așa fel încât prindea foarte bine la public.

R: Ați luat premii?

P: Am luat mai multe premii. Am luat și medalie de aur, cea mai mare medalie a festivalului.

R: Ați fost și în alte părți?

P: Da, am fost și la Macea, în sud la Pitești, la Iași, la Deva.

R: Dar după părerea dumneavoastră a fost un lucru benefic, stimulativ?

P: A fost un noroc și pentru noi, care petreceam plăcut, atunci când ne întâlneam, făceam repetiții ingenioase, povesteam la o bere, amintiri din tinerețe, era o atmosferă plăcută.

R: Dar, totuși, faptul că ieșeați în lume, asta vă făcea să simțiți că ați crescut dată cu brigada?

P: Indiscutabil. Am crescut odată cu brigada. Să știți că am fost și la teatru cu aceiași oameni.

R: Ai fost într-o atmosferă stimulativă și în tinerețe și după revoluție. Te-a ajutat asta în activitatea de primar? P: Bineînțeles. În primul rând oamenii mă cunoșteau. Nu m-au ales întâmplător. După revoluție am fost primul director ales dintre colegii mei. Până atunci erau numiți de partid. După aceea am fost primul primar ales de sat. În anul 1992. Director de școală am fost doi ani, din 1990 până în 1992. Ca director m-am zbatut mult. Făceam pregătire și cu copiii. Nu eram plătiți, dar ne plăcea să avem elevi buni. Când aveam primii 10 elevi la Kogălniceanu, la un liceu sanitar unde erau două clase pe județ, la Liceul Militar, era o mândrie pentru mine. Dacă printre primii zece aveam și eu unul eram mulțumit. Așa ne-am cunoscut colegii.

R: Era și un câștig material? Sau, la primărie nu ai venit pentru câștig?

P: Nu, niciodată nu am pregătit copiii pentru bani. Iar la primărie aveam salariu mai mic în primul mandat decât la catedră. Dar oamenii au avut încredere în mine pentru a-și recupera pământul pe care l-au dus la CAP (la colectivizare). Am făcut-o cu mare răspundere, nu am nici un proces cu nimeni, eu am fost primar doar câte patru ani. 1992-1996, 1996-2012, după mine a urmat Guzu opt ani, apoi eu am fost ales acum patru ani.

R: Măine poimăine stai la pensie. Ce ai de gând să faci?

P: De la 21 de ani până la această vârstă am muncit. Nu vorbesc de anii când mergeam cu vaca, la șase ani.

R: Prima mea carte despre aceste personalități care și-au pus amprenta s-a chemat „Festivalul Umorului C-tin Tănase” iar cea care va urma se va numi „Festival Semicentenar /50:50”. Cum priviți aceste titluri?

P: Titlurile la cărțile pe care le-ați avut sunt foarte inspirate. Știu că ați avut foarte multe interviuri, sunteți unul din oamenii de cultură ai Vasluiului – proeminent pentru perioada de după revoluție. În anii ’70 am fost director de cămin cu jumătate de normă și mi-ați dresat un proces verbal. Bibliotecară era Sabina. Când ne-am întâlnit mi-ați lăsat impresia unui om care știați ce se întâmplă la țară, cum se lucrează aici. Ne-am înțeles foarte bine, nu pentru că aș fi fost eu director de cămin. Director de cămin era și domnul Guzu și domnul Ilie, dar nu ați făcut nici o diferență în ceea ce privește funcția. Eu știu că profesorul Marin Dumitru a fost un profesor bun și la „Mihail Kogălniceanu”, dar, în general dumneavoastră ați făcut în județul acesta de toate: și cultură, jurnalistică, politică și sport, scrieți cărți. Ați fost și arbitru de fotbal, ne-am întâlnit și pe stadion și pe scenă. Oriunde ați trecut prin județ v-ați lăsat amprenta. Eu știu că sunteți printre primii oameni de cultură din județ. Și ca jurnalist. Sunteți destul de exigent și cu dumneavoastră și de aceea și Meridianul prezintă lucruri interesante care oferă oricui dorește informații despre realitățile culturale ale județului Vaslui și nu numai. Chiar din toată zona Moldovei.

R: Te-aș mai ispiti, dar cred că te supun la cazne, pentru că trebuie intrăm în altă lume diferită de viața noastră zilnică. Dar pe scurt. Eu îmi „aniversez a” 40-a carte. Ne-am fost unul altuia martor al devenirii în viață și putem spune, și eu despre domnia ta și domnia ta despre mine că ne-am integrat unui

efort al unor oameni de pe acest plai și în scopul devenirii noastre. Dar noi nu avem elita județului, aici, și atunci noi trebuie să integrăm atâția mari artiști, să-i promovăm. Toată cartea aceasta despre care eu vorbesc se referă la modele pe care noi le-am importat dar care nu au contribuit la crearea unui profil intelectual cultural al Vasluiului, pentru că, iată, nu avem elita noastră. Și atunci dintre puținii care mai sunt, dar care nu pot crea o anumită elită culturală în județul Vaslui, i-am înscris în aceste cărți. În acești 50 de ani Festivalul C-tin Tănase și Grupul de televiziune Cvintet, ziarul și revista Meridianul Cultural Românesc sunt principalele focare de cultură în județul Vaslui.

P: Fără îndoială. În orașul acesta mic și cu imaginea pe care o are – destul de proastă în unele cazuri (imagine cu care eu nu sunt de acord întotdeauna pentru că orice orașel are și oameni mai puțin demni de considerație) – o imagine „rău famată”, nu toți oamenii sunt la fel. Eu nu o să uit cum la acest festival al umorului la care ne întâlnim o dată la doi ani, ne adunam când venea Silvestru, oameni mari, artiști: Cozorici, Dem Rădulescu, Popeasca. Ne adunam când veneau aici artiști remarcabili fie ca făcând parte din juriu sau fie că dădeau spectacole.

R: Arșinel, Buciuceanu au fost niște mari oameni de cultură. Dar ei au fost aduși de niște administratori ai culturii...

... Ce-ai realizat ca primar, domnule Popovici, doar cinci mari succese. Ce ne puteți spune despre activitatea de primar a lui Vasile Popovici de la Laza?

P: Am împărțit în acea perioadă 5000 de hectare de pământ. N-a fost ușor. Erau două comune pe atunci pentru

care am făcut aceasta: pe atunci aveam și comuna Pușcași. Și în aceeași perioadă am făcut și localul primăriei comunei Laza. Noi aveam o clădire de lut. În acea perioadă am reușit eu să construiesc primăria și, un lucru mai puțin important, un pod. Am fost din nou ales între anii 2004-2008. Am făcut școală la Sauca, școală la Râșnița, grădiniță la Laza, am făcut două poduri. În primul an am făcut împreună cu părintele din sat reparații capitale la biserica din sat.

R: Cu infrastructura cum stai în comună?

P: În 2004-2008 a fost perioada în care am intrat în Uniunea Europeană. În 2007, când am intrat în uniune ni s-au deschis calea la banii europeni. Și am făcut un studiu de fezabilitate pentru 2 milioane de euro pentru aducțiunea de apă din fondurile europene.

R: Ai făcut un calcul, câte milioane de euro ai adus în comuna Laza?

P: N-am făcut, dar nu au fost multe. Acele două, care au fost atunci, am mai adus un milion apoi și acum 500 pentru niște utilaje: un tractor, o remorcă, un buldoexcavator. Am mai făcut două școli noi în comună.

R: Pe scurt, cum ai putea să clasifici aceste realizări?

P: În primul rând drumul de 4 kilometri și jumătate, doi: primăria, trei: grădinița de la Laza. Am dus apă în toate satele comunei...

R: Din școala vieții, din cultura locului, au făcut parte și Festivalul umorului, și TVV, MCR și celelalte componente ale Grupului de presă, mereu prezent și creativ.

*(Meridianul, an XXIV, nr. 24 (1956),
joi, 18 iunie 2020, p. 7)*

35. TEODOR PRACSIU, APROAPE CUM E

„E una dintre elitele vasluiene, dar, ceva mai puțin decât se vrea el și ceva mai mult decât comunicăm noi”(D.V.M.)



„Dacă te aștepți la recunoștință, ești pierdut” scria marele nostru istoric Nicolae Iorga, cel care a încurajat timp de o jumătate de secol tineret studios, scriitori și poeți în formare, oameni de știință, folcloriști (cel mai cunoscut caz, Tudor Pamfile) și atâția alții care și-au dovedit capacitatea în prima parte a secolului trecut.

Printre primii vasluieni pe care i-am contactat să înființăm Televiziunea Vaslui, a fost și profesorul de origine olteană, fost pe la o școală din Fălciu, fost redactor șef la ziarul Vremea nouă, bun prieten până după Revoluție. N-a primit ideea, n-a colaborat la TVV, nici prea mult la Unison Radio, a scris la ziarul Meridianul de Vaslui, sporadic la M.C.R., la care l-am invitat să fie criticul literar care să ne reprezinte așa cum ne reprezintă în lume, astăzi, Gabriela Ana Balan ca poetă.

Nu există în județul Vaslui altcineva care să se fi bucurat mai mult de ajutorul și influența mea culturală și politică, de sprijin familial și în plan profesional. Nu cred că va recunoaște vreodată că atunci când avea mari probleme în familie, până și actele de identitate îi erau la mine, nu cred că va recunoaște că a ajuns inspector și datorită mie, nu cred că-mi va recunoaște importanța muncii de reporter, manager, om. L-am promovat constant ca prieten și valoare la nivel de județ, și pentru că era

nevoie de un model iar altul n-aveam, și pentru că părea să se țină departe de politică. L-am împins să-și revină, a reușit îndestul pentru că omul acesta are destulă putere de creație (critică și istorie literară), și destulă putere de disimulare, deși e clară reorientarea sa înspre ghemul de interese provinciale de care am tot scris. Am fost tot timpul convins că în tandem am fi reușit fiecare mai mult, dar și-a ales „propria agendă” așa cum a spus el într-o deplasare împreună la o lansare de carte la Centrul Militar de la Iași. Este o personalitate de reprezentare agreabilă în județ, un nume de referință în contemporaneitate.

Reproduc materialul de presă de la aniversarea unei vârste rotunde, dar cu regretul că am devenit „foști prieteni” după o tinerețe foarte frumos petrecută împreună, noi și copiii noștri. Astăzi, comunicăm aproape normal... cultural.



EVOCARE, LA 70 DE ANI

N: 2 iunie 1946.

Relațiile mele cu acest oltean stabilit și afirmat vasluian sunt omenesc – normale cu ceva meandre existențiale.

Profesor la Fălciu, a(m) purtat o discuție în biblioteca condusă de Antoaneta Nica și l-am recomandat la ziarul Vremea Nouă unde era mare, mare nevoie de ziariști. Am „consumat” o prietenie, ambilor necesară pentru destăinuirile unor oameni care mai și gândeau, cu destulă încredere între tătici, familii, copii și maturi.

Sportul în familie nu era pretext ci prilej pentru defulări legate de sarcinile ingrate pe care le primeam fiecare și ne întâlneam cel puțin săptămânal. Pe orice toloacă jucam (în

special la Școala 3) cei 7 câți eram... învingeam. Și Teodor care dădea bine, din fugă, în minge, era un pătimaș... feroce, cu ieșiri temperamentale.

Ne apropiau și preocupările extrașcolare (la mine), extrajurnalistice (la el), de regulă preocupat de expresie, limbaj ales, idei mai profunde. L-a remarcat Valentin Silvestru (și alții) pentru că deși oltean ca și G. Stoian, era rezervat, prudent și cerebral.

A avut o perioadă neagră în istoria familială, când la capătul puterilor mi-a încredințat toate actele personale. I-am fost alături și atunci, și, când, după Revoluție, s-a iscat o reacție la redacția de la Adevărul de Vaslui (Titlu ales de el, în noaptea nesigură, în tipografie, unde eram și eu), cu demisia sa și cooptarea lui Costantin Jomir, fost director de Cămin cultural la Oltenești promovat tot de mine.

S-a retras la catedră, era nevoie de oameni competenți; a ajuns inspector școlar și când partidele din opoziție voiau să-l radă (să-l dea afară), am intervenit pentru el ca om de presă, șef de partid, consilier județean și... profesor de limba română.

Cred că atunci a fost răscrucea omului de cultură care putea să dispară în secunda doi din peisajul vashuian (auto) anihilat de concurenți, după ce încetase influența doamnei Elena Condrea și a altor „foști” care l-au promovat, apreciat, susținut. S-ar fi întâmplat ca și cu Petrea Iosub, ideologul PCR, Vasile Avram, Benedict Jelescu, ajunși necunoscuți, după 1989. Poate el n-a știut de intervenția mea, dar cred că avea cunoștință de aceasta pentru că m-am zbatut atunci pentru el, ca și pentru Dumitru Buzatu, Gh. Ciobanu, Emil Rășcanu și Virgil Giușcă de la Bârlad. Chiar am avut influență

pentru că eram și șeful ecologist din alianța condusă de Emil Constantinescu.

Observați tenta personală și afectivă a acestei evocări, la ceas aniversar, Pracsiu 70.

Teodor Pracsiu a fost mereu un profesor apreciat pentru competența sa, pregătirea exemplară pentru ore, cu imaginea unui dascăl profund, pentru bunătatea și umorul său. Nu ne întâlneam prea des, în specialitate, atunci.

Inspectorul școlar era apreciat pentru „neamestecul” în politică, profuzimea preocupărilor și disciplina „în producție”. Desigur, era contestat de unii ambițioși pentru că a fost activist comunist care trebuia dat afară, de alți ambițioși care, să între ei, dar a avut alături alt mare prieten, pe profesorul Ioan Baban, numit și el inspector școlar și pe câțiva dintre politicieni care l-au păstrat, până la urmă, să se lustruiască pe ei.

Intellectualul adevărat T. Pracsiu nu a dovedit decât comprehensiune și laude față de autori sau orice subiecte abordate. Preocupare deosebită era pentru teatru, pentru TREATRUL „V. I. Popa” în special, unde era tare apreciat pentru cronicile sale, favorabile, iar la manifestările științifice era preocupat, prețuit și prezent așa cum dovedește volumul „Clepsidrele Thaliei” (și) o operă bine articulată.

Expresia elevată, cuvântul de încurajare, imaginea pozitivă creată, o atitudine conciliantă l-au făcut plăcut, preferat, ascultat. Cronicarul timpului, impus (în sens de preferat) și mai ales necesar unor publice manifestări cu asistență, aparițiile, toate, i-au clădit meritata imagine de aleasă personalitate, bun vorbitor, lucid analist. Nici nu poate fi comparat cu vreun alt pion cultural local, încă viu, care mai este prezent, cu destule idei, dar prost expuse.

Acum e rândul lui Pracsiiu, cel NESĂRBĂTORITUL. E dintre cei foarte puțini care merită la nivelul acestui județ. Vaslui. Încercarea unor oficialități să-i strângă mâna în cadrul intim al instituției județene, cum s-ar zici, pe șest, îl umilește pe acest intelectual rasat. Placheta e dovada acestei umilințe! din păcate nici grupul meu de presă nu face mai mult, decât să semnaleze anomalia și să-i formuleze un omagiu.

Pracsiiu Teodor merită, la cei 70 de ani împliniți pe 2 iunie, onoruri publice pentru cât a reușit în viață, atât în perioada comunistă (deh, avea valoare și atunci!) cât și în ultimii ani, mereu prezent în marea bătălie pentru limba ronână.

Ca și în partidele de fotbal cu șarjele devastatoare pe stânga, acum prof. Tedor Pracsiiu furnizează dovezile cele mai concludente de expresivitate a graiului românesc, marchează constant în atâtea împrejurări, că limba noastră e comoara pe care ne străduim (puțini, dar, cu râvnă!) s-o dezvoltăm, dar s-o și păstrăm!

Alături de Theodor Codreanu, Avram D. Tudosie, Val Andreescu, D. V. Marin, Valeriu Lupu, Costin Clit, Ioan Baban, el va reprezenta întotdeauna Curentul Cultural Informațional Vasluian (pe care, e liber să nu-l recunoască) și mai ales, valoarea intelectuală perenă a acestor locuri.

(Articol reprodus din ziarul Meridianul... cu prilejul aniversării sale, la 70 de ani).

CERTITUDINE

Am cunoscut și eu o damă
Și despre ea să scriu îmi vine, O teamă grea, de nepătruns,
Dar nu-i nevoie de reclamă,
Că ea se vinde foarte bine!

UNUI IMPOSTOR

Sub chipul vesel văd, în fine,
Că-n mintea-i conservată bine
Nici o idee... n-a ajuns.

Teodor PRACSIU

TEODOR PRACSIU

Triumful lucidității

Teodor PRACSIU

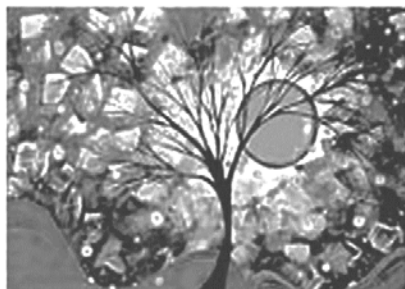
REFRACTII CRITICE



Editura Sfera
București, 2013

TEODOR PRACSIU

ACOLADE CRITICE



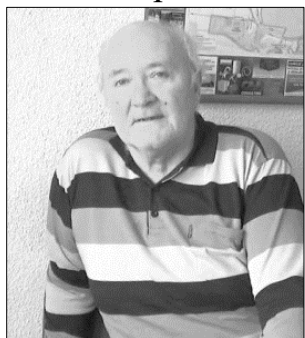
SFERA - 2019

TEODOR PRACSIU

MĂȘTILE LUI CRONOS



36. DAN RAVARU – UN DESTIN DE PERSONALITATE LOCALA



Cu profesorul și istoricul local am avut cam întotdeauna o relație rece adesea dușmănoasă, pentru că Dan, căruia i-am salvat 2 decenii de creație, a crezut doar în destinul său, nerecunoscându-l pe al oricăruia altul. Marcat psihic de un handicap fizic toată viața, a făurit o operă diversă care interesează județul Vaslui, unde a îndrumat ani mulți formații artistice de amatori, ca angajat în cadrul Centrului județean pentru îndrumarea creației populare. Deși l-am promovat curent în presă n-a recunoscut niciodată ajutorul direct (trebuia dat afară din slujbă, odată cu Șerban), nici contribuțiile esențiale din presă, nici valoarea istoriei culturale promovate în cele 40 de cărți, nici contribuția începutului la Festivalul Umorului, nici susținerea media atâtea decenii. Probabil, Dan, profesorul-istoric nu va fi prea lesne uitat după retragerea firească dintr-un prim plan social. Din cuplul intelectual de mare forță pe care l-am format, el a fost preferatul presei locale, eu dimpotrivă, pentru că aveam presa mea: tv, radio, ziar, revistă. Și, cum să scrie, tocmai adversarii, frumos despre mine ?

A trebuit să fie într-un prim-plan în această epopee a Festivalului, prin funcția ocupată, prin cercetările pe care le-a făcut, prin dorința firească de a realiza ceva. Intervențiile sale publice chiar dacă nu atractive au fost întotdeauna bine documentate. Conceptul programelor de la festival a purtat aproape două decenii amprenta seriozității sale.

„Dincolo de activitatea sa de o viață ca activist cultural, „aprilistul” Ravaru este un spirit sfătos, gata de argumente pentru o „istorie a istoriilor...”

(D.V.M.)

Dan Ravaru s-a născut la 3 aprilie 1941 la Bârlad; profesor, folclorist, etnograf, publicist. Provine dintr-o veche familie românească, cu rădăcini de peste 300 de ani în județele Prahova și Neamț (spune, el). Școala gimnazială și liceul la Predeal și Bârlad, după care urmează Facultatea de Filologie a Universității ”Alexandru Ioan Cuza” din Iași, licențiat în 1965. Funcționează ca profesor la liceele din Puiești și Negrești, județul Vaslui. În perioada 1979-2018, a activat în cadrul Centrului județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Vaslui.

Volume publicate:

„Datini și obiceiuri de pe Valea Tutovei”, Silvia Ravaru și Dan Ravaru, Vaslui 1980.

„Cartea Puieștilor”, Vaslui, 1999.

„Comuna Alexandru Vlahuță”, Vaslui 2000.

„Folclor literar de pe Valea Tutovei”, Dan Ravaru și Silvia Ravaru, Piatra-Neamț, 2002.

„Repere etnofolclorice și de istorie locală”, Iași, 2010.

„Ștefan al II-lea și Vasluiul, capitală a Moldovei(1435-1442)”, Iași, 2013.

„Ștefan cel Mare și Vasluiul”, Iași, 2013.

„Elemente de identitate culturală comună în teritoriul Movila lui Burcel Vaslui Nord”, în colaborare, Vaslui 2013.

„Călători străini despre Județul Vaslui”, Iași, 2014.

„Portul popular vasluian. Istorie și actualitate”, în colaborare, Iași, 2015.

„Aspecte ale vălărețului din Județul Vaslui”, în colaborare, Iași, 2015.

„Jocuri de ieri pentru copiii de azi din Județul Vaslui”, în colaborare, Iași, 2015.

„Umor și spirit critic la cronicarii moldoveni”, Iași, 2016.

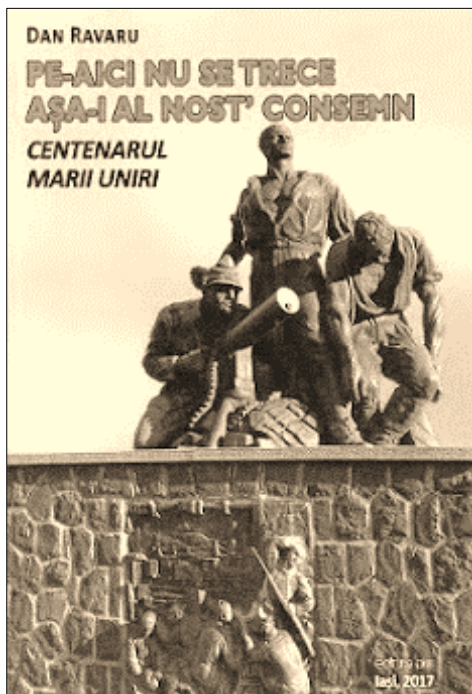
„De Sântămăria Mare/ S-a stârnit mobilizare”, Iași, 2016.

„Urcă trenul spre Ardeal/Încărcat cu militari”, Iași, 2016.

„Pe-aici nu se trece/Așa-i al nost consemn”, Iași, 2017.

„Revenirea Basarabiei la vatra străbună”, Iași, 2018.

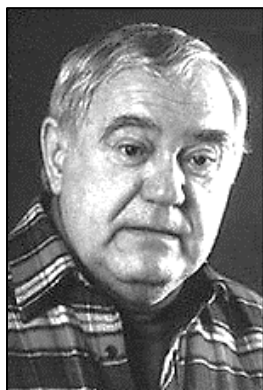
La nici unul dintre volumele și volușașele sale nu e pomenit nr. de pagini, pentru a părea mai importante.





Constantin Tănase văzut de Leonte NĂSTASE (2004)

37. DEM RĂDULESCU, SAU ACTORUL-PROFESOR



Să ne înțelegem: etnolog, ca profesor, ca jurnalist și mai ales ca organizator a trebuit să vântur lumea artistică, actorii de diverse calibre, cântăreții, plasticienii...și politicienii. Am umblat eu după ei, dar când mi-au căzut în bătaia camerei de filmat n-am scăpat ocazia vreunui material de presă. L-am intervievat cel puțin de două ori, la subsolul Casei de cultură (în cabina artiștilor) și apoi la Sala

de sport. Ca toți vizitatorii Vasluiului, era foarte surprins de existența unei televiziuni aici, deci era mare amator să răspundă, conștient că după Revoluție trebuie să-și reclădească imaginea: „să ții minte profesore, că și dumneata și noi artiștii avem nevoie de chestia asta pentru imagine. De aceea nici nu-ți cerem bani, că sigur nu-i ai.”

Prin urmare, deși înconjurat de zeci de amatori de autografe, și-a făcut timp să-mi răspundă. Dintre întrebări și răspunsuri:

- Cum ați ajuns actor?
- **Cum ai ajuns și mata om de televiziune, muncind.**
- V-au prins bine bătaile prin gara din R.Vâlcea?
- **Nu, acolo i-am cunoscut pe cei care treceau în timpul Războiului: polonezii erau de desăvârșită educație, nemții ne dădeau câte o bucată de pâine exclamând „marș țigoinen”, rușii se purtau rău și umblau după băutură și ne loveau pe copiii sărmani care ne apropiam de ei.**
- E greu la Teatrul Național?

– Orice meserie e grea dacă nu-ți place. Eu ador teatrul, îmi plac turneiele, îmi place și la voi la Vaslui și totdeauna vin cu plăcere aici.

– Ce înseamnă aplauzele din spectacol ?

– Păi, dacă nu ai aplauze, nu ești artist.

– Am multe întrebări, dar văd că vă așteaptă mulți admiratori. Ce părere aveți despre Festival?

– E tare bine că reușiți să-l faceți. Felicitări... Cum ai reușit să faci Televiziune aici, domnule?

Într-un alt interviu s-a exprimat și despre colegi din teatru și despre munca sa de profesor, despre câștigurile artiștilor și despre sceneta filmată, ca cerșetor.

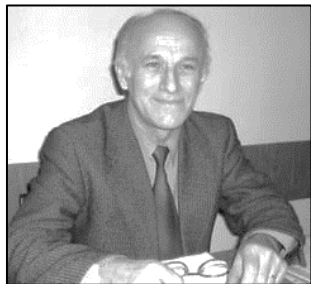
Chiar cred că-i plăcea la noi, se purta foarte natural și cam distant cu toți, se vedea că este un om respectat. Acum, după ani de la moarte, văd că este redescoperit și prețuit de această foarte nouă generație.



Dem RĂDULESCU în „BD în acțiune”, regia Mircea DRĂGAN
(1970)

38. EMIL RAȘCANU, MUNCITOR NERECUNOSCUȚ

Emil a fost un fost activist UTC, nevoit să facă ceva politică zdravăn comunistă care nu i-a plăcut. Așa că s-a învățat tăcut și prudent.



Director la Casa de cultură a sindicatelor Vaslui a fost un bun administrator și un om de nădejde alături de alți pălmași, mai ales în asigurarea pe cât posibil, a condițiilor de scenă, sală, cabine,

liniște, atmosferă culturală. Răspunsul de mai jos, e edificator.

De la gazda de 38 de ani a Festivalului, am primit o precizare laconică, deosebit de concisă și necuprinzătoare pentru importanța aportului în timp, pentru energia depusă de slujitorul lăcașului.

Precizăm că fără Emil Rășcanu, oricum nicio ediție din Festival n-ar fi dobândit calitatea așteptată.

„Casa de Cultură a Sindicatelor Vaslui și-a început activitatea în 1972, ca instituție de utilitate publică acreditată, cu activitate permanentă și complexă, desfășurată la sediu, în județ și în țară de către personalul salariat, îndrumat de un Consiliu de administrație.

Pentru a asigura succesul numeroaselor și variatelor activități, conducerea Casei de Cultură a acordat o atenție deosebită pregătirii exigente și responsabile a acestora, colaborării cu alte instituții, asociații și personalități din țară.

Printre colaboratorii permanenți ai instituției noastre, dorim să menționăm pe regizorul și textierul George Stoian, prof.dr. Dumitru V. Marin, regizorul Ștefan Șerban, prof. Ioan Mancaș, prof. Gabriel Anicolăesei, prof. Elena Condrea,

coregrafii Gigi Ilașcu și Mircea Codreanu, instructorul Nicolae Taciuc.

Ne mândrim cu faptul că salariații noștri s-au remarcat prin contribuții esențiale la organizarea și reușita tuturor edițiilor Festivalului Internațional al Umorului "C. Tănase".

Așteptăm cu nerăbdare și mari emoții, cea de a XXI-a ediție la a 40-a aniversare a Festivalului Umorului "C. Tănase". Fie ca și următoarele ediții ale acestei prestigioase manifestări să dea consistența și continuitatea mișcării culturale vasluiene."

**Emil Rășcanu,
Director Casa de Cultură a Sindicatelor
Vaslui, 7 septembrie 2010**

Mai adaug că în toată perioada activității sale am avut excelente relații de colaborare și prietenie.



**Repetiție pe scena Cărbuș
Foto din cartea „C. Tănase” de Ioan Massoff și Radu Tănase,
Editura Muzicală, 1970**

39. VALENTIN SILVESTRU SAU PRIETENUL FARA PRIETENI

Niciodată n-am crezut că o personalitate atât de



puternică, un autor atât de prolific, un realizator unic de emisiuni naționale în radio și un superactiv promotor cultural poate fi „îngropat” în necunoașterea publică românească așa de repede și... definitiv. Nu mai văd, nu mai aud, nu mai citesc referiri la activitatea sa, deși în timpul vieții s-au tot

întrecut mulți să-l „valorifice” (adulație, nu glumă).

Ca spirit Valentin Silvestru era „brici” ca analist (inclusiv pentru spectacolele de teatru la care nu prea lipsea) era ca o ghilotină: cui îi lua capul nu se mai ridica. Pentru că avea funcții, avea intervenții la radio și televiziune, probabil și alte „împuterniciri” era deosebit de ascultat, avea grupul său de valori, chiar foarte mari valori culturale (cel puțin actorii ca Rodica Mandache, V. Rebenciuc, Mișu Fotino, Tamara Buciuceanu, H. Mălăele, cei de la „Teatrul Tănase” în frunte cu Stela Popescu și Alexandru Arșinel ... roiau în jurul lui). Subliniez, consacrarea sau dispariția erau în penița lui Silvestru.

Începând cu ediția a II-a a Festivalului Umorului „Constantin Tănase”, invitat insistent, și după o vizită în familia sa de pe str. Mărășești, ap.7 etaj I, când m-a primit afectuos-protocolar, după ce Ioan Massoff secretar literar, critic, monografist, l-a rugat să mă primească nu ca favoare ci pentru muncă și valoare. O cafea la Zaița și Valentin Silvestru era ca o călătorie în Australia, adică rară, scumpă, semn de autoritate. Din cauza prea multor laude deșarte nu suporta nici un cuvânt de apreciere... și repet, avea sabia cuvântului mereu la îndemână. Am constatat atunci, în 1972, că nu era deloc iubit ci respectat din frică.

Acest fapt s-a repercutat asupra MEMORIEI sale în critica literară, în cronica teatrală, în persecutarea de foștii săi prieteni, care nu s-au grăbit să-i ia apărarea, ci dimpotrivă.

M-am bucurat de adevărata prietenie a lui Valentin Silvestru, pe care l-am purtat ani de-a rândul prin păduri, dealuri și am înnoptat în lanuri de grâu (ce special sună bobul de grâu în spicul gata de secere) în foarte lungi convorbiri, destăinuiri, planuri de viitor. Cred că avea încredere în mine și în viitorul meu pentru articolele, pentru pregătirea doctoratului, pentru prima mea carte tipărită BASME de Tudor Pamfile, în plină epocă de detestare și a acestuia. Zecile de autografe acordate, tonul lor apreciativ, prezența mea printre invitați, inclusiv la Teatrul satiric Constantin Tănase, după 1974 (când am trecut la catedră liceală), mențiunile în „Unda veselă” (pe post mulți ani), sunt suficiente argumente de prețuire reciprocă.

Cred că una dintre cele mai mari nedreptăți istorico-literare din întreaga cultură românească s-a făcut și se face acestei mari personalități culturale. Înainte de alte considerații reproduc un material din ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-

Bacău, difuzat și pe posturile Unison Radio și pe TVV. De altfel, fotografiile păstrează sigla veche a Televiziunii Vaslui, unele fiind capturi de pe banda magnetică.

„Marți, 20 octombrie 2009, la „Arta” Muzeului Județean „Ștefan cel Mare” Vaslui, Ioan Mancaș, directorul acestuia, a organizat aniversarea, sărbătorirea și comemorarea lui Valentin Silvestru într-o înălțuire de manifestări memorabile cu participare acceptabilă (unde ne sunt elevii, oare ?), cu invitați de elită din București, Iași și Vaslui, cu presă destulă. Nota generală ar fi stimularea interesului pentru viața și activitatea unui vasluian (cum s-a tot recunoscut Valentin Silvestru) care pare a fi uitat de mai toți pe care i-a ajutat și i-a făcut oameni.

Cum "publicul cultural" la Vaslui e o mare problemă, cei aduși de prin birouri, tare somnolenți și plictisiți, elevi de liceu – nimeni, câțiva copii de la elementare și câțiva mereu prezenți dar "fără producție", am rămas surprins (ca întotdeauna) că Ioan Mancaș FACE, totuși, și realizează autentice acte culturale.

La aniversarea celor 85 de ani, a existat starea specifică din preajma lui Silvestru, seriozitate și (puțin) umor.

S-A NĂSCUT la Vaslui

Dintr-un interviu de acum câțiva ani buni, cu prilejul Festivalului Umorului, rețin că s-a născut într-un fel de casă țărănească de la Podul Hușului (avea și o fotografie), unde familia sa avea o băcănie. „Tot o astfel de unitate comercială, ca evrei deștepți, țineau în târgul Scânteia, unde mai ales tatăl vindea la tarabă”. Cu umor, Valentin Silvestru spunea că dacă nu s-a născut la Vaslui, atunci a venit pe lume în sania cu care venea mama de la Scânteia (a fost devreme zăpadă) să nască la oraș.

Nu-și nega apartenența, dar nu-i plăcea să se vorbească de el.

A uitat de Vaslui un timp, ocupat să țină, cu mare succes "Unda veselă", la Radio România, să călătorească mult (era verificat de Securitate), să scrie cronici teatrale, să-și editeze opera ... să trăiască. La a II-a ediție a Festivalului (1972) l-am contactat (ca organizator) prin intermediul criticului și teatrologului Ioan Massoff care l-a solicitat pe Radu Beligan, vicepreședinte al Uniunii Mondiale a Teatrelor să-l sune la telefon (Silvestru era o mare autoritate) și să mă primească.

A acceptat imediat, a sunat la președintele culturii de atunci, să-l certe pentru că trimite un inspector, pe mine, la el, când îl putea contacta direct ca mărime ce era sau prin intermediul județenei de partid. Ăla m-a luat la rost de ce l-am atras în joc și pentru că era evreu și pentru că vreun cuvânt al lui Silvestru conta prea mult, iar el avea probleme cu competența. Cert, de la a II-a ediție, s-a ocupat îndeaproape, să aducă în județ personalități teatrale, artistice, muzicale și teatrele cele mai prestigioase.

FESTIVAL INTERNAȚIONAL, umorul la Vaslui

Credeți că la noi, și atunci ca și astăzi, se râdea în hohote și erau scriitori – umoriști ? Nici vorbă. Dar Constantin Tănase fusese de pe aici, Silvestru era de pe aici, și mai erau brigăzi artistice la Laza și Vaslui.

Scriitori, nu, forțe artistice, nu, casă de cultură, nu ...ș.a.m.d. Dar era Valentin Silvestru care oriunde suna sau trimitea vorbă, răspundeau toți prezent și s-au găsit fonduri locale pentru o manifestare de prestigiu. Chiar singura.

De la o ediție la alta a crescut rolul lui Silvestru, care a invitat și formații din străinătate, să-l transforme în

internațional și a insistat pentru Biblioteca de Umor, că altfel rămâneam ca la Macea – Arad: necunoscuți chiar și în târg.

PRINTRE VALORI :

La o ediție a Festivalului a purtat după el 14 oameni și 6 teatre. Nici un președinte de juriu n-a fost fixat fără voia lui. Îl ascultau rebeli de tipul lui Fănuș Neagu, Radu Beligan, Ioan Vova, Ion Caramitru ș.a. iar la Vaslui era "sfântul" care stătea ore întregi în cabinetul primului secretar, Tănase. N-a existat mare artist să nu treacă pe la Vaslui și nici un teatru să nu aibă reprezentatie în județ, ba, chiar și la Bârlad, a organizat Zilele teatrului, adevărată competiție între valori. A promovat, cu adevărat, CULTURA NAȚIONALĂ.

AMINTIRI :

Multe și... numărate, că la Valentin Silvestru se intra greu, primea acasă și mai greu, avea o autoritate socială excepțională, prețuit de Ceaușescu, Dumitru Popescu, Ștefan Andrei, Radu Beligan și mulți alții.

Când m-a servit cu o cafea (rară, tare rară, pe atunci) în apartamentul său somptuos cu mobilă – bijuterie, din Piața Kogălniceanu, nr. 7, etajul 1, eram deja un favorit al său ... acolo am pus la cale ediția a 3-a pe care eu o am în totalitate înregistrată la magnetofon. Apoi am rămas la catedră (din 1974).

Deși eram doar profesor de liceu, și organizam practica agricolă pe plaiuri județene, în perioada festivalurilor trimitea după mine sau mă duceam să-l întâlnesc. Era prietenos, foarte prietenos, dar mă temeam de influența și mai ales de condeiul său (într-o emisiune m-a luat în furculiță) și eram circumspect. După 1991 am sprijinit cât am putut Festivalul, pe Valentin Silvestru și pe organizatori. Am realizat sumedenii de interviuri cu invitații purtați ca pe urs în orașe și comune care

nu crâcneau sub bagheta maestrului. Mi-a acordat destul timp, inclusiv o înserare pe dealurile de la Gura Bustei, când în liniștea nopții am ascultat împreună sunetul unic al grâului din spic. Dețin destăinuiri de senzație sub beneficiul confidenței.

V.S. (ca și prescurtarea Vaslui, VS) era un liric, un ironic, un prieten de suflet, conștient că nu prea are prieteni, bucuros să-și descopere devotați, tocmai pentru că totdeauna cuvântul său conta prea mult.

Se adeverește, azi, că tare mulți pentru care și-a pus în joc autoritatea, prea "mulți prieteni" au uitat fie și să-l pomenească.

Pentru mine n-a pus nici un cuvânt, că nu mă înghițeau politrucii Bran sau Țolescu, dar pentru Ioan Mancaș, Theodor Pracsiu ș.a. a intervenit, chiar dacă nu s-ar recunoaște. Mi-a dăruit din gândurile lui și asta mă onorează și astăzi. Pentru că n-a fost un oarecine !

AZI, adică și marți 20 octombrie 2009.

Theodor Pracsiu constata, cu regret, că posteritatea lui critică e tare subțire, că e într-un con de umbră, dacă nu și uitat, Brândușa Zaița Silvestru fiind îndurerată de asemenea situații dar completându-l pe profesorul vasluian: e uitat în sintezele momentului atât ca autor de cărți, piese de teatru și cronici dramatice, cât și ca om de acțiune și reprezentare românească în toate continentele lumii.

Ștefan Cazimir îi găsește debutul poetic sub un pseudonim, Dumitru Radu Popescu, ideologul PCR și scriitor "enervat de Pracsiu" n-a spus de fapt nimic, deși așteptam să se destăinuie, sau să spună ceva ca academician ce este; Ioan Cocora, fost colaborator și acum editor la Palimpsest, a zis câte ceva să-și facă reclamă. Mircea Radu Iacoban a încercat să-i

susțină autoritatea critică iar Ion Muscalu l-a evocat prin prisma primarului de la Scânteia.

Brândușa Zaița Silvestru a încălzit amintirea soțului ...

Vasluienii au acum bustul lui Valentin Silvestru, sculptat de Liviu Muscalu, dar bustul lui Cristi Pânteia unde o fi ? Câtiva dintre concetățenii noștri s-au întâlnit cu scriitori din București aduși de Ioan Mancaș pe banii muzeului...

Din 1996 Valentin Silvestru nu mai e, moartea deșteptului fiind în mâna unui ... taximetrist.

Cât mai putem face pentru el, de fapt pentru noi, vasluienii care trebuie să avem și suflet, nu numai burtă ? Nu știu dacă Nicolae Iorga nu este cel mai actual când scrie: dacă aștepti recunoștință, ești pierdut ! Oare V.S. e chiar pierdut ?

Prietenul nostru de fapte și spirit, rămâne, oare, numai în cărțile noastre ? Pentru că avem ce învăța de la el. Observa Emil Boroghină, directorul Teatrului Național din Craiova: "Valentin Silvestru nu era o persoană. Pentru majoritatea dintre noi, cei din teatru, el **era o instituție, aș spune chiar un Minister al Competenței.**"

Pentru vasluieni (el a încurajat și TV.V, respectiv Unison) prin tot ce a făcut, e o EMBLEMĂ, dar mai ales un prieten fără prieteni. Autorul acestor evocări se consideră un favorizat al sortii pentru prietenia sa cu o asemenea valoare națională, care **nu se mai poate să nu fie recunoscută.** I-am mai dedicat pagini speciale în Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, emisiuni speciale la TVV și mențiuni în M.C.R.

E vorba de o adevărată epocă a acelor înaintași interferată doar puțin cu cea a unora în viață și de loc cu cei ce-și făuresc noua cultură existențială. O altă lume care privește mirată de acolo de sus (!) ce fac năzdrăvanii acestui timp cu pământul, cultura, istoria și existența lor actuală. Guttenberg și

tipăriturile din intervalul de secole e în scurt și rapid depășit de videocultură, computer, telefon, în cu totul alte vremuri. Pe care le putem regreta dar nu și deplânge: alți oameni, altă lume cu ale ei.



Am primit câte ceva de la câteva sute bune de personalități : sfaturi, pilde, îndemnuri, interviuri, cărți (am aproape 10000 de autografe).

La rândul meu am împrăștiat cultură românească și am apărut limba română în fața multor sute de mii de oameni pe tot cuprinsul românesc și în cele 32 de țări vizitate, de pe 4 continente; numai autografe am semnat între 8000 -11000 de cititori, am difuzat multe-multe mii de ziare și reviste (cu editorialele mele), am ținut mii de conferințe și întâlniri, lansări, prezentări, spectacole. N-au avut prea mulți aceste șanse, și, și mai puțini, o atât de mare porție de libertate.

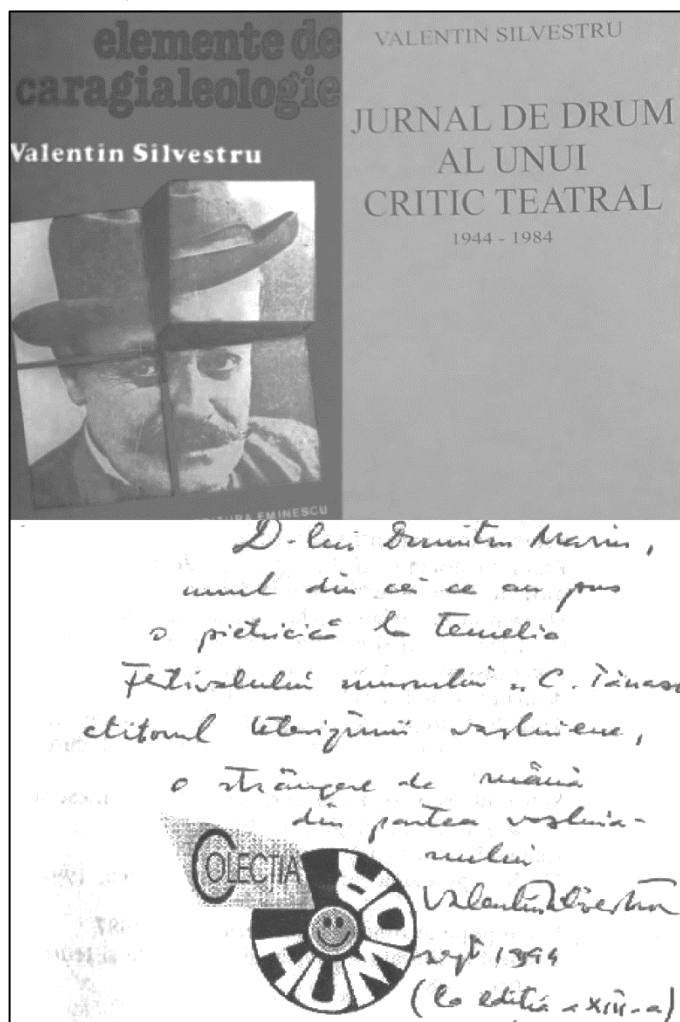
OPERA

- *Trenul regal*, București, 1949;
- *Într-o noapte înstelată*, București, 1951;
- *Bordeiul de la Toarta Albă*, București, 1952;
- *Jurnalul cu file violete*, București, 1955;
- *O femeie aprigă*, București, 1955;
- *Din fotoliul spectatorului. Însemnări teatrale dintr-o călătorie în URSS*, București, 1956;
- *Teatrul Național „I.L. Caragiale” la Paris*, București, 1957;
- *Necazurile lui Șurubel (fabulă veselă pentru păpuși, în cinci întâmplări)*, București, 1959;
- *Mâniosul*, București, 1961;

- *Întoarcerea Zânei Minunilor pe Pământ*, București, 1962;
- *Jules Cazaban*, București, 1964;
- *Suferințele Haralambinei*, București, 1964;
- *Glastra cu sfecle*, București, 1965;
- *Personajul în teatru*, București, 1966;
- *Prezența teatrului*, București, 1968;
- *Teatrul de păpuși în România (în colaborare cu Letiția Gâțză și Iordan Chimet)*, București, 1968;
- *Tufă de Veneția*, București, 1971;
- *Spectacole în cerneală*, București, 1972;
- *1.000 de ore în Spania*, București, 1972;
- *De ce râdeau gepizii...*, București, 1973;
- *Caligrafii pe cortină*, București, 1974;
- *Când plouă, taci și-ascultă...*, București, 1974;
- *Teatrul românesc contemporan (în colaborare)*, București, 1975;
- *Zâna castraveților*, București, 1976;
- *Clio și Melpomena*, București, 1977;
- *Elemente de caragialeologie*, București, 1979;
- *Arta îmbrobodirii*, București, 1982;
- *Ora 19,30*, București, 1983;
- *Un deceniu teatral*, București, 1984;
- *Umorul popular românesc modern*, București, 1987;
- *Ce mai faci?*, București, 1988;
- *Umorul în literatură și artă*, București, 1988;
- *Birlic: o viață trăită pe scenă*, București, 1991;
- *Un bou pe calea ferată*, Iași, 1992;
- *Jurnal de drum al unui critic teatral (1944-1984)*, I, București, 1992;
- *Oasele ca proprietate personală*, București, 1993;

- Alexandru Giugariu, Vaslui, 1996;
- *Praf și pulbere*, București, 1996.

În anul de grație 2020, Valentin Silvestru nu mai există decât în memoria acestei cărți pentru că nu se mai aude de el nici în județ, nici în presa națională, nici în cultura bucureșteană.



40. CĂTĂLIN SÎMPETRU, ZIARIST, TEHNOREDACTOR

„Un ziarist de o loialitate exemplară, un familist rar și un pasionat al muncii, excepțional. Județul acesta îi va rămâne mereu dator pentru cultura pe care o împrăștie.”
(D.V.M.)

Născut pe 1 august 1979.

Căsătorit cu Alina din anul 2005. Un copil, Vlad Cristian, 13 ani, elev în clasa a IX-a.



„Până când am intrat la școală, în 1985, am copilărit la bunica maternă, la Solești – Vaslui. Bunica mea citea foarte mult, chiar dacă avea doar cinci clase (destul de multe pentru acea perioadă), drept urmare am deprins și eu dragul

lecturii, mai mult din curiozitate la început, apoi, acea curiozitate transformându-se în plăcere. La vârsta de 5 ani citeam la perfecție, primul meu „Abecedar” fiind ziarul „Scînteia” și un set de cartoane care aveau pe față o fotografie cu un obiect, iar pe spate litera cu care începea denumirea acelui obiect. Totodată, pe post de învățător o aveam pe bunica. Citeam tot timpul, mai ales pentru că mama cumpăra cam toate cărțile care apăreau în librării, având o bibliotecă destul de bogată, cu cărți din toate domeniile și toate genurile literare.

Tot de mic am făcut o pasiune și pentru radio, acesta fiind, practic, și singurul mod de informare și divertisment din acea perioadă. Aveam și TV dar nu prea aveam ce urmări la el. Ascultam toate emisiunile cu muzică, în special pe cele cu muzică populară, bunica mea fiind, ca orice om de la țară,

pasionată de acest gen muzical. Stăteam și-mi imaginam cum ar fi să fiu eu cel care vorbește din cutia aceea mică...

Anii au trecut, iar în 1994 avea să ia ființă în Vaslui postul de radio UNISON. Eram în perioada liceului. Ascultam zi de zi programele postului de radio local, devenisem, practic, dependent de acesta. Învățam alături de Radio UNISON, adormeam cu aparatul de radio pornit (pe vremea aceea era program doar până la ora 22.00) și mă trezeam alături de el. Mi-am promis că voi ajunge să lucrez și eu acolo.

În 1997 eram în ultimul an de liceu, iar radioul era un fel de Facebook al zilelor noastre. Erau tot felul de programe interactive (tinerii își dădeau întâlnire, își transmiteau mesaje), erau concursuri de tot felul. La câteva astfel de concursuri am participat și eu (deși era foarte greu să prinzi legătura telefonic) și chiar am câștigat. Nu erau cine știe ce premii, erau cărți, bilete la cinema, bibelouri... Era totuși plăcerea de a participa și de a câștiga ceva în detrimentul altor câteva mii, zeci de mii, de ascultători.

Am scris de bibelouri, la capitolul câștiguri, pentru că de la un astfel de obiect mi s-a deschis calea către această frumoasă lume de care eram dependent. Am câștigat un bibelou (pe care îl am și astăzi) la una dintre emisiunile realizate de Mihaela Manu. Mai câștigasem și altă dată și ne știam cât de cât din vedere. Când am fost să-mi ridic premiul s-a întâmplat ca ea să-și fi terminat programul și să coborâm împreună de la etajul opt, locul în care își avea sediul postul de radio. Am stat de vorbă, i-am spus despre pasiunea mea și am întrebat-o dacă nu aș putea să-mi încerc și eu norocul în acest domeniu. A zis că ar avea nevoie de cineva la una dintre emisiunile pe care le realiza. Era o emisiune pentru copii intitulată „Căruța cu paiațe”. Trebuia să fiu vocea unui

personaj din acea emisiune. Și astfel, de Ziua Copilului, pe 1 iunie 1997, visul mi s-a împlinit: am reușit să-mi fac auzită vocea pe 67,73 Mhz, frecvența (de atunci) a Unison Radio Vaslui. La câteva zile de la „debutul” meu, dacă pot să-i spun așa, Mihaela mi-a aranjat o întâlnire cu cel care se ocupa de radio în acea perioadă, Sergius Marin. I-am spus că îmi doresc să lucrez în radio, iar el m-a lăsat în grija Mihaelei.

Din acel moment radioul a devenit pentru mine un microb de care nu am scăpat nici în ziua de azi. Și astăzi, când am timp, ascult posturi de radio și mi-aș dori ca într-o zi să revin în acest domeniu. Am realizat de-a lungul timpului cam tot ce înseamnă emisiune radio:emisiuni matinale, emisiuni de prânz, de seară și chiar și de noapte. Am realizat emisiuni de folclor (o altă pasiune a mea), emisiuni pentru copii, emisiuni politice (doar în anumite conjuncturi, pentru că urăsc și am urât tot timpul să fac emisiuni cu tentă serioasă), emisiuni interactive (îmi aduc aminte că la o astfel de emisiune am primit aproximativ 500 de scrisori – un record, chiar, pentru acea vreme când încă nu se folosea e-mail-ul). Ce să mai lungim vorba, radioul a devenit parte din viața mea și mi-a marcat existența din toate punctele de vedere (tot în radio am cunoscut-o și pe soția mea, al cărei frate era coleg cu mine).

Câțiva ani mai târziu, prin 2003, mi s-a propus de către directorul grupului de presă Cvintet TE-RA (din care făcea parte Radio UNISON), prof dr. Dumitru V. MARIN, să realizez și emisiunea matinală de la TVV, alături de Diana Pălădescu, cea care o realiza la momentul respectiv. Nu m-am gândit vreodată să lucrez și în televiziune, dar mi-a surâs ideea. Până atunci mai apărusem la TVV doar în calitate de prezentator al câtorva spectacole organizate de grupul de presă. A fost o nouă provocare, au fost noi emoții – inerente

oricărui debut – dar cred că am dus cu brio la bun sfârșit și această misiune, chiar și mai târziu după ce am rămas singur „la cârma” ei (Diana plecând la Iași, la un alt post de televiziune).



De când am debutat la TVV, televiziunea a devenit și ea parte din viața mea. Îmi împărțeam timpul între radio și televiziune cu aceeași dragoste cu care un părinte își crește copiii. Și chiar am crescut copii: mă uit cu drag cum copii (la vremea aceea), care au debutat în emisiunile mele, au devenit acum vedete recunoscute pe plan național: Cosmina Adam, Denisa Ciobanu etc.

Și în televiziune, ca și în radio, am încercat cam orice: am prezentat știri, am realizat emisiuni interactive, emisiuni de folclor (cu invitați nu doar din județul Vaslui, ci din toată țara), am filmat, am prezentat spectacole, am montat știri și emisiuni.

Nu mi-au plăcut niciodată emisiunile de tip talk-show, dar (într-o anumită conjunctură) am făcut-o și pe asta. Îmi amintesc amuzat acel moment: nu mai țin minte nici anul, nici ce alegeri erau, cert este că erau ceva alegeri. Ajunsese în Vaslui, în campanie electorală, Petre Roman, prim-ministru. Eu eram de serviciu la radio... sună telefonul... răspund, la capătul celălalt al firului Sorin Saizu, colegul meu de la TVV mă anunță: vezi că vine Petre Roman, intri în direct cu el la TV, eu nu pot ajunge la timp. Colegii care m-ar fi putut salva (Loredana Ciobanu sau Cristi Lapa) erau, la acea oră, în miezul zilei, plecați pe teren, după știri. Deși aveam câțiva ani de radio și de televiziune până la acea dată, nu făcusem deloc emisiuni politice. A apărut Petre Roman, împreună cu Marian Ciurea care era președinte de partid pe Vaslui (nici nu știu ce partid, ca să vă dați seama cât mă preocupă politica). Înainte să intrăm în direct m-a apucat sinceritatea și le spun „invitaților”: eu nu am mai făcut asta niciodată, spuneți ce vreți, faceți ce vreți. Începem emisiunea care cred că a durat o oră sau o oră jumătate. Între timp ajunseseră și Sorin și Cristi care îmi suflau în cască întrebări. Eu eram total pe lângă subiectele discutate și nu-mi aduc aminte (nu-mi aduceam atunci, d-apoi acum) ce am discutat. Cert este că oamenii au vorbit ce au vrut iar, la final (asta îmi aduc aminte), mi-au spus că a fost cea mai relaxantă emisiune dintre toate cele la care au participat. E ceva!!! Cred că a fost singura emisiune în care au spus ce au vrut ei.

Timpul a trecut! Sunt peste 22 de ani de când am intrat în această branșă și, încă, sunt aici. Am făcut de toate: emisiuni radio, emisiuni tv, am scris la ziar, am tehnoredactat, am făcut producție, am fost moderator – prezentator. Uneori am fost mulțumit, alteori, nu!!! Acum tehnoredactez ziarul Meridianul Iași-Vaslui-Bacău și sunt art director la revista internațională Meridianul Cultural Românesc. Am ținut cu dinții atâția ani de o profesie care, în provincie, nu-ți va aduce niciodată satisfacții materiale (decât dacă ești patron... și nici atunci totdeauna). Am vrut doar să fac ceva pentru satisfacția mea și plăcerea celor care m-au ascultat, privit, citit, urmărit...

Profesorul doctor Dumitru V. Marin a avut și are grup de presă. Eu pot spune că, în acești 22 de ani, am fost eu însumi un grup de presă (trecând prin tot ceea ce înseamnă munca în presă). Și nu cred că mă laud când spun că sunt singurul din județul Vaslui care a făcut asta, poate și din țară (or mai fi, dar eu nu cunosc). Mă refer aici și la partea tehnică și la partea redacțională (Radio, TV, Ziar, Revistă). E doar o constatare și aștept să fiu contrazis cu argumente. Cum ar spune profesorul Marin: nu fac decât să constat, să evidențiez și nu să mă laud! Aș vrea să facă și alții, și, atunci, eu îi voi lăuda.

DI Marin este astăzi o adevărată instituție, un lider cultural de necontestat. Nu pot fi decât bucuros că pot lucra cu dumnealui, că pot să depun o mărturie pentru excepționala sa putere de muncă. Și de rezultate rarissime.

41. CRISTINA STAMATE... SAU DRAMA UNEI FEMEI DEȘTEPTE



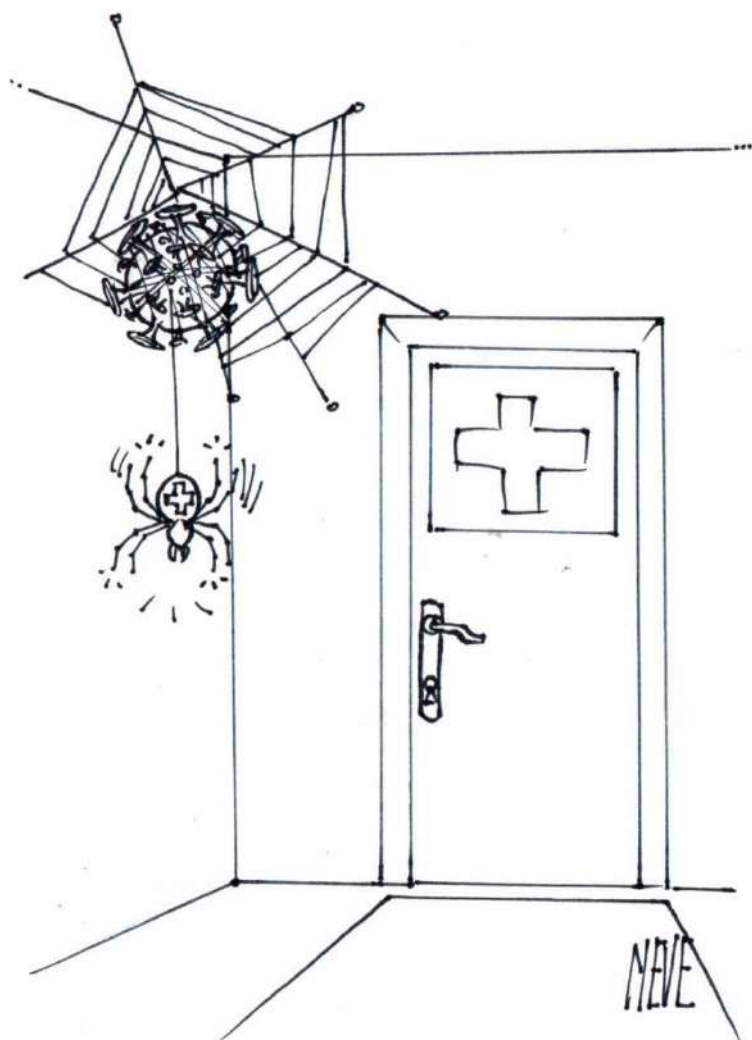
Rar se întâmplă o asemenea dramă în viață, în care o femeie foarte deșteaptă, frumoasă și mare artistă să nu-și găsească un rost în viață și să-și afle sfârșitul singură și părăsită. Am avut plăcerea mai multor interviuri, începând din 1992, după ediția din acel an a Festivalului. Sclipea de inteligență și glumea în legătură cu ceilalți că „nu-mi poate ieși discuția cu ei pentru că aceștia nu au cuvintele la ei”. Am discutat pe multe teme, a evitat întrebarea cu căsătoria (am crezut că are grave probleme femeiești), a povestit cam o oră din viața ei de artistă (concurrentă cu Stela Popescu) și i-am înregistrat mai multe cuplete pentru a fi difuzate mai târziu. De câte ori venea la Vaslui, și a venit des delegată de Teatrul de Estradă, mă întreba ce-am făcut cu înregistrările. Bineînțeles răspundea la numeroase alte întrebări. Vorbea cu dragoste de copii și de munca ei.

Era dintre acele femei foarte prețuite de Valentin Silvestru.

Doar bănuiesc, și că era ocolită de către colege în special, pentru că a evitat răspunsul la întrebarea „cine din Teatru îi este prietenă” precizând că ea nu suportă bârfa.

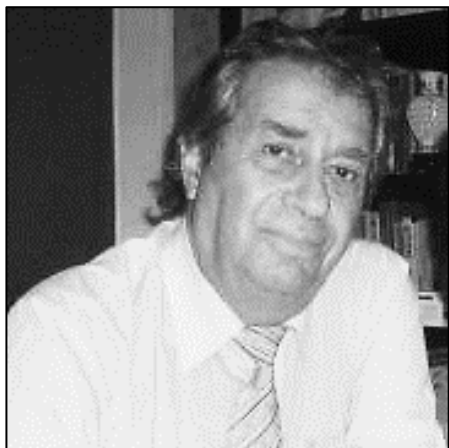
Avea grijă de ținuta ei mereu florar-feminină și de acuratețea exprimării până la cele mai mici detalii. Am înregistrat și niște cuplete de-ale lui Constantin Tănase.

Își păstra mereu plus de distincție față de celelalte artiste, nu prețuia de loc balerinele dar îi prețuia pe vasluieni, pentru care zicea că ar face cu plăcere și sacrificii, numai să fie la Festival.



42. GHEORGHE STOIAN, „MARE ÎN TOATE”

George, olteanul afirmat la Vaslui, era o cruce de voinic



(încă este), cu mare succes profesional, adică pentru mișcarea artistică de amatori pe care o coordona în calitate oficială de Instructor la Centrul de îndrumare a Creației Populare, subordonat Comitetului de Cultură și Artă, unde eam Inspector din 1 martie 1970. Ne înfruntam uneori, în ședințe, am realizat

grandioase spectacole cu masivă participare populară (multe mii de oameni), deci rezultau acțiuni de răsunet. Spre exemplu eu eram alergătoristul de serviciu în organizarea Festivalului Umorului „Constantin Tănase” (nume, propus-nimerit de mine în Ședința Biroului Comitetului Județean de partid Vaslui) iar el regiza și prezenta cam totul. Era și plăcut la întâlniri și chefuri, ceea ce era un greu handicap pentru mine.

Până am trecut la catedră, în 1974, ne-am înțeles acceptabil, dar în ultimii 30 de ani, după ce s-a mutat în SLOBOZIA (1982), am comunicat, colaborat foarte, foarte bine, spre cinstea și corectitudinea olteanului pe care l-am publicat și cooptat în conducerea revistei Meridianul Cultural Românesc. Cred că ne-am recunoscut valoarea fiecăruia și respectul stă la baza aprecierilor.

Cu ocazia uneia dintre aniversări a consemnat cele de mai jos:

DUMITRU V. MARIN – MARCĂ ÎNREGISTRATĂ

În admirabila comedie amară „Steaua fără nume” de Mihail Sebastian există o replică a unui personaj, cred că e vorba de șeful gării, o replică, ziceam, de o desăvârșită simplitate, dar care, nici eu nu știu de ce, îți rămâne în minte. „Cum trece vremea, domnule !” zice personajul acela nostim. Și zice asta de fiecare dată când mai trece fără să oprească, la o oră fixă, un tren prin gara lui neștiută de lume și când, astfel, mai află și el cât e ceasul ca să mai potrivească arătătoarele pendulei defecte din mizerul său birou. Tot astfel cred că am exclamat și eu, ori măcar am gândit vorbele acelea, când am aflat că Marin, Dumitru V. Marin - dacă chiar îmi pretindeți să fiu mai exact - împlinește 70 de ani. Crezusem că pentru tipul acesta timpul s-a oprit în loc și el funcționa în afara lui, dar uite că și eu, acum, trebuie să mai acționez arătătoarele vremii sale și să constat surprins: „Cum trece vremea, domnule!”.

Se povestește, poate e o glumă, că la un meci de fotbal crainicul transmisiei radio era regretatul Sebastian Domozină, care vorbea repede ca o mitralieră. și tot transmitea el fazele, descria ce se petrece pe teren și se agita, și vorbea rapid și neostenit, până ce antrenorul echipei Universitatea Craiova s-a apropiat neliniștit de el la marginea terenului și l-a rugat: „Nea Sebi, te rog eu, vorbește mai rar că jucătorii mei nu pot ține ritmul cu mata. I-ai obosit de tot”. Cam așa cred că e și cu timpul lui D.V.M. și-a dat seama că nu poate ține ritmul cu omul acesta mult prea preocupat să le facă pe toate și l-a lăsat în pace. Iar noi am fost frați cu timpul și l-am lăsat în pace pe Marin, și uite că,

pe neștiute și pe neobservate, Marin Dumitru a ajuns la 70 de ani, lăsând în urmă timpul. Când i-ai făcut, domnule ? Dar îi ai, că nu prea se vede ?! Și dacă tot face dumnealui, profesorul, acum o vârstă rotundă și frumoasă, hai să vorbim despre el. Ce poți însă, să spui despre D.V.M.? Că e ca un magnet de-acela căruia îi zicem potcoavă și care atrage către el, cu maximă rapiditate, pilitura de fier ce încorporează până dincolo de saturație răutăți, invidii și antipatii ? Că e ca un sac de box care încasează lovituri directe, rapide și seci, fără să se clintească? În chestia asta, omul e foarte, foarte talentat. Virtutea lui (sau defectul ?) este însă, că merge mereu înainte și pare a nu se sinchisi de ce i se întâmplă. Asta îi îndârjește poate pe inamici, iar pe el loviturile îl antrenează și îl fortifică.

Stau și mă întreb de ce trebuie să scriu ceva despre D.V.M. Ce mă leagă pe mine de el, în afara unei solidarități de breaslă ? Constat că am tendința chiar de a-i lua apărarea și nu știu de ce trebuie să fac asta. Fiindcă eu nu cred că, vreodată, mi-a creat neliniști sau insomnii, o debordantă simpatie față de acest om. Nici prieten nu mi-a fost, l-am cunoscut fiindcă, într-o instituție de cultură, am fost colegi de serviciu în urmă cu vreo patruzeci de ani („Cum trece vremea, domnule !”) și cred că nici atunci nu ne aplecam prea tare. Avea el ceva care puneă distanță între el și sufletele care îl înconjurau, așa era el, nu știu de ce îl făcuse mama lui așa. Dar pe mine individul nu mă deranja, îl luam, cum se zice, așa cum e. El nu-mi strica niciodată ziua când îl vedeam, poate și fiindcă eram preocupat mereu să-l re-descopăr fiindcă știam că merită efortul. Merita fiindcă făcea parte din categoria oamenilor care nu stau niciodată degeaba. A oamenilor care gândesc și se mișcă mereu, care sunt inițiatori, care încep mereu câte ceva și care parcă ar vrea să facă totul. Acesta era

Marin Dumitru atunci și am înțeles că nu s-a schimbat niciodată. Aud că și acum e la fel. Un om care face, creează, construiește, edifică.

Cred că dacă nu ar fi existat, Dumitru V. Marin ar fi trebuit inventat altfel. La fel de isteț, de inventiv și de harnic, la fel de inteligent, dar ceva mai puțin orgolios. Oameni buni, ați fi fost mai liniștiți dacă el ar fi fost mai puțin orgolios ? Ați fi câștigat ceva în plus ? Eventual, mai mult loc sub soare ? Un mare gânditor francez spunea că „dacă n-am fi orgolioși nu ne-am plânge de orgoliul altora”. Vă spune ceva asta ? Eu cred că omul despre care scriu aici nu a împiedicat niciodată pe nimeni să învețe carte, să studieze folclorul românesc și să scrie despre acesta, nu a oprit pe nimeni să-și facă televiziune, radio și ziar, să scrie cărți, să se afirme ca întreprinzător privat și să devină capitalist. Dacă el a făcut toate acestea și, între timp, nu a împiedicat pe nimeni să facă la fel, care este vinovăția lui ? Vă deranjează că e orgolios și egocentrist ? Lezează asta în vreun fel interesele, averea și cariera dumneavoastră ? Vă tulbură cumva somnul sau digestia ? Dumitru V. Marin nu poate fi ca mine, ca dumneata și ca alții, ca toți ceilalți. E ca el. D.V.M. este pur și simplu o marcă înregistrată. Treaba lui dacă scrie cărți despre el, ori dacă își face statuie. O face pe banii lui. Aud că se vrea a fi înscris pe lista cetățenilor de onoare ai orașului Vaslui. Și ce-i cu asta ? Lăsați-l să creadă că merită această recunoaștere a valorii sale. Vă dau cuvântul meu de onoare că și eu mi-aș dori asta. Lăsați-mă și pe mine să fiu chiar convins că aș merita această demnitate. Și întreb: există cineva care nu și-ar dori același lucru, nutrind aceeași convingere ? Sunt sigur că toată lumea și-o dorește și poartă convingerea că, chiar merită asta. D.V.M. nu are voie să vrea asta ? El cere, dar nu poate lua

mai mult decât i se dă. Toată lumea cere câte ceva, orice, măcar și numai sănătate, dar nu poate primi decât atâta cât ceilalți, ori Divinitatea crede că merită a i se da. Atâta cât i se cuvine. Și punct!

Eu, cu D.V.M. nu m-aș certa niciodată fiindcă nu mai am timp să mă împac. Dar pot eu oare să sugerez și altora să facă și să creadă la fel ? Am învățat de la el tenacitatea, perseverența și cum să lupti pentru un ideal. Aș mai vrea să învăț și cum să par a fi fără sfârșit, ca el. Și vă spun: dacă dă și el un pahar cu vin de ziua lui, pe 28 aprilie, mă duc acolo la petrecerea aceea ca să ciocnim cu o licoare și să-i pot spune, sincer și voios: LA MULȚI ANI, CU SĂNĂTATE, FERICIRE ȘI ÎMPLINIRI! Puteți face toți asta. La asemenea ocazii e bună o vorbă bună. O lumânare nu pierde nimic dacă aprinde o altă lumânare...

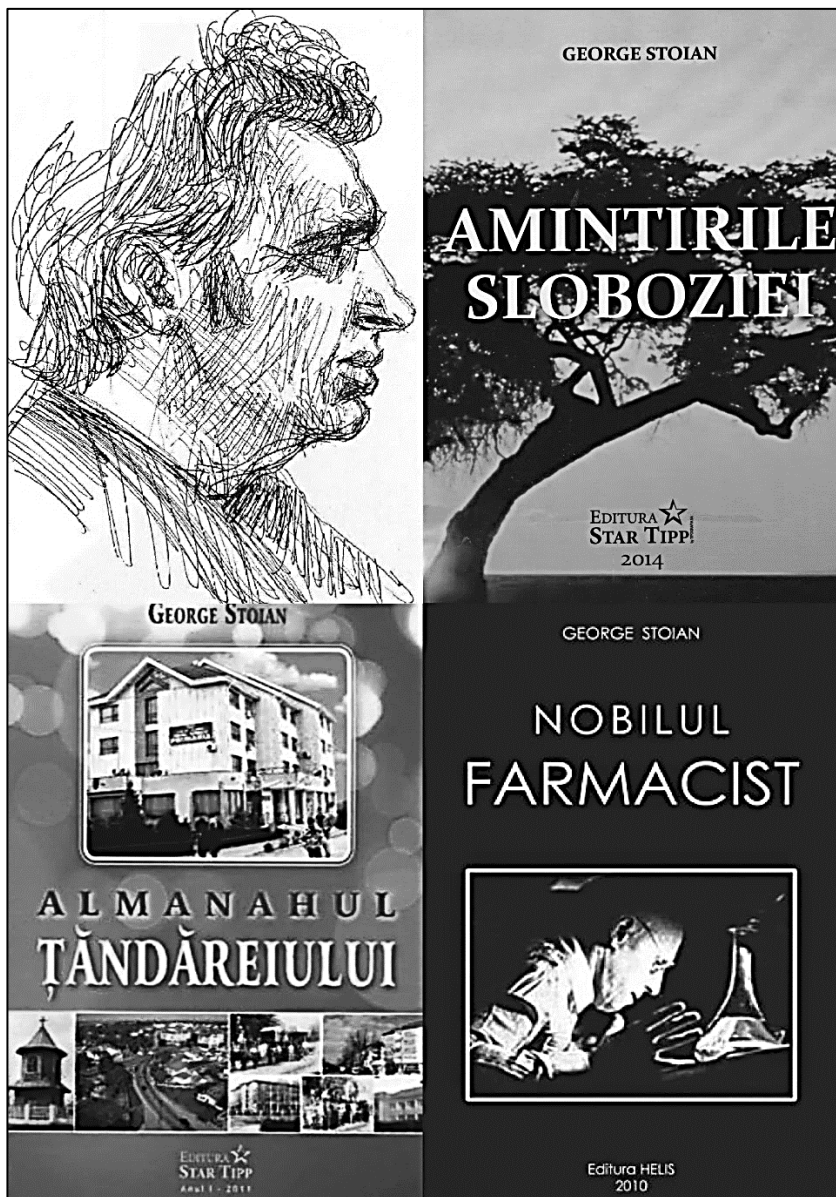
***De la Slobozia, Ialomița, George Stoian, publicist
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 147)***

În anul 2020, cel în care ar trebui să fie Festivalul Umorului „Constantin Tănase”, sub semnul întrebării din cauza pandemiei cu Covid-19, (și) în iulie sau în septembrie, și mai ales în momentul apariției cărții de față, precizez că Marin și Stoian sunt singurii supraviețuitori ai momentului 1970. Păstrăm o colaborare colegială, convorbim, ne consultăm, publică și el în M.C.R. Și-a păstrat o mai bună relație cu diriguitorii culturii locale și după 1982, când a plecat la Slobozia, spre deosebire de dușmănia pe care mi-o arată aceștia mie, zilnic (destinul ziaristului).

George scrie și are o bună poziție socială în Slobozia.

Prin afirmarea noastră în cultura națională putem zice că, acum, noi conferim ceva din valoare și FNUCT.

În acest an al Festivalului, sperăm să ne întâlnim, la Vaslui, să cisluiam și să zicem satisfăcuți: **ce bine și cu cât noroc am muncit noi la acest Festival...**



43. AUREL STORIN, TEXTIER, SECRETAR, SUFLEOR ETC.



N-am știut că este evreu până când a plecat în Israel.

N-am știut de ce a avut atâta autoritate un tip glumeț, cu poanta la îndemână, cu un comentariu hazliu și care-și permitea să schimbe din textul oricui urca pe scenă. Improviza cu o dexteritate extraordinară.

Era de o franchețe rară, afectuos și înțelegător. M-a primit ca pe un frate, chiar și în cușca suflerului, deși avea camera lui de textier, împreună cu Maximilian, cel care îi compunea textele Stelei Popescu la Teatrul de Revistă, pe Calea Victoriei.

Când a auzit de Vaslui, și, poate pentru eram sfârșit de oboseală (am adormit în timpul spectacolului), a zâmbit, m-a scuturat de umăr și... „hai la treabă, o facem și pe asta”. N. Dinescu era foarte greu de convins dar a cedat la propunerea să-i dea măcar 6 balerine la prima ediție. Cei care știau ce însemna Vasluiul de atunci nici nu stăteau de vorbă, așa că m-a trimis la Antonescu-Cărăbuș, la Dan Demetrescu și alții. Horia Șerbănescu și Puiu Călinescu „făceau mișto” și le-a zis răspicat că e o treabă serioasă, dar tot n-au călcat după noi, în iulie 1970.

El a insistat să facem fotografia-document de pe scările cinematografului prăpădit de atunci: s-a nimerit să fie primul din stânga, pentru că-i ordona pe ceilalți.

Comperajul Concursului era făcut de George Stoian, care știa să facă un text (era și prezentator împreună cu Maria Popescu), dar și-a băgat condeiul și Aurel, așa că a ieșit o excelentă prezentare a spectacolului-concurs. Tot el a dat la presă ce trebuia, deși aveam pe Traian Lalescu (fiul marelui matematician), pe Sandu Naumescu (îmi erau tare dragi și apreciați, ei mă tratau cu excelentă atenție), pe Manole Auneanu (acesta era de la Urzica) și erau și de la Vremea nouă, singura presă locală pe toată perioada comunistă. Naumescu, fiu de general din județul Vaslui, era foarte apropiat de familia Tănase. Medalionul „Storin” făcut în cartea de acum 10 ani, arată că am rămas prieteni o jumătate de secol.

Nu pot avea decât regrete după dispariția lui Aurel Storin.



44. ȘTEFAN ȘERBAN ȘI PRECIZARILE SALE

„Ștefan a activat 30 de ani în județ, și nu poate lipsi pentru activitatea lui în complementaritate.”(D.V.M.)



Născut pe data de 30 aprilie 1947, în satul Gura Crăiești, comuna Motoșeni, județul Bacău.

Școala primară în satul natal, și școala gimnazială în satul Crăiești (la aproximativ 6 km.), comuna Stănișești.

A absolvit Liceul teoretic Podu Turcului în anul 1965. Din februarie, 1966, a făcut un an și vreo șase luni de armată.



„Am absolvit Facultatea de filologie, Institutul Pedagogic de 3 ani, Bacău, în 1971, fiind repartizat la Școala generală Măcișeni, comuna Corni, județul Galați. Am urmat cursurile Facultății de filologie, Universitatea București, absolvite în 1975.

Sunt absolvent al Școlii Populare de Artă Bacău, secția regie teatru, clasa prof. I.G. Rusu, regizor al Teatrului ”George Bacovia”, Bacău.

Din 3 ianuarie 1975, am fost angajat ca instructor metodist la Centrul Creației Populare, Vaslui.

La propunerea mea, președintele Comitetului județean pentru Cultură și Educație Socialistă, Vaslui, Dumitru Bran, hotărăște înființarea Școlii Populare de Artă, eu fiind numit director începând cu 3 ianuarie 1978. Școala a avut un rol important în descoperirea, pregătirea și lansarea unor talente artistice, dar și în pregătirea instructorilor artistici din județ în cadrul cursurilor intensive de o lună de zile pe an, ceea ce a determinat o puternică emulație artistică la sate. În 1981, Școala Populară primește ca sediu propriu o clădire monument, „Casa Ghica”, pe care, cu eforturi deosebite, am reușit s-o renovăm și să ne desfășurăm activitatea în ea.

Din 3 ianuarie 1983, sunt numit director al Centrului Creației Populare și Școlii Populare de Artă. Din 1985, în urma unui Protocol semnat de Primul-secretar cu Comandantul Garnizoanei Vaslui, cele două instituții (Centrul Creației Populare și Școala Populară de Artă) se mută în noua Casă a Armatei, eu luând în primire întregul inventar al clădirii. Întrucât mi se cere să pun o nouă siglă pe frontispiciul clădirii, lucru foarte greu de realizat, fac un memoriu prin care îi propun doamnei Președinte Cristiana Stoian ca noul sediu să se cheme Casa Artelor (C A), activitățile instituțiilor noastre acoperind cu prisosință această denumire. După evenimentele din decembrie 89, la nici doi ani suntem nevoiți să părăsim clădirea, mutându-ne de ici – colo, ceea ce a făcut ca Școala Populară de Artă să se autodizolve, iar Centrul Creației Populare să revină în vechiul sediu din Palatul Administrativ.

Din 2002 până în 2007 am activat ca președinte în cadrul Fundației Culturale „D. Cantemir” și director al Școlii Postliceale „D. Cantemir”, Vaslui.

Pe tot parcursul anilor, cât am lucrat în aceste instituții, am urmărit cu tot interesul întreaga activitate cultural-artistică,

am regizat zeci de spectacole de teatru de amatori, de brigăzi artistice, grupuri satirice sau interpreți individuali în majoritatea localităților județului, obținând numeroase premii la concursurile locale, județene sau naționale.

Am asigurat scenariul și regia la majoritatea spectacolelor festive sau prilejuite de diverse evenimente, mai ales după 1980. Am fost unul din principalii organizatori ai Festivalului umorului „C. Tănase”, fiind total implicat atât personal, cât și instituțional, făcând tot ce mi-a stat în putință pentru ca fiecare ediție să fie și mai bună ca cea trecută.

Am înființat Teatrul de păpuși de amatori la Vaslui, care a avut un puternic ecou în rândul micilor spectatori, reușind să prezentăm spectacole în cele mai îndepărtate și mai greu accesibile localități ale județului. A constituit, în același timp, și un model pentru instructorii de teatru din județ, care au înființat și ei formații de gen, Munteni de Jos, de exemplu.

În colaborare cu Ioan Mancaș, consilier șef, și apoi cu Miluță Moga am asigurat participarea formației de fanfară de la Valea Mare, com. Ivănești, inclusiv pregătirea acesteia, la Festivalul internațional de folclor de la Dijon, Franța, unul din cele mai mari festivaluri din lume, în 1993 fiind laureați, iar în 1996, invitați de onoare.

Am organizat și am asigurat, împreună cu maestrul coregraf George Ilașcu și dirijorul Valentin Tudose, pregătirea formațiilor de la Murgeni și Voinești, participând la festivalurile internaționale de la Novosibirsk, Rusia (1993), și Arhus, Danemarca (1990), spectacolele noastre bucurându-se de aprecieri deosebite din partea publicului, dar și din partea specialiștilor și ziariștilor.

Împreună cu Ioan Mancaș, George Ilașcu și Dan Ravaru am înființat Festivalul internațional de folclor ”Hora din

străbuni”, unul dintre cele mai importante festivaluri de gen din țară, înscris în circuitul internațional al festivalurilor CIOFF.

În memoria poetului Ion Iancu Lefter am înființat Concursul național de poezie ”Ion Iancu Lefter”, dotat cu premii, cu o largă participare a poeților din țară.

În toată activitatea mea la Centrul Creației Populare, am insistat pe permanentizarea festivalurilor și activităților culturale de tradiție, asigurându-le un cadru organizatoric cât mai bun, o finanțare corespunzătoare și o mai mare calitate valorică, dar și pe înființarea unora noi, spre exemplu: „Fluierașul vasluian”, „Steaua sus răsare” la inițiativa d.lui Moga, sau ”Eminescu prin mileniul trei” la Văleni cu Dan Ailincăi, ”Flori pe Prut” la Vetrișoaia cu Ion Măcnea, ”Movila lui Burcel”, Festivalul ”Gh. Cucu”, Puiești, Solești, Lipovăț etc.

Am avut o deosebită grijă privind promovarea creatorilor vasluieni: artiști plastici, scriitori, creatori populari prin:

- expoziții de artă plastică la Vaslui, Bârlad, Huși, Negrești, București și Republica Moldova;

- expoziții de design vestimentar la Muzeul județean Vaslui, Casa Artelor și Casa de cultură Vaslui;

- expoziții de artă populară cu diverse ocazii și în diverse locații;

- înființarea de clase ale Școlii Populare de Artă în Bârlad, Ivești, Vetrișoaia, Dumești, Duda Epureni, Perieni, Huși, Pădureni și Văleni, Ghermănești;

- publicarea unui număr cât mai mare de scriitori: Ion Iancu Lefter, Ion Enache, Nicolae Viziteu, Cleopatra

Mercedes Culidiuc, Mihai Apostu, Dan Barbu, Vasile Vecinu ș.a.

Și nu în ultimul rând, am asigurat o permanentă și corectă informare a vasluienilor, și nu numai, privind desfășurarea activităților culturale prin articole în presă, interviuri etc.

Imediat după decembrie '89, am aderat necondiționat la inițiativa d.lui prof. dr. Dumitru V. Marin, inițiatorul ideii de a înființa un post de televiziune local, fapt ce s-a și întâmplat în 5 dec. 1990; alături de alți membri fondatori: Dan Crișan, Valeriu Aniței, Daniel Marin, Alexandru Poamă ș.a. A fost poate una dintre cele mai interesante și provocatoare activități intelectual-umane. Pe care n-o uiți niciodată. Despre D.V.Marin întăresc ce – am mai scris: **„oare, când și câți vor putea vreodată să vă egaleze?”**

Povestește „bucătarul șef”, Ștefan:

JUMĂTATE DE VEAC DE FESTIVAL AL UMORULUI LA VASLUI

Jumătate de veac de Festival al Umorului la Vaslui. O adevărată instituție care a luat mereu pulsul vremii și ne-a adus în față greșeli omenești să râdem de ele și să le corectăm. Iar vasluienii noștri, oameni veseli și cu simțul umorului, îl mențin viu și voios de 50 de ani, iar eu, ca participant direct la vreo 13 ediții, mă bucur din toată inima că a rezistat vremii și vremurilor. Că la câte s-au distrus în țara asta, n-ar fi fost de mirare să se fi întâmplat la fel și cu festivalul vasluian.

Sunt oarece discuții privind inițiatorul acestui festival. Eu nu știu exact cine a fost, îl credem pe D.V.Marin, deși nici nu cred că are mare importanță, pentru că, până la urmă, este vorba despre contribuția tuturor celor ce lucrau atunci la

cultură. Și-apoi, mai degrabă cred că festivalul aparține chiar lui Constantin Tănase însuși care, prin anvergura personalității sale și prin faptul că aparținea locului, nu putea să nu genereze, mai devreme sau mai târziu, un astfel de festival. Ce este important însă și demn de toată lauda, este faptul că o astfel de inițiativă, de răs, indiferent cui i-a sclipit bibilica, a fost luată foarte în serios și perfecționată cu fiecare ediție, ajungându-se repede ca Festivalul Umorului "Constantin Tănase" de la Vaslui să funcționeze ca o adevărată instituție culturală cu program special la realizarea căreia au pus umărul toate forurile și instituțiile locale, dar și cele naționale, Ministerul Culturii, I.C.E.D. București, Uniunea Scriitorilor, Uniunea Artiștilor Plastici, Televiziunea Română, Teatrele românești, Cinematografia, mari personalități ale culturii românești... Pentru că, în toată nebunia aceasta a Festivalului Umorului, la intensitatea la care am trăit-o și eu atâtea ediții, nu este vorba de altceva – ci despre oameni, despre cei ce dirijau și conduceau fenomenul la Vaslui: despre Gheorghe Bălăuță, Augustin Chiper, Dumitru Bran, Elena Condrea, Cristiana Stoian, Ioan Mancaș, Miluță Moga, președinți sau consilieri, și, desigur, omniprezentul Ștefan Șerban. Este vorba despre colaboratorii lor apropiați și direcți care făceau ca lucrurile să meargă bine și care erau deja grupați pe echipe. Păi, când ziceai de echipa de primiri oaspeți din gară, răspundea prezent Paul Munteanu, Vasile Oțelea, dir. Căminului cultural Epurenii. Când ziceai de echipa de la scenă, era clar că te refereai la George Stoian până prin 1980, apoi la Șerban, Mancaș, Paul Olaru, Petrică Toma, Marcel Cucos, Petrică Tărăgan. Sau comandamentul de primiri de la Casa de cultură prezidat de Dan Ravaru cu Romică Brunchi, Silviu Cristea, care mai aveau și misiunea, deloc ușoară, de a aduna și textele

formațiilor și interpreților veniți la festival. Sau cel de protocol unde staroste era Sandu Vătafu, cu Gigel Huiban, Mihai Luca etc. Este vorba despre artiștii noștri din județ, dar și despre colaboratorii dinafară, artiști și oameni de cultură de mare ținută profesională ce-au răspuns totdeauna prezent și-au participat cu sârg la realizarea Festivalului. În tot zbulciumul acesta al pregătirii unei ediții de festival, care începea când încă-ți mai răsunau în urechi aplauzele ediției ce tocmai se încheiase, simțeam aproape fizic bucuria și dorința sinceră a oamenilor de a o lua de la capăt, de a se pregăti din nou cu spectacole și mai competitive, de a ajuta, de a fi prezenți efectiv cu ce are fiecare mai bun.

Festivalul a avut, se zice, un început mai timid, deși a avut o echipă de oameni de mare calitate: Petrea Didilescu, D.V.Marin, George Stoian, Ghiță Pârcălabu, unii dintre ei sunt și astăzi o prezență activă a Festivalului, iar odată cu venirea lui Augustin Chiper s-a adăugat și Nicolae Ginghină. De la ediția a doua, intră în arenă și unul dintre cei mai prestigioși oameni de cultură ai momentului și un apropiat al vasluienilor prin apartenență la aceste locuri – scriitorul și criticul de teatru Valentin Silvestru care va face echipă excelentă cu Dumitru Bran, ridicând Festivalul Umorului la rang de vedetă națională a genului, iar toate compartimentele sale, inclusiv pregătirea și diversificarea acestuia, vor căpăta o altă dimensiune. La doar două ediții distanță față de prima, cea de a patra, din 1976, devine una de referință.

Mă voi opri un pic mai mult asupra acesteia din două motive. Unul, oarecum subiectiv, pentru că ține și de participarea mea directă, totală și profundă (ca să trag un pic spuza și pe turta mea). Fusesem angajat pe 3 ianuarie 1975 ca instructor la Centrul Creației Populare și după câteva luni deja

urmăream pregătirea formațiilor din teritoriu în vederea participării la viitoarea ediție a festivalului. Sigur că fenomenul era amplu și se desfășura pe etape, începând cu concursurile de selecție de la cele mai mici unități: școli, sate, comune, secții de, întreprinderi, la concursurile intercomunale, între întreprinderi, apoi la cele zonale (CUASCU-ri), orășenești și în final concursul județean care își desemna reprezentanții pentru noua ediție. Iar aceștia trebuiau să fie cei mai competitivi pentru că bătlia era la cea mai înaltă cotă artistică. Și noi, ca gazde, n-am dominat competiția, de-a lungul timpului, așa cum au făcut-o cei de la I.T.București, de la Proparodia Craiova, Frigidere Găiești. Spitalul de urgență Brăila, Experiment Hunedoara, Divertis Iași... sau interpreții individuali: Doru Octavian Dumitru, Romică Țociu, Cornel Palade, Paul Buța, Dan Bacinschi..., dar nici nu ne-am făcut de râsul lumii, ca să zic așa. Adică, am fost și noi în prima linie, am avut premianții noștri, la creație și la interpretare, și nu oricum.

Nu pot să nu mă gândesc: la grupul satiric de la Laza, cu niște interpreți minunați și de o seriozitate exemplară, care, cel puțin două ediții (1980, 1982), a cucerit medalia de aur; la grupul satiric de la Mecanica Vaslui; la Formația de estradă de la aceeași întreprindere, care a fost o revelație a ediției din 1988, cred, cu spectacolul "Tănase la el acasă", pe un libret de Bogdan Căuș, expertul și consultantul nostru de la București în materie de umor, conducerea muzicală și regia - Dumitru Jijie, cu momentele de umor realizate de grupul satiric cu aportul a doi interpreți deosebiți: Lucian Țiplea și Gabi Spătaru, și o inspirată și excelentă coregrafie realizată de Mircea Codreanu; la brigăzile artistice de la PTTR Vaslui, IRB, Fabrica de confecții Bârlad, Casele de cultură; la

formațiile de teatru de la Căminul cultural Ferești cu spectacolul "Chirița în provincie" și de la Casa de cultură Negrești; la interpreții individuali: Nelu Noroceă de la Vetrișoaia, Elena Cioată, Negrești, Paul Ionescu, Ferești, Nicu Taciuc și Sandu Jijie; la prezența cu succes în Salonul de caricatură a lui Nicolae Viziteu și Paul Olaru sau la Constantin Manea, Ion Toderașcu, Ioan Mititelu, Ioan Hodaș... de la literatură umoristică.

În al doilea rând, această ediție aduce pentru prima dată în concurs aproape toate județele țării, iar numărul de concurenți depășește pragul de 1000. Este ediția cu noi și interesante inițiative, când se instituie:

– Gala teatrelor de comedie cu participarea celor mai bune teatre din țară cu spectacole de comedie atent selectate, desigur, de incontestabilul critic Valentin Silvestru. Probabil că și ideea acestei gale a fost tot a magistrului sau poate a lui D.Bran, după cum ne-o prezenta domnia sa în ședințele de lucru de luni, unde Festivalul Umorului era aproape tot timpul prezent. A fost și a rămas, probabil, Gala care a adus la sala de spectacole cei mai mulți vasluieni, iar distribuirea билетelor devenise o problemă. Aici maestru era Vasile Crăcană, cel mai vechi de la cultură, cum îi plăcea lui să adauge cu orice prilej, ajutat, în timp, și de Ana Handrea sau Costel Adam. Era cel mai căutat, dar și cel mai înjurat om al festivalului, pentru că nu de puține ori ca să scăpăm de insistența celor ce voiau bilete sau invitații, îi trimiteam la Crăcană, iar acesta nu era de găsit. Unde se ascundea, n-am aflat nici azi, că nici acasă nu-l găseam.

– Gala comediei cinematografice cu multe spectacole în premieră, care erau pfațate de actori, protagoniști ai filmelor sau regizori și de desfășurarea căreia se ocupa Paul Munteanu

al cărui cuvânt de deschidere era uneori mai lung decât al invitațiilor, Paul având darul povestirii, cea ce scotea din răbdări pe unii. De fapt, cred că era exercițiul lui pentru viitoarele sale cărți care l-au propulsat repede în rândul membrilor Uniunii Scriitorilor din România. Îl rugam adesea să prezinte concursurile zonale, spre disperarea lui Mancaș sau Popescu; cât vorbea el, aveau timp formațiile din spatele scenei să se pregătească.

– Gala teatrelor de păpuși, ulterior Gala Teatrelor pentru copii și tineret, care era obligația mea în totalitate, înființată și datorită faptului că reușisem să facem la Vaslui Teatrul de păpuși de amatori, cred că singurul teatru care a pătruns în cele mai îndepărtate și greu accesibile localități ale județului. Jucam

”Suferințele Haralambinei”, regia- Brândușa Zaița Silvestru și scenografie –păpuși, artista de excepție, Zizi Frențiu, care realizase niște păpuși mari și foarte expresive. Erau localități unde nu ajunseser nici un fel de spectacol și unde, când scoteam păpușile, copiii fugeau speriați, neîndrăznind să mai intre în sala de spectacol. Trebuia să explicăm fiecăruia cum capătă păpușa viață și că nu au de ce să se teamă. La această Gală participau teatrele din județele Moldovei și din Republica Moldova.

– Se vernisează pentru prima dată Salonul de caricatură, în loc de Expoziția de caricatură și se deschide Expoziția permanentă ”C.Tănase” la Muzeul județean.

– Se deschide prima ediție a Târgului de carte, și odată cu acesta se instituie și Concursul de literatură umoristică, de care s-a ocupat Biblioteca județeană unde lideri erau Eugenia Moldoveanu și Ion Măță, prilej excelent pentru lansări de carte și simpozioane cu participarea unor importanți scriitori și

membri ai Cenuclului Umoreștilor din București, condus de Valentin Silvestru.

– Este ediția care se desfășoară pe o perioadă de 10 zile, față de 3 zile ca până atunci.

Așadar, această ediție statuează un format bogat și cuprinzător în datele căruia se va desfășura de-acum Festivalului umorului în toate edițiile sale viitoare. Este ediția când Festivalul Umorului se rotunjește, se împlinește, are cap și coadă. Adică, s-a copt, a ajuns la maturitate. De-acum și pregătirea lui va deveni mai ușoară pentru că s-au cam încheiat căutările, băjbâielile. Desigur, la fiecare ediție se mai vine cu câte ceva sau se renunță la ceva, în funcție de gândirea și inițiativa celor ce pregătesc festivalul. Iată, de exemplu, Salonul caricaturii devine, în guvernarea doamnei Elena Condrea, Salonul național de caricatură și apoi, sub patronajul lui Ioan Mancaș, Salonul internațional de caricatură. Sau, la ediția din 1978, pe lângă Gala teatrelor dramatice s-a instituit și Zilele teatrelor de estradă, gală care nu a durat prea multe ediții. În cadrul Regulamentului Concursului de interpretare, pe lângă brigăzile artistice a fost introdus și grupul satiric care începuse să fie din ce în ce mai prezent și care părea destul de distinct ca gen. Posibil să fi fost tot în '76, deși cred că mai degrabă în ediția din 1978. Îmi amintesc că maestrul Valentin Silvestru a fost oarecum surprins de această nouă categorie (asta însemnând și niște premii în plus), domnia sa nefăcând distincție între brigadă artistică și grup satiric, considerându-le același gen artistic. Așa că a conchis afabil, cu finețea sa ascuțită: Dacă vă ține puna, eu nu am nimic împotrivă. La ediția din 1986, cred, adică sigur în timpul doamnei Cristiana Stoian, Festivalul umorului își schimbă numele în Bienala Umorului "C. Tănase". Îmi amintesc bine acest lucru pentru că

preluasem Casa Armatei și se punea problema să înlocuim emblema C.A. cu Centrul Creației Populare, treabă grea. Inspirați de Bienala festivalului, i-am zis CASA ARTELOR. Ceva mai încoace, în timpul domniei lui Miluță Moga, în cadrul Galei comediei românești, pe lângă teatrele din Galați, Iași, Bârlad, Bacău și Marvejols (Franța), a fost adus să susțină un super-spectacol Grupul satiric "Divertis", promovat de noi cu multe ediții în urmă. De asemenea, rămâne de neuitat vernisajul expoziției "Ștefan Popa Popa-s" și desemnarea acestuia drept "Regele Festivalului Umorului".

O necesară mențiune, despre rolul lui D.V.Marin în promovarea și reușita festivalului: a). A fost dintre cei puțini care au alergat la propriu și la figurat pentru reușita primelor 3 ediții ale festivalului, ba, se pare că „a aruncat” în discuție numele lui Constantin Tănase (care a prins, pentru că primul secretar se numea Gheorghe Tănase), b). Din 1990 și până în prezent a sprijinit existența, autoritatea, reușitele acestui festival cu întregul său grup de presă: televiziune, radio, ziar, revistă. Tentația primei televiziuni private din România, a fost tare mare atunci și asta i-a atras pe mulți dintre marii artiști chemați la manifestări.

În încheiere, doresc să aduc acum, la ceas aniversar, un cald omagiu pe care să-l închin tuturor celor ce au participat și au contribuit, de-a lungul timpului, la susținerea și realizarea acestei mari sărbători a umorului ediție de ediție, și care se cheamă Festivalul Umorului „C. Tănase”, Vaslui”.

Iași, 03 aprilie, 2020. Prof. Ștefan Șerban

45. GH. TĂNASE, OMUL SIMPLU, DAR PRIM-SECRETAR CU TOATE PE MÂNĂ.



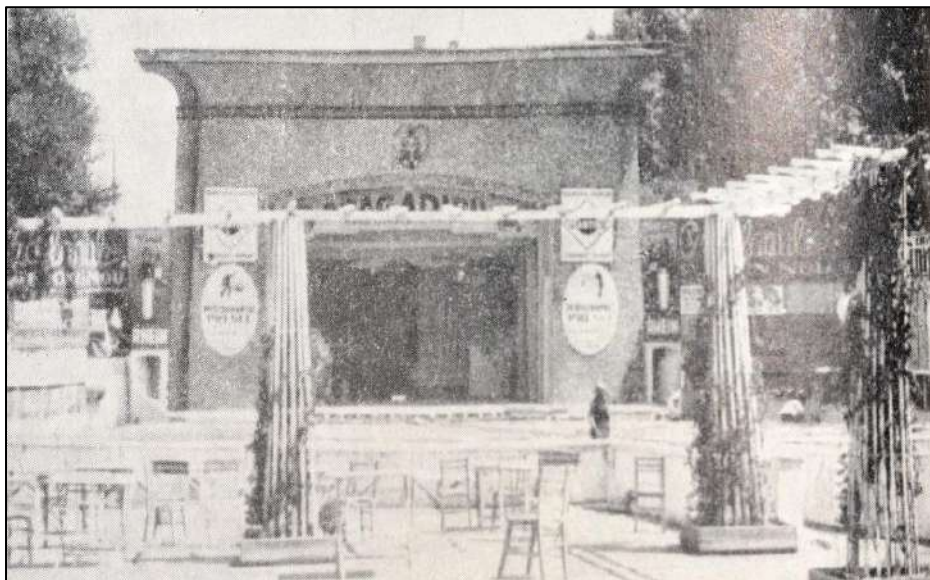
Am hotărât să-l includ printre „contributori” pentru că, muncitor simplu, delegat de PCR să conducă județul Vaslui, a înțeles să sprijine cultura și învățământul, a făcut ce trebuie pentru buna desfășurare a FNUCT pe timpul mandatului său. A fost schimbat în timpul cultului deșănțat al personalității lui Ceaușescu, atunci când niște profesoare nebune ajunse pe poziția următoare în județ, plâneau pe scenă din iubire pentru fiul iubit și considerau că geniul din Carpați are rolul făuritorului. Era un tip echilibrat, perspicace, dornic de cultură.

Nu m-am bucurat de apropierea sau protecția sa. Am fost chemat, după ce m-au adus din județul Iași, la mai multe ședințe de Birou politic județean, și ca doctorand în științe am fost propus pentru funcția de inspector general la învățământ. Bran m-a torpilat. N-au vrut „ceilalți” așa că n-am mai fost propus niciodată în funcții de conducere.

Am afirmat că nu fac în nici un fel apologia vreunui reprezentant comunist. Nici în acest caz. Dar fără o atitudine binevoitoare și asigurarea fondurilor de către Gheorghe Tănase, FNUCT nu mai exista de la ediția a III-a. Același moment de cumpănă a mai existat imediat după 1989. E foarte adevărat că el și-a făcut doar datoria; i-am dat raportul milităresc în calitate de diriginte de șantier (împreună cu Sandu Vătafu) în timpul construcției Casei de cultură a

sindicatelor din Vaslui, inaugurată în 1972, și unde s-a desfășurat ediția a II-a. A pus la dispoziție Sala mare din sediul Comitetului de partid, actualmente Inspectoratul de poliție, a dispus chiar în fața mea măsuri de securitate și confort pentru concurenții lăsați de izbeliște, a cedat Hotelul cu cele câteva camere de atunci pentru oaspeții mai de seamă și artiști. N-a cedat ușor la șopocăiala celorlalți.

A avut un comportament adecvat în toate împrejurările în care i-am prezentat scriitori, și au fost foarte mulți, de toate categoriile, Constantin Chiriță și Laurențiu Fulga, atunci, și ei cu funcții de partid și de stat spuneau că este cel mai de treabă prim secretar din țară.



Grădina Cărbuș

Foto din cartea „Constantin Tănase” de Ioan Massoff și Radu Tănase, Editura Muzicală, 1970

46. FAMILIA TĂNASE... CEI DE DUPA COSTICĂ...

În memoria copilului exista expresia „ai un nas mare ca al lui Tănase” ca mod de evidențiere a nasului mai mare al cuiva dar și pentru a înlătura supărarea picii care devenea brusc, cu nasul Mare.



Secvență din filmul Visul lui Tănase
(1932), regizat de C. Tănase

Inspector la
Comitetul de Cultură și
Artă al județului Vaslui,
am participat la Ședința
convocată pe primul

secretar al PCR județean, Gheorghe Tănase, pentru că alcătuisem o listă de vreo 80 de persoane din județ, în vederea unei monografii-dicționar. Când ne-a întrebat care e personalitatea al cărui nume s-o luăm, s-au pomenit mai mulți, din pură întâmplare am aruncat și eu: Constantin Tănase. Poate și pentru că-l chema Tănase, primul secretar l-a ales pe acesta.

Am fost singurul inspector din tot Consiliul Județean care îmi pregăteam un doctorat și pentru că aveam acest titlu științific, autoritate, deci, m-au alergat ca la manevre după mobilizarea personalităților în viață, mai ales a celor din București.

Prezentat de teatrologul Ioan Massoff am ajuns pe str. Puțul cu ploi, paralelă cu Spiru Haret, 10, unde locuia soția văduvă, Virginia Tănase, și unde am convorbit și cu cei doi fii Alexandru (care semăna perfect cu Constantin – tatăl, dar își

pierduse vocea) și celălalt funcționar prin capitală și care să vorbească după cortină în timp ce primul apărea pe scenă într-un scheci omagial alcătuit de un textier de profesie Mihăiescu. M-am dus de câteva ori pentru că invocau motive, dar de fapt nu-i atrăgea un pârlit de târgușor și au consimțit doar când le-am spus de cei 4 de la Teatrul satiric, de Nae Roman, de Massoff și am mințit că vine și Radu Beligan (care n-a fost la prima ediție). În total am adus cu un autobuz mai mic 11 persoane plus 4 dansatoare, pe care le-am fotografiat în fața cinematografului Traian, botezat I.C. Frimu, așa cum se vede în cartea „Festivalul Umorului...”

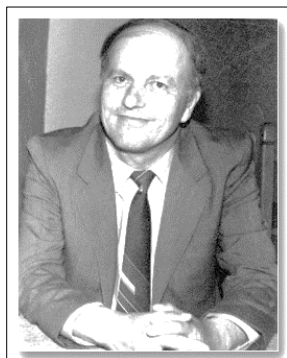
Virginia Tănase se păstra binișor deși bătea spre 70 de ani, mai fuma încă, avea un glas plăcut (a fost sufleură), era respectată de toată lumea. Foarte dispusă să depene amintiri, exploatate de regizorul teatrului Bițu Fălticineanu și, mai încoace, de un regizor de film pentru cel consacrat lui... Constantin Caratase(!). Pentru primele 3 ediții la care am fost principalul organizator (cu interdicția șefului propagandei Dumitru Bran să public sau să fiu vreodată pomenit, și această eminență cenușie m-a dat afară de la C.J.C.A. după 4 ani de activitate), pe care, totuși le-am înregistrat pe bandă de magnetofon (singurul portabil în județ) și fotografic. Așa că mi-am alcătuit un foto-album de mare valoare.

Am purtat multe dialoguri plăcute cu doamna Virginia Tănase, drept care îmi pregăteam un volum consacrat familiei în care să consemnez părerile fiilor lui, slujitori ai unui comunism în înflorire, reduși la tăcere și fără posibilitate de a se exterioriza (aveau niște hibe în biografie).

De fiecare dată prezența lor la Vaslui a fost pur... fotografică, dar aveam de prezentat **copia lui Tănase!**

47. AVRAM D. TUDOSIE: SPERANȚA CA CERTITUDINE (†).

Sunt oameni cu care ești prieten de când lumea.



Parcă totul se leagă în conversație, parcă ce spune este și în inima ta, parcă ce-a făcut ca operă îți provoacă plăcerea creației.

Prima întâlnire cu A.D.Tudose a fost la Festivalul Umorului „Constantin Tănase”, când l-am lăsat să intre la spectacolul din sala „Traian” în 1970, după ce s-a recomandat, întrucât era pe cai mari, urma să mă duc la Huși cu familia Tănase și alți invitați la Festival, auzisem de el. Ani destui n-am mai avut nici un contact cu el, dar în primăvara lui 1991, am realizat un material pentru TVV, în timp ce el, directorul adjunct, explica în teren elevilor de la „Dimitrie Cantemir” cum se taie și se leagă vița de vie. N-a fost prea încântat, mai ales că i-am pus și întrebări mai grele, dar a fost foarte politicos și înțelegător cu mine=reporterul. După filmare am aflat ce este cu BBH, soiul de struguri Busuioaca de Bohotin, Huși, pe care îl descoperise și la producția căruia lucra. Directorul IAS de atunci, Ion Neamțu, afirmase la un concurs de vinuri că „producția de vin Busuioacă de Bohotin a fost de un milion de litri din care numai la Vaslui a vândut 3 milioane”, Tudose, a comentat hâtru întâmplarea.

Am început o colaborare de, iată, 30 de ani. Ne-am întâlnit de multe ori la manifestările culturale private, organizate cu fondurile mele proprii, deci, unde a făcut dovada

erudiției, intelectualității sale, a experienței de viticultor mult apreciat de academicianul AOȘR.

– Când mai organizezi așa ceva, cheamă-mă și voi fi prezent.

– Dacă-mi explici de ce nu te îmbeți după degustările de vinuri, că azi au fost o duzină. Am aflat că e oenolog, adică autorizat cu semnătură și ștampilă, că e invitat la degustări și clasificări în toată țara și că în concursuri contează mult felia de pâine și felia de măr, precum și faptul că de fapt nu bea acel vin.

– Dar, de scris, cum faci?

– E simplu, îmi notez cât de repede câte ceva, și apoi completez. Mereu am câte ceva nou de consemnat.

– La câte personalități românești și europene ai primit, câte cărți mai scrii ?

Prietenul meu AVI are peste 20 de cărți scrise și tipărite. E o veritabilă enciclopedie despre vie-vin-consum, are întâmplări picante cu foarte mulți oameni de stat, consemnate într-o carte impunătoare de peste 1000 de pagini.



S-a născut la 14 martie 1931 în satul Cermegești, jud. Vâlcea într-o familie cu 6 copii. A făcut liceul la Drăgășani, ceea ce desigur a influențat alegerea meseriei sale, astfel încât a urmat cursurile Facultății de Horticultură și Viticultură din București, unde, în 1971, își dă și doctoratul în viticultură și oenologie. Din 1964 se transferă la Liceul Agroindustrial din Huși, unde este un profesor excelent și un cercetător asiduu până la pensionarea sa în 1994. Pensionarea nu i-a întrerupt

activitatea publicistică și de adevărat colecționar în domeniul viticol și în aspectele sale culturale.

La Școala Viticolă din Huși își desfășoară activitatea de cercetător în domeniul viticulturii și vinificației după nevoile și cerințele podgoriei. A realizat în activitatea sa Muzeul Vini-viticol din Huși, care cuprinde peste 500 de obiecte prețioase prin valoarea lor de reprezentare. A completat colecția de instrumente și unelte vitivinicole cu o sală cu 150 de figuri zoomorfe și antropomorfe din butuci naturali de viță de vie. Amenajează și modernizează vechea cramă-pivniță, adăugând o sală-laborator de prezentare și degustare a vinurilor. A înființat o vinotecă unică în țară colecționând vinuri din podgoria Huși și din alte podgorii din țară.

Ca oenolog s-a impus la nivel național prin elaborarea Tehnologiei de producere a vinului aromat din Busuioaca de Bohotin-Huși, precum și cea de preparare a vinului Vermut extraaromatizat de Huși precum și a Tehnologiei vinurilor semioxidative (omoloage celebrelor vinuri străine: Porto, Malaga, Marsala, Madera, Cahors).

Avram D. Tudosie și-a canalizat activitatea publicistică cu același profesionalism atât în știință cât și în literatură. A publicat peste 400 de articole, studii și lucrări științifice în diferite reviste și ziare, precum și 20 de cărți dintre care 10 sunt de știință și 10 de literatură. Dintre titluri amintim: *Metode noi în viticultura pe nisipuri* (1963); *Podgorii și vinuri în județul Vaslui* (1964); *Studiul comparativ al soiurilor pentru obținerea vinurilor aromate-colorate în podgoria Hușilor* (1974); *Cultura viței de vie și producerea vinului în gospodărie* (1981); *Busuioaca de Bohotin de la origini și până în prezent, și obținerea vinurilor aromat-roze* (1983); *Vița de vie, rod al pământului și al muncii* (1989, reeditată la Chișinău

la 1992); *Via și vinul* (1994); *Ambrozie și nectar* (1978); *Vinul în înțelepciunea omenirii* (1980); *Vinuri în știință și imnuri bahice* (1981); *Pe dealuri dogorite de podgorii* (1982); *Podgoriile românești în literatură* (1985); *Dicționar viti-vinicol literar-aforistic și anecdotic-umoristic* (1996); *Degustarea romanțată a vinurilor* (1999); *Via și vinul în literatură* (2000) ș.a.

„Patriarhul vinului hușean” are și până astăzi (m.15 august 2019) o prezență creativă susținută fiind și un model de îndrumător și un neprețuit prieten.

Ceva exxtrem de important: Festivalul Umorului s-a sprijinit substanțial pe umerii...pardon...pe vinul lui (!?).

DIN SERIALUL ACADEMICIANULUI TUDOSIE: UN DESTIN „CULTURAL” UNIC: DUMITRU V. MARIN

I

Încercăm un serial consacrat unei mari personalități locale, despre care am mai scris că reprezintă, alături de Th. Codreanu turnurile Gemini (nu cele căzute pe 11 sept.2011) ale vieții spirituale vasluiene.

Reluând o parte din articolul precedent ținem să accentuăm asupra plurivalenței profesorului, excelent la catedră, excepțional ca jurnalist, de fapt cel mai mare jurnalist din toate timpurile, om de mare spirit și mare scriitor!

Recordmenul mondial, de 2 ori, ar merita alte seriale.

28 apr. 1941, se naște la Giurgioana din părinții Vasile-Tudora.

1959 – Termină Liceul la Podu-Turcului; absolvent al 2 universități, Iași 1967, București 1976, Doctorat, 1991

1990 – Înființează TVV Vaslui, cu mare notorietate în Moldova și în țară.

1 martie 1970: angajarea prof. Dumitru V. Marin ca inspector cu bibliotecile la Comitetul de Cultură și Artă al județului Vaslui. Debut în ziaristică în 1957, la Steagul Roșu, Bacău.

1-3 iulie 1970: prima ediție a F N U C T cu noul angajat în prim plan; ca doctorand în științe trebuind să alerge după invitați de valoare, care nemaiauzind de vreun festival la Vaslui nu manifestau nici un interes.

Orășelul de 17.000 de locuitori, proaspăt centru de județ (din 1968, prin insistența lui Virgil Trofin, de loc din Lipovăț, în detrimentul Bârladului), era în plină transformare cu actualul sediu al Consiliului județean și Prefecturii terminat și Casa de cultură proiectată; cel care i-a dat numele Festivalului după cel al marelui actor de divertisment, Constantin Tănase, (din județul Vaslui de loc), D.V.Marin a manifestat de la început mare interes pentru cultura locală și cercetări folclorice.

1972-1974, tot printre organizatorii de bază, și-a extins cunoștințele și relațiile printre marile personalități culturale ale timpului fiind și cel mai cunoscut organizator al întâlnirilor cu scriitori. În 1971 aduce un grup de scriitori la Vaslui printre care Nichita Stănescu, Ileana Mălăncioiu, Constantin Chiriță, Radu Cârneli.

A înregistrat pe bandă magnetică ediția a II-a și a III-a precum și numeroși rapsozi populari ai timpului și a participat la Sesiuni Naționale pe teme etno-folclorice la Târgoviște, Craiova, Reșița, Timișoara ș.a.

Trecut la catedră (Văleni, Vaslui) din 1974 a avut preocupări constante de cercetare pe teren (mii de texte), de

participare ca cercetător sau îndrumătorul elevilor la multiple Sesiuni naționale ale elevilor și profesorilor. A urmărit și scris despre aproape fiecare ediție a F.N.U.C.T până astăzi și a colaborat la peste 30 de publicații din România: Cronică, Clopotul, Convorbiri literare, Scânteia tineretului, Gazeta învățământului, Îndrumătorul Cultural etc., etc.

S-a afirmat și în învățământ unde a obținut gradele didactice, definitiv, gradul II, gradul I și apoi doctoratul în științe. Ca și în prezent era mult mai cunoscut în afara județului. 22 dec. 1989 participant activ la eveniment, corespondențe la Radio Iași, Radio București, TVR.

5 Dec. 1990 înființează prima televiziune privată din România obținând, în 1993, Licența 001/TV. Prin realizarea grupului de presă s-a împlinit cu radio, ziar și diversifică și activitatea sa, realizând până în prezent 27 de cărți; 2 performante mondiale, 4 naționale și 19 întâietăți în județul Vaslui.

Membru al Ligii scriitorilor

Membru al U.Z.P.R.

(Meridianul, joi, 03 august 2017)

II

Am încercat în numărul de joi 3 august 2017 să subliniez simțământul de prețuire și simpatie pentru un om de aleasă valoare, care, acum, poate privi cu liniște și încredere că a reușit ceva în viață, că opera sa trebuie continuată spre binele unei întregi vieți culturale din județul Vaslui și de ce nu, pentru o mai corectă percepție a unei mari personalități a timpului de care aparținem, cu care suntem contemporani.

Chiar dacă am exagera în aprecierile noastre tot nu-i putem cuprinde multe dintre domeniile cultural-sociale,

personale, și mai ales jurnalistice în care a reușit să se afirme.

DURATA ACTIVITĂȚII

A fi prezent în viața VIE a Vasluiului de la 1 martie 1970 și până astăzi adică aproape ½ secol e o **PERFORMANȚĂ**. În pofida inamicității pe care le-a provocat prin firea sa (activă și directă), profesorul a fost un om al Cetății prin participarea la cercuri și cenacluri literare (a condus „Mugurel 74, timp de 2 decenii), prin articolele din presa locală și națională, prin conflictele în care a intrat cu principalii conducători comuniști. A fost mereu în preajma celor mai mari ai județului care trebuiau să țină cont de personalitatea sa și de legitimațiile de presă pe care le-a avut tot timpul.

Debut jurnalistic în 1957, la „Steagul Roșu” Bacău, a colaborat la Vremea nouă, Gazeta învățământului, Clopotul (Botoșani) ș.a., ș.a. dar și la prestigioasa revistă Cronică de la Iași condusă de vestitul profesor universitar Constantin Ciopraga. Întemeietor al Grupului de presă, intitulat inițial Studioul de televiziune și radio Vaslui, la 5 decembrie 1990, deja marchează ca existență o perioadă unică de activitate în domeniul presei, pentru că nu cunoaștem nici o altă publicație sau grup de presă cu asemenea durată de existență și absolut sigur n-a existat în istoria județului și a țării un „grup” cu televiziune, radio, ziar și revistă proprie.

27 de ani, în istoria Vasluiului, în slujba oamenilor de pe aceste meleaguri. **RECORD**. Peste 60 ca ziarist. **Record**.

VARIETATE ȘI REALIZĂRI

A fost un împătimit educator, cu debut în învățământ pe 10 septembrie 1959, a parcurs toate gradele didactice, apoi și doctoratul în științe.

A fost apreciat ca profesor, diriginte, publicist, conducătorul cenaclurilor județene, antrenor și arbitru de fotbal, fost vicecampion național la lupte libere.

Ca inspector la Comitetul Județean de Cultură și Artă Vaslui, a cercetat fiecare colțișor al județului Vaslui; a participat la foarte numeroase Sesiuni de comunicări științifice în țară. A colaborat și a fost apreciat de mari personalități științifice ale timpurilor Iorgu Iordan, Mihai Pop, Ov. Papadima, Adrian Fochi, Gheorghe Vrabie, Vasile Adăscăliței ș.a., ș.a. A fost recunoscut ca un folclorist de valoare națională.

Dinspre poeți și scriitori: Nechita Stănescu, Eugen Simion, Laurețiu Fulga, Marin Preda etc. iar dintre vasluieni a fost apropiat cu: Al. Angheluș, Ion Iancu Lefter, Th. Codreanu, Ion Gh.Pricop, Th. Pracsiu, S. Bogdănescu, Avram D. Tudosie, Gabriela Ana Balan și foarte mulți alții, pe care i-a și promovat în calitate de jurnalist, director al M.C.R. și adevărat om de cultură.

Este autorul primului roman realizat din istoria Vasluiului cu Zăpada pe flori de cireș (în spațiul pentru iubire) – 1999, așa cum afirmă și istoricul și criticul literar Th. Pracsiu.

60 de ani în presă și trei decenii în toate ramurile presei locale, și prin M.C.R, cu 27 de vol. Tipărite, acestea, pot fi merite ÎNCONTESTABILE?

Desigur, D. V. Marin are și destui detractori. Dar, absolut sigur, este o personalitate de înalt rang cultural, unic în județul Vaslui și recunoscut în toată România.

(Meridianul, joi, 17 august 2017)

III

Nu din totdeauna, dar de o bună vreme mă uimește cu munca și realizările sale acest om care, sigur, nu este prețuit cum se cuvine: Meteahnă veche la noi, mai ales că vasluienii sunt cârtitori și nerecunoscători încă de pe vremea lui D.Cantemir. Trebuie să scriu că între noi e o prietenie și o prețuire reciprocă, rarisimă.

La peste 8 decenii de viață știu și eu ce înseamnă valoare, ce, cine și cât a contribuit la viața mai bună a concetățenilor noștri, cine a dus faimă peste hotare și cât s-a afirmat în țară. Eu însumi am fost recunoscut și datorită muncii și talentului de jurnalist al conjudețeanului nostru. Spre exemplu descoperirea mea, Busuioaca de Bohotin, nu știam că se vinde și în Canada iar serialul care se publică în MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC ne popularizează în 4 continente, multe capitale, sute de locuri în România. M-au onorat recenziile și popularizarea operelor mele. Primul care m-a felicitat la dobândirea titlului de Academician (al Academiei Oamenilor de știință din România) a fost acest bun prieten al meu.

Cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile, prof.dr. D.V. Marin ,a fost argint viu în duminicile trecute, ca om de presă ori lector la simpozioane. Intervenția sa la ziua comunei Duda-Epurenii - Vaslui a fost interesantă, completând pe Th. Codreanu, Th. Pracsiu, Petruș Andrei ori Ion Gh. Pricop. A mers apoi în alte două comune!

Se vede ușor că este adevărat ziarist.

Editorialele sale sunt elemente de referință! Sunt acolo informații generalizate despre problemele zilei cu destule învățăminte!

Merită urmărite!

(Meridianul, joi, 24 august 2017)

IV

M-am angajat să realizez un serial cât mai lung legat de acest om cu totul aparte cu care am șansa să fiu prieten de o jumătate de viață. Să ne înțelegem: cei care mereu vin vor avea mereu nevoie de modele, de oameni care să fi reușit ceva mai mult decât orice alt contemporan, care să amprenteze evul, măcar cu o pată de culoare, dacă nu cumva cu o realizare excepțională. Spre mândria noastră avem mulți oameni de valoare națională și mondială născuți pe aceste meleaguri (Emil Racoviță, Gheorghe Vrânceanu, Radu Miron ș.a.) dar care s-au afirmat studiind sau activând departe de aceste locuri.

Cazul lui D.V.Marin este unic pentru că acesta a ajuns de 2 ori recordmen mondial, de 6 ori național și de 26 de ori primul din județul Vaslui, activând neîntrerupt aici, lângă noi, la vederea noastră, în bătălie cu problemele locale, uneori, în dezacord cu concetățenii noștri: să realizezi interviuri cu 9 șefi de stat, 14 prim-miniștri, atâția reprezentanți ai bisericii, puzderie de parlamentari și oameni de cultură e și noroc, și capacitate, și îndrăzneală și orice mai vreți dumneavoastră. O revistă internațională ca MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, e foarte greu de realizat! De aici din Vaslui... plecând de lângă prieteni ca Ion Al. Angheluș, Ion Gheorghe Pricop, Th. Codreanu, Emil Pascal, P. Lascăr, C. Donose (aceștia sunt hușenii mei) cu Th.Pracsiu, Ion Iancu Lefter, Ion Enache, dr. Valeriu Lupu (și alți vasluieni), cu destui bârlădeni (vezi cazul Tr. Nicola) care l-au prețuit, s-a întors mereu tot aici, unde n-a trăit pe roze.

Nu e de mirare că este menționat în 11 dicționare cu personalități din jud. Vaslui, Bacău, Galați sau din țară. Este singurul vasluian în Dicționarul etnologilor români, și e menționat în 9 rubrici destinate din Istoria jurnaliștilor români din toate timpurile. Și dacă mai are vreo 27 de cărți, dacă mai conduce singurul Grup de presă din Moldova, dacă este foarte activ la cei aproape 77 de ani ai săi, membru al Ligii scriitorilor din România și fost vicepreședinte al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, putem vorbi de un vasluian de excepție? Deschizător de drumuri în presa și media modernă, primul cu un roman de valoare în Vaslui, cel mai longeviv editorialist din țară, cu debut în jurnalism acum 60 de ani... Nu-i sunt dator lui D.V. Marin, doctorului în științe filologice, profesorului vasluian, celui mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile, decât cu prietenie, în numele căreia semnez, Prof. dr. ing. Avram D. TUDOSIE Huși – România academician AOȘR.

(Meridianul, joi, 7 septembrie 2017)

VI EDITORIALISTUL

Ar fi cazul să amintim că TvV s-a înființat pe 5 decembrie 1990, când s-a hotărât să se pornească la drum, că prima emisiune a fost pe 24 dec. 1990, că de la bun început și până astăzi la mersul acestei unități media a vegheat un om întreprinzător și competent. Alergătura prin Europa și prin lume, ca să nu mai vorbim din România, n-a dus cumva, la absența editorialelor ca modalitate de purtător de cuvânt și de ideologie a cuiva, deci orientarea în câmpul audio-vizual.

Ziarul Meridianul a împlinit zilele acestea 21 de ani (înf. 26 sept.1996), dar în nici un număr n-a lipsit EDITORIALUL

ca modalitate de comunicare a esențialului din viața de zi cu zi a comunității, ca posibilitate de comunicare a gândurilor și atitudinilor unui ziar și a unui jurnalist. Poate și pentru orientarea oamenilor în legătură cu problemele zilei. Și, dacă ne gândim la rubrica deosebit de urmărită „minutul de frumusețe” apreciată și comentată îndelung atunci când ora exactă se dădea la Vaslui, pentru vasluienii din tot județul, dacă ne ducem cu gândul la vestitele relatări de prin multe colțuri ale lumii, ne închipuim că a existat întotdeauna o grijă pentru astfel de emblemă a ziarului. Se împlinesc peste 3 luni niște ani de la apariția TVV. Profesorul împlinește și el o vârstă, noi împlinim... visuri la diferite vârste. După primirea mea în Academia Oamenilor de Știință din România, m-am gândit că unul dintre cei mai îndreptățiți să fie admis acolo este acest concetățean al nostru care deja mai este membru al Uniunii Ziariștilor din România, membru al Ligii scriitorilor din România. Și mai este menționat în 11 dicționare de personalități din jud. Vaslui, Bacău, Galați, și mai este Cetățean de onoare în comune din aceste județe. Pentru noi a fost și este un promotor local cu rezultate deosebite. Pentru cel mai longeviv EDITORIALIST din Țara Românească, respectul nostru.

(Meridianul, joi, 05 octombrie 2017)

VIII

Nu-mi dau seama cât poate alerga acest domn, pentru că număr de număr ține ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, face înregistrări video pentru TVV.ro, mai scrie câte ceva, manageriază societatea, corectează M.C.R.

Duminică, a stabilit un alt record generat până la urmă de munca sa de o viață: a participat, înregistrat și scris despre o a treia întronizare, adică a noului Episcop de Huși, P.S. Ignatie Mureșanul. Chiar că a fost un ales privilegiu oferit de soarta muncitorului cu condeiul! Gândiți-vă câți în decursul istoriei au putut, câți au reușit să participe și să scrie despre asemenea evenimente spirituale cu tot felul de conotații în viața unei comunități cu 5 protopopiate și cu o jumătate de milion de locuitori. Ziarul său e mărturie pentru acum și peste timp că nimic important în viața județului Vaslui și chiar din Moldova n-a trecut fără să fie filtrat de simțul său de observație.

Am știut că a fost apropiat de P.S. Ioachim care îl ținea la dreapta lângă iconostas, pe care-l frecventa, ale cărui pastorale i le publica. N-am știut de apropierea de episcopul Corneliu pentru că în ultima perioadă erau mai reci. Am știut de interviurile sale cu Papa, cu P.F. Teoctist și Daniel, se mândrea cu cele realizate cu I.P.S. Teofan, Streza și mai ales cu Cassian al Americii de Nord. Acum, sigur, e de adăugat P.S. Ignatie, pentru că un cuvânt al prof. dr. Marin are mare greutate, și, pentru că știe ce să întrebe în numele enoriașilor.

Eu mă mândresc a fi fost în apropierea unor mari personalități ale neamului, nu ca jurnalist ci ca specialist întrale vinului. Abia aștept acest cuvânt special al P.S. Ignatie.

(Meridianul, joi, 26 octombrie 2017). Vezi vol. Marile Prietenii de pe Valea Prutului, Pim, Iași, 2020, 208 p.

Poate și serialul academicianului a impus includerea lui aici. Dar... trebuie să știți ceva practic și cu totul adevărat: vinul de Huși avea și are faimă zdravănă, iar atâția și atâția invitați care erau abordați, întâi puneau condiția unei „băute ca

lumea” la Huși. Și cine era capel-maistru acolo dacă nu Avi Tudose?

Era omul care știa să facă atmosferă, cu gluma și mai ales cu istorii de tot felul, avea titluri și operă, prin urmare impunea automat respect, era bun prieten cu alt academician și mai cunoscut, Valeriu Cotea care-l populariza, așa că la Huși părea raiul pe pământ (până la 1989, că după aceea totul s-a spart).

Cum să faci umor, glume, antren, fără un pahar de băutură?

Iată că rolul lui Avi Tudose, marele meu prieten... era esențial.



48. BOGDAN ULMU, CU URME CLARE ÎN FESTIVAL

Un personaj tare complex căruia i-am luat un interviu și



într-un colț de cofetărie din preajma Gării mari din Iași, aproape de locuința lui. Până la urmă, era de toate, mai ales un om de viață, gata să guste o glumă bună, dar mai ales vreo țuiculiță de cazan sau să se întrețină cu vreo artistă. Era un excelent causeur, un informat

în teatru și orice spectacol, un regizor apreciat și ascultat, inclusiv la „Victor Ion Popa” din Bârlad unde a pus în scenă multe spectacole.

Chiar îi plăcea să fie în jurii, scria pozitiv și spumos despre spectacolele la care asista, era un preferat al teatrelor. Orice discuție cu el în televiziunea Vaslui se încheia cu poante la care își avea rol de participant (una era cu puricele în sala de teatru). Scriitor, comentator cu harul scrisului și analizei, încuraja puternic mișcarea artistică de amatori.

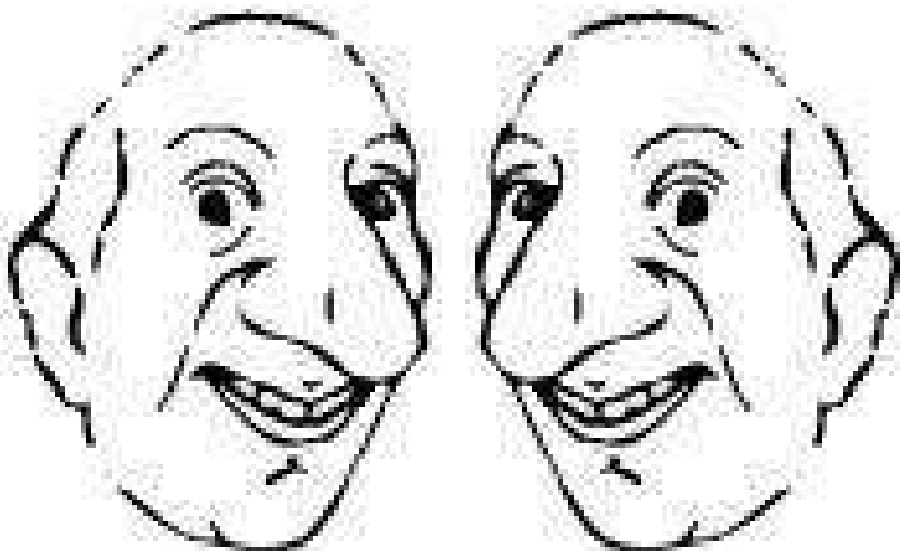
La FNUCT era nu numai oaspete de onoare, membru al juriilor ci și pălmaș la instruirea câtorva formații.

Universitarul era de o mare corectitudine și loialitate. Mă provoca de regulă cam așa: mă, tu ești mai mare cu zece ani și o zi ca mine, dar eu sunt universitar și tu nici nu visezi”. Spectacolul verbal pe care-l crea discuția noastră m-a determinat să dau multe reluări ale interviurilor, ca model de cultură autentică.

Bogdan Ștefan Ghiță Ulmu (n. 29 aprilie 1951, București – d. 21 mai 2016, Iași), cunoscut sub pseudonimul Bogdan Ulmu, a fost un regizor de teatru, scriitor și publicist român.

Bogdan Ulmu s-a născut în 1951 în București, fiul contabilului Vasile Ghiță și al funcționarei Maria Ghiță (n. Cataramă). După terminarea liceului, Ulmu se înscrie Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică „Ion Luca Caragiale” din București (IATC) pe care îl absolvă în 1978. Pentru început lucrează ca profesor de actorie la Școala Populară de Arte din Ploiești, iar din 1980 începe să facă regie de teatru pentru ținute în București și în alte orașe. În 1990 devine membru titular al Uniunii Scriitorilor din România și în 1995 al UNITER. Lector, conferențiar și profesor la universități din București, Timișoara, Iași și Bacău, Ulmu își obține doctoratul în teatrologie cu teza „Caragiale, ludicul” în 1998.

Sursa: **WIKIPEDIA**



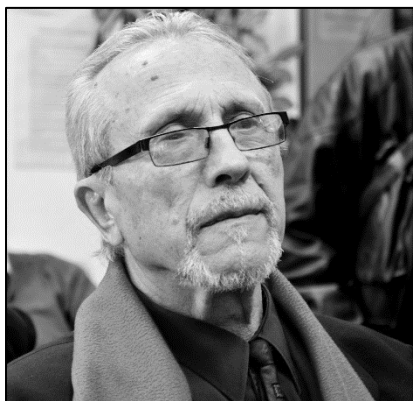
49. NICOLAE VIZITEU, ARTIST CU PENIȚĂ ȘI CARBUNE

„Cel mai de seamă caricaturist vasluian din toate timpurile, cu întârziere în afirmare națională.”

(D.V.M.)

N.3 iulie 1945.

Autor a sute de aforisme și caricaturi publicate în reviste de specialitate.



Colaborator al revistelor de umor: Urzica, Moftul român, Șopârla, Orizont, Perpetuum comic, Revista X, Pentru patrie, Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, Meridianul Cultural Românesc, Booklook, Rebus-Flacăra, ș.a.

Prezent din 1975 la saloanele de umor – concurs din țară: Vaslui, Suceava, București, Galați, Târgu-Mureș, Târgoviște, Costinești, Brăila, Huși și din străinătate: Montreal (Canada), Gabrovo (Bulgaria), Istanbul (Turcia), Marostica, Vercelli, Ancona, Torrentino (Italia), Osten (Macedonia).

Expoziții personale:

– în cadrul Festivalului de Umor Constantin Tănase din Vaslui în anii: 1974, 1976, 1978, 1980, 1982, 1984, 1986, 1988, 2000, 2002, 2004, 2006, 2008, 2010, 2012, 2014;

– Casa Tineretului și a Studenților, Iași: 1976, 1977.

Expoziții personale sponsorizate de Dr. Constantin Teodorescu:

– Galeriile de Artă „Nicolae Tonitza”, Bârlad în anii 1995, 2007.

– Casa Pogor, Iași: 1995, 2007.

Numeroase premii obținute la saloanele de Umor din țară și Premiul III pentru Literatură Satirică și Umor (aforisme) în cadrul Festivalului de Umor Constantin Tănase din Vaslui, 1998.

Nominalizat: Who's who in Romania – 2002.

Membru al Asociației Literare Păstorel, Iași.

DE ACELAȘI AUTOR:

– Viziteisme (1998);

– Black and White (2005);

– Flori de cactus (2008);

– Râsu' - Plânsu' (2010);

– Viziteisme (2012);

– Mizați pe NeVe (2015)

– Zâmbete pe... NEVE (2018)

– **Născut**: 3 Iulie, sat Cursești-Deal, comuna Pungești, județul Vaslui.

– **Studii**: Școala tehnică veterinară- Iași, Liceul Mihail Kogălniceanu-Vaslui, Școala de artă- Vaslui.

– **Debut**: În revistele: „Amfiteatru”- 1968 și „Urzica”- 1972.

– **Colaborator la publicațiile din țară**: „Urzica”, „Moftul român”, „Șopârla”, „Orizont”, „Revista X”, „Pentru patrie”, „Meridianul”, „Vremea nouă”, „Oferta”, „Perpetuum”, „Comic”, etc.

– **Colaborator la publicațiile străine**: „LudasMatias”- Ungaria, „Stârșel”- Bulgaria, „Eulenspiengel”- Germania, „Spilky”- Polonia, „Apropos”- Bulgaria.

– **Prezent în saloanele de caricatură din țară:** Vaslui, București, Costinești, Focșani, Galați, Brăila, Bacău, Gura Humorului, Deva, Slatina, Timișoara, Bistrița,-Năsăud, Petroșani, Macea- Arad, Huși, Sibiu, Târgu-Jiu, etc.

– **Prezent în saloanele de caricatură din străinătate:** Montreal- Canada, Gabrovo-Bulgaria, Istanbul-Turcia, Knokke-Belgia, Marostica, Vercelli, Ancona, Bordighera, Torentino-Italia, Osten-Macedonia, Zagreb- Croația, Tabriz-Iran, Krusevac-Serbia.

– **Expoziții personale:** Festivalul Umorului „Constantin Tănase”-Vaslui în anii 1974, 1976, 1978, 1980, 1982, 1984, 1986, 1988, 2000, 2002, 2004, etc; Casa de cultură a studenților- Iași în anii 1976 și 1977;Galeriile de artă Nicolae Ionița- Bârlad în anii 1995 și 2007; Casa Pogor- Iași- 1995; Redacția publicației „Obiectiv”-2015.

– **Premii:** Premiul II și III la Festivalul Umorului „Constantin Tănase” în anii 1978 și 1980; Premiul special la Festivalul umorului „C.Tănase”-1982; Premiul III la Salonul Umorului Tg.Mureș-1982 ; Trofeul „Racul” al revistei „Flacăra” la Salonul de Grafică pentru tineret, Costinești 1983; Premiul special acordat de U.J.C.A.P. Brăila 1984. Premiul special al revistei „Urzica” la Salonul Umorului „Mărul de aur”, Bistrița; Premiul special al revistei „BanatskeNovine” la Salonul Umorului, Timișoara 1986. Premiul revistei „Contemporanul” la Festivalul Umorului „C. Tănase”, Vaslui 1988. Premiul III la Salonul Umorului „Bahic”, Huși, 1992, Premiul III pentru Literatura de Satiră și umor (aforisme) la Festivalul umorului „C.Tănase”, Vaslui 1998 și altele.

– **Autor de aforisme** publicate în reviste, cataloage, etc.

– **Autor de cărți:** „Viziteisme”-1998; „Black&White”-2005; „Flori de cactus”- 2008; „Râsu-plânsu”-2010; „Viziteisme”-2012; „Mizați pe Neve”2015

– **Nominalizări:** Who’s who in Romania- 2002.

IMPRESII:

„N.Viziteu (nu neViziteu!) este obsedat de multe lucruri printre care IMPARUL. Născut pe o dată impară (3.7.45) tinde, desigur, să fie fără pereche în lume (a caricaturii și aforismului).

Are șanse (nu o spun din politețe ci în cunoștință de cauză-doar m-am specializat în vernisaje viziteizate). Fiindcă e temerar, nu apelează la culori, la texte lungi și pline de poante, nu mizează pe hașuri, ori efecte de calculator. Toate acestea coincid azi cu CURAJUL artistic.

Să spui lucruri grave doar prin linia simplă a peniței-iată un lux pe care graficienii de azi au început să nu și-l mai permită. Viziteu e un profund, obsedat de lumea de dincolo-desigur, mai bună și mai aproape de perfecțiune decât cea care rabdă. E un diavol, în costum de popă. E filosof.”

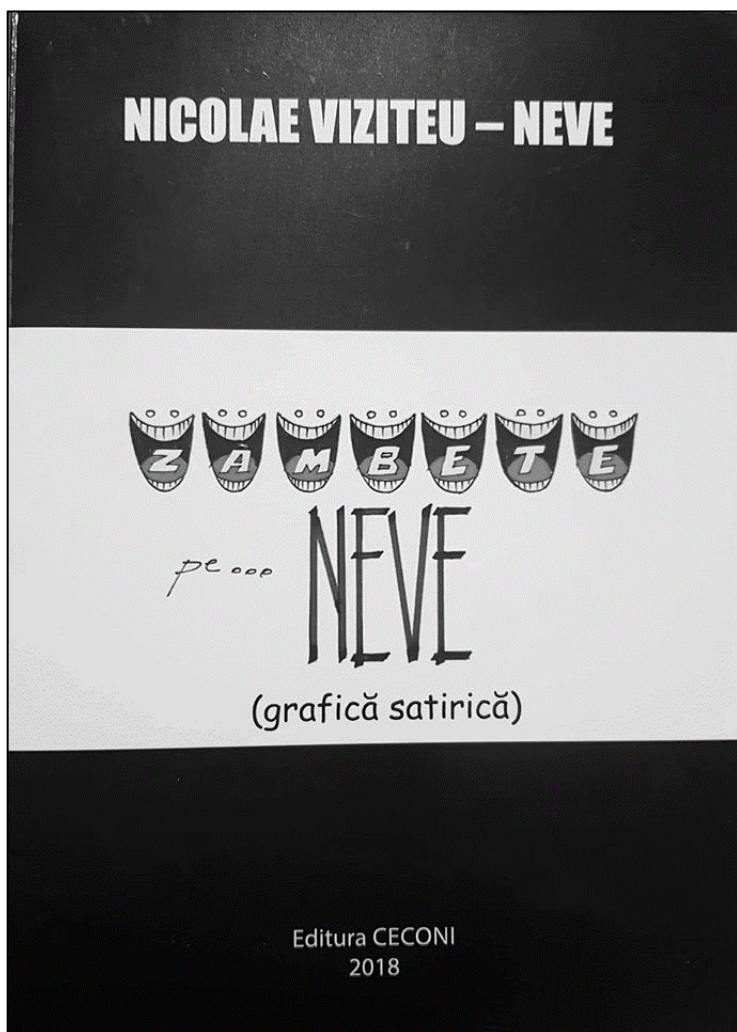
Din prefața volumuluiBlack&White de Dr. Bogdan ULMU)

„Acum când aparițiile sale tipografice, dar și cele de pe simeze, au trecut probele timpului, putem constata cu mare satisfacție că Nicolae Viziteu și-a consacrat în primul rând stilul, făcându-l inconfundabil. Un aspect mai puțin înțeles de către privitori însă fundamental pentru creatori .

Fiindcă privind acum desenele unor mari caricaturiști ai vremurilor trecute vom putea spune cine este autorul chiar dacă lucrarea nu ar fi semnată. Cum ai putea să nu-l recunoști în liniile desenului pe Aurel Jiguidi, Iosif Iser sau Matty Aslan.

Ei bine, tot așa, în timp, tușele fine, dar tăioase ale desenelor lui Nicolae Viziteu, inclusiv gama subiectelor abordate dau desenelor sale acea personalitate ferm definită făcându-le astfel unice. Un lucru deloc ușor însă absolut necesar unui grafician.

Din prefața volumului ZÂMBETE PE NEVE de
Mihai BATOG-BUJENIȚĂ



NOUĂ NE-AR MERGE
CA PE ROATE DACĂ
TIGĂRILE ȘI BĂUTURA
S-AR DA CA MEDICAMEN-
TELE ... COMPENSATE!



N. Viziteu despre contemporanul său D.V. Marin:

„...eu constat că presa fără D.V. Marin n-ar avea reprezentant în istorie, că bogata sa operă păstrează strălucirea locului iar prezența sa fizică inspiră automat starea de creație” (în Meridianul)

50. ION VOVA (1917 – 7 IANUARIE 2011)

Regizorul de sunet al Radioteleviziunii române, simpaticul și tăcutul inginer de sunet a pus umărul de mare specialist la mai multe ediții de festival. Totdeauna s-a situat într-un con de umbră și autoritate.



În interviurile realizate a vorbit foarte puțin despre munca lui, a reliefat merituozii, a semănat sfaturi pentru regie tehnică.

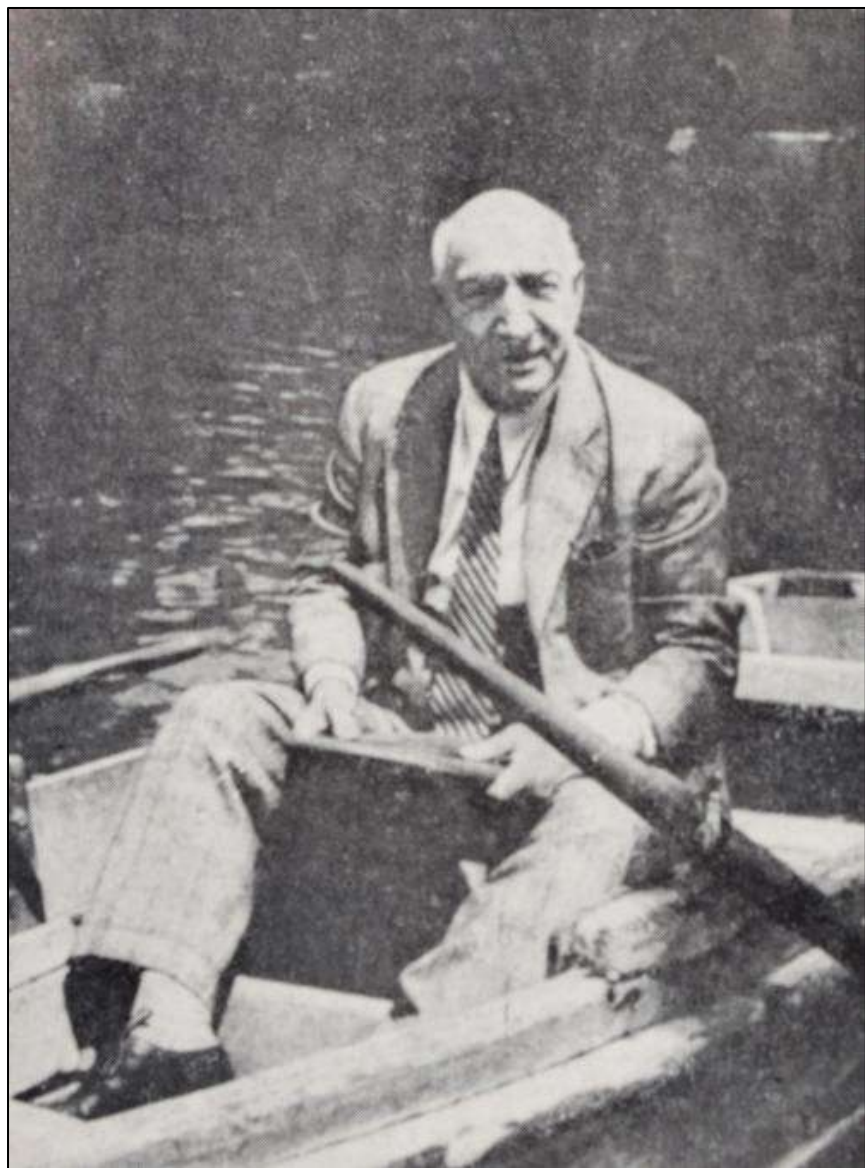
„Nu sunt o conștiință, dar sunt un depozit de istorie; le-am trăit pe toate și vrând, nevrând le-am trecut prin propria conștiință!”, mărturisea regretatul

regizor Ion Vova.

Înțelepciunea celor 60 de ani în teatru și în radio (Domnul Radio) ni-l înfățișa liniștit dar cu ochi strălucitori, mânuirea unor aparate cu mare dexteritate și semnul de liniște cu degetul în sus, impunea. A fost în juriu de mai multe ori, ne-a acordat mai multe interviuri, era un conviv tăcut.

Părea neîncrezător, dar era sfătos și binevoitor.

Nu s-a sfiit de loc să ne sfătuiască pentru reușita muncii noastre în TVV, foarte impresionat de cum puteam face atât de multe lucruri cu atât de puține mijloace tehnice și umane. Totdeauna a lăudat TVV și pe îndrăznețul Marin.



**Ultima fotografie a lui Constantin Tănase – în Grădina Cișmigiu,
București, iulie 1945**

**Foto din cartea „Constantin Tănase” de Ioan Massoff și Radu
Tănase, Editura Muzicală, 1970**

POSTFAȚĂ

O carte serioasă pentru un festival... de răs(!).

Alături de TVV, Unison Radio, ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău și revista internațională Meridianul Cultural Românesc, ansamblul de manifestări din festival este un bun prilej de a mai „importa” valori spirituale, de a contribui la ridicarea culturală a populației dintr-un colț de țară foarte rău famat în prezent.

Pentru absolut toți cei nominalizați, festivalul vasluian a însemnat o etapă de pregătire, un salt valoric sau un moment important în viață; includerea atâtor și atâtor valori înseamnă recompunerea importanței naționale (și nu numai, pentru că are și componenta internațională), integrarea în Pantheon, așa cum fiecare cărămidă susține edificiul. Aici am ales 50 de personalități pentru 50 de ani, în vol. BĂTĂLIA PENTRU VASLUI înregistrăm 483 de „contributori” la autoritatea cultural-științifică a municipiului și zonei, cam pentru aceeași perioadă de timp.

După o jumătate de secol, și cele 26 de ediții, un inițiator și actant poate face constatări pertinente legate de misiunea istorică, rezultate concrete, personalități afirmate în context național, câștiguri și pierderi. E un efort notabil pentru suplinirea înfăptuitorilor culturali plasați, inevitabil, în marile orașe ale țării. Hemoragia materiei cenușii de prin aceste plaiuri de legendă spre aglomerări urbane românești și străine este de secole și probabil, va mai dura secole. Se face acum, ce se poate din ce se mai consideră necesar pentru oamenii de azi, de aici de la îngemănarea apei Bârladului cu cea a Vasluietului, în preajma locului unde s-a purtat bătălia pomenită în veac, aceea de la Podul Înalt, din 10 ianuarie 1475.

Cred că niciodată Vasluiul nu va avea rol social-cultural-spiritual de prim plan național fără crearea elitelor proprii. Realitatea desfășurată peste ½ veac arată că aceste cârpeli culturale nu crează nici fondul și nici forma necesare suprafeței teritoriale reprezentabile.

În afara școlii care furnizează noțiunile de bază ale educației, de biserica principală păstrătoare a limbii vechi naționale, înrâurirea ținutei cultural-intelectuale a conjuđenilor s-a făcut în aceste 5 decenii prin: a). Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase” care a adus periodic zeci de nume la fiecare ediție și... b). Televiziunea Vaslui, Unison Radio, ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, revista Meridianul Cultural Românesc, unități de propagandă culturală și civică în regim de permanență,(și) cu vehicularea miilor de personaje pozitive sau negative (incluzându-le și pe cele din festival). Aportul acestui unic grup de presă este cu mult peste ceea ce se poate bănuî, numai.

Cel puțin M.C.R. este astăzi angajată în plin front al bătăliei pentru LIMBA ROMÂNĂ, mobilizând peste 600 de colaboratori de pe toate meridianele lumii.

Ambele au încercat să aducă valori și nu să le piardă.

În regim de permanență în oraș, vârfurile spirituale micromonografiate ar fi făcut aici un mare centru cultural al națiunii române ; recompun valoarea prin valorile intrinseci.

Ați observat că fiecărui nominalizat îi este prezentată succint „opera” generatoare de prestanță socială și care-l impune a fi în carte; din toate părțile acestei țări. De ce ? Ce poate fi mai convingător pentru eforturile muncitorilor cu mintea vasluieni decât onoranta prezență a acestora ?

În înșiruirea personajelor, situațiilor, realizărilor din volumul de mai sus, categorial, observăm:

Existența unora dintre cei cu degetul sau mapa, cu funcții de răspundere în fața partidelor, care ar avea doar meritul că n-au desființat acest Festival. Ce s-ar fi ales dacă primul secretar Gheorghe Tănase , sau, după Revoluție, acei mărunței ajunși în frunte n-ar mai fi vrut să-l continue ? E foarte drept că le-ar fi lipsit un important vehicul electoral, dar și mai adevărat e că au avut prin preajma lor destui apărători ai continuității...

PĂLMAȘII din acești ani au avut meritul esențial, determinant, nu neapărat de împrăștierea culturii în mase, cât de a (li) se păstra locul de muncă, de a li se oferi posibilitatea de afirmare, creație, loc ales în societate. Ei au fost semănătorii, administratorii, uneori creatori de act cultural. Doar câțiva dintre cei mai importanți: G.Stoian, D.V.Marin, Șt. Șerban, E. Pascal, L. Onciu, V. Silvestru (era mai mult cu mapa, dar ferm), Dan Ravaru, D. Jijie, Emil Rășcanu, G. Bichineț, Al.Guzu, V. Mălinescu, o prea rapidă trecătoare pe aici, Rodica Pop, ș.a.

Sunt evocați aici, de la vlădică...până la opincă: iată, printre cei importanți (Silvestru, Stoian, Marin, Șerban ș.a.) până la cei mai de jos, de la roate, adică din formațiile participante (Guzu, Popovici, Pascal, Viziteu, Ravaru etc.). „Pe grade și contingente...”

INVITAȚII de pretutindeni au fost, și unii sunt, simboluri naționale, care s-au constituit în **MODELE**. Nu putem zice că, iată, ei au creat cultură locală. Că, doar , nu o vizită anuală, la doi, sau la mai mulți ani, a cuiva, și el fără putere de decizie, ar fi element determinant, ci doar pulsatoriu. Ei sunt majoritatea în portretizările noastre: modele.

CONCURENȚII au fost o altă categorie de cultură, cu prezențe mai mult sau mai puțin simbolice, mulți, dar nu

neapărat deștepți, vizitatori cu reduse influențe în public. În orice moment se pot invoca pentru mândria locului că s-au lansat aici: grupul Divertis (era și vasluianul Doru Pârcălabu printre ei), Doru Octavian Dumitru, Al. Arșinel, Romică Țociu și partenerul său Cornel Palade, N.Viziteu și o mulțime de caricaturiști, altă mulțime mare de umoriști...

SPECTATORII, populația, mulțimea care a privit, a auzit a receptat sau nu câte ceva din desfășurarea culturală. Așa, ca o simplă constatare, nu prea s-a lipit cultura de ei, dar nici nu se poate renunța la astfel de inițiativă, pentru că nu pot fi lăsați să rămână proști. Mijloacele de presă personale au sprijinit întotdeauna opera de culturalizare a populației și bătaia pentru limba română: 5 decenii am fost prezent întotdeauna în această operă social-culturală.

Biserica n-a fost prezentă în vreun fel... în Festival.

Trebuie spus că mai toate mijloacele mass-media contemporane (în 2020) au devenit „cumplite meșteșuguri de tâmpenie” (cum scria Ion Creangă), de unificare a aspirațiilor, a modurilor de creație, a dorințelor sociale. Se confirmă încă o dată afirmația eminesciană: „a lumii-ntregul sâmbur/ dorința-i și mărirea”. Cultura, (ca) și limba română sunt sub asaltul pernicios al globalismului.

Contemporanii mei vor, mai ales, progres... material.

Dacă FNUCT a fost **bianual** și doar 3-14 zile, cele 4 componente al Grupului de presă (a lui DVM) au fost **permanent** la dispoziția publicului din Vaslui, din țară și cu reverberații între granițele limbii române (inclusiv ziarul merge în 4 continente), cele peste 40 de volume tipărite sunt „scripta” pentru bătaia culturală a unui actant înzestrat cu harul de A FACE (zice președintele României prof.univ. dr., academician Emil Constantinescu).



Fiecare carte e cu destinul ei. Am inclus, totuși, câțiva dintre eroii cărții FNUCT/2010/218 pag., din respectul pentru adevăr. În noua cultură existențială pot sau ar trebui să se poată prelua din dovezile peremptorii consemnate de noi.



Alături de Grupul de presă (TVV), Festivalul vasluian al Umorului a ținut aprinsă făclia culturii timp de 50 de ani.

Câți s-au luminat... rămâne o veșnică necunoscută.



În aceste 5 decenii „am strâns” o lume culturală, dar nici un primar nici vreun președinte al Consiliului Județean (cei cu banii) nu mi-au acordat vreun fel de sprijin. Dimpotrivă... mi-au creat extrem de multe greutăți. Să-i nominalizez, nemurindu-i? E mai bine să rămână uitați, că răi mai sunt!!!

Culmea fariseismului ar fi, să se lustruiască vreodată cu numele meu.

Reafirm că eu sunt omul muncii mele imposibil de egalat vreodată.

Acestea au fost personalitățile invitate și care „au făcut” prima ediție a FNUCT: 3 iulie 1970, ora 11.

**Poză pe scările fostului cinematograful TRAIAN
Mai erau...6 balerine din București...**

Bineînțeles... și ai noștri, din județ.

Neapărat, cei cu cuvântările, după ora 16.



**Aurel Storin, Bogdan Căuș, Manole Auneanu,
Traian Lalescu, Maria Popescu, Elis. A.Tănase,
Virginia C.Tănase, Ion Vova, Dan Demetrescu, Sandu
Naumescu, Ioan Antonescu-Cărăbuș,
Ioan Massoff, Bițu Fălticeneanu, Radu C.Tănase,
E. Comarnescu, D.V. Marin**

ADDENDA 1

***„Am muncit, am învățat, am învățat
pe mulți alții!”***

(D.V.M.)

FESTIVALUL UMORULUI VASLUI, 1970-2008 – un fel de amintire –

Un număr de ani de când 3 inspectori, un vice și un președinte activist de partid, am realizat prima ediție a acestui FESTIVAL-CONCURS pe care eu am avut norocul să-l botez, amintind de Constantin Tănase care se putea reabilita în 1970. Mă mândresc mult că am alergat pentru primele 3 ediții (1970, 1972, 1974) cât toți ceilalți la un loc. Mi-a și plăcut pentru că intram în legătură cu mari personalități culturale ale momentului și popseam des la Biblioteca Academiei Române alături de teatrologul și istoriograful Ioan Massoff – secretar literar al Teatrului de revistă Constantin Tănase. De altfel, într-o seară târziu, xcând m-a invitat acasă la el m-a întrebat intrigat: „Ce-alergi așa, dom'le, că ești obosit parcă vii de la manevre!”.

Oboseala venea după numeroase vizite la instituții și teatre pentru că toți refuzau să vină la Vaslui, la un festival de care nu auziseră, cu plăți modice și tot cu faimă proastă. Am fost ales să-i contactez pentru că aveam și un titlu științific și cred că-i puteam capacita pe mulți.

N-a fost ușor să-l aduc pe Radu Beligan, vicepreședinte al Uniunii teatrelor din Europa și nici nu se putea discuta.

L-am adus pe Alexandru Arșinel care m-a văzut discutând pe culoarul trenului cu Beligan și în loc să meargă la Dorohoi a poposit la Cinematograful Traian, unde și-a început impresionanta-i carieră.

Familia lui C. Tănase, adică soția și cei doi fii erau vedetele primei ediții (deși Aurel Tănase avusese o operație la corzile vocale și nu putea vorbi, dar semăna izbitor cu tatăl).

Nae Roman și Radu Zaharescu au fost prezenți în ambele zile ale primei ediții (1970).

Mai spun că am înregistrările fono pentru primele 3 festivaluri în care concursul era pentru interpreți absolut necunoscuți și brigăzile artistice (de la a-2-a cu Valentin Silvestru).

Devenit internațional Festivalul Umorului a ajuns o adevărată instituție de cultură, din ce în ce mai autoritar dar și cu coborâșuri.

Desigur nu-mi propun să critic pe cei de azi care-au schilodit rău o manifestare culturală unică. Banii, bătu-i-ar, nu existau nici atunci, dar existau mari ambiții și dorința de o schimbare a unui Vaslui sărac și plin de venetici.

Pot să nu fiu cu ochii pe ce va fi la ediția de acest an?

Meridianul, Nr. 38 (767)

joi, 2 octombrie 2008

FESTIVALUL UMORULUI a ajuns de râsul lumii!

Cu câteva zile înainte, cu insistență, am văzut programul festivalului, fost internațional al umorului, pentru care am trudit câțiva ani buni având în vedere că la primele 3 ediții, începând cu 1970, am fost principalul organizator în cadrul fostului Comitet de Artă și Cultură.

Am rămas interzis după ce am înțeles că o gală a teatrului e transformată în festival și că un concurs de interpretare, și mai ales de descoperire a talentelor, este cvasi-inexistent. Am mai înțeles că ar fi un management serios și destui bani să nu ne facem de râs!

Reamintesc celor care mai sunt, faptul că la fosta și actuala Sală a Poliției, pe o ploaie infernală erau o mie de

spectatori la ușă și marea majoritate au stat în picioare la CONCURSUL DE INTERPRETARE. Martor mi-e prof. Guzu de la Laza că tocmai la amatori era mare aglomerație pentru că erau bilete ieftine și mulțimea VENEA să râdă!

Venea lumea și pentru că împânzisem orașul cu afișe, la stația de radioficare îi mobilizam iar difuzorii voluntari distribuiau sute de bilete.

Acum, cu televiziuni, radio, ziare și locuri de afișaj ce s-a făcut?

Păi, pentru ce s-a organizat CONCURSUL, dacă în sală nu era decât juriul și 3-4 ziariști de la noi?

De ce s-au cheltuit atâția bani dacă totul s-a desfășurat pentru uz propriu și nu pentru vasluian?

La un festival toată lumea ar trebui să aibă acces. Dar dacă oamenii n-au știut? Nu cât trebuie. Când știu ce-a fost și ce este festivalul, mă întreb: să-l organizăm numai să ne facem de râs? Măi, culturnicilor, măi!

Meridianul, Nr. 40 (769)
joi, 16 octombrie 2008

FESTIVALUL UMORULUI

Nu-mi vine să cred că am fost un pilon al acestui FESTIVAL NAȚIONAL care tinde să apuce o jumătate de secol. A ajuns să fie mândria Vasluiului.

În 1970, la doi ani după formarea județului Vaslui(ca propunere a lui Virgil Trofin, din Lipovăț) se căutau modele dintre marile personalități, pentru a fi promovate în țară și să impresioneze un cult al valorilor mai vechi sau mai noi: Spătarul N. Milescu nu era bun pentru că nu i se recunoștea opera și fusese boier, Dimitrie Cantemir domnise puțin și apoi era mai mult istoric și etnograf. Pentru gusturile intelectualilor

de Vaslui nu era potrivit deși se născuse prin preajma Hușului: Doctor Nicolae Lupu nu intra în calcul, Emil Racoviță fusese boier, Mihail Kogălniceanu nu se potrivea... artă, artiști... Domnule!

– Constantin Tănase, suflu eu cam nehotărât și nesigur.

– Da, dom'ne, acesta-i omul potrivit, sare sindicalistul, apoi și alți tovarăși.

În vreo lună, doar, i s-a hotărât destinul în Comitetul Județean de partid, cu Gheorghe Tănase în frunte. Program, invitații, brigăzi artistice, interpreți și agricultură. Țolescu m-a considerat bun de dus după invitați, ca doctorand. Cel care m-a ajutat să mă achit excelent de sarcini a fost criticul și teatrologul Ioan Massoff (autor al unei istorii a teatrului național) secretar literar la teatrul de varietăți „C. Tănase”. „Când a ajuns la mine acasă părea că vine de la manevre” mă prezenta el la aproape toți de după deschiderea ediției I (1970, 1-3 iulie).

I-am adus la Vaslui (ce era pe atunci... o comună) pe cei doi fii ai lui Constantin Tănase și pe soția lui. Au venit la prima ediție regizorul Bițu Fălticeanu, Aurel Storin (și Stela...), Nae Roman și alți câțiva artiști recunoscuți ca Stroe și Vasilache, ba și cu spectacol cu varietăți cu câteva balerine. Cine și pentru ce să vină la Vaslui?

Radu Beligan n-a vrut, Valentin Silvestru m-a luat în târbacă, televiziunea națională (am insistat pe lângă Tudor Vornicu, un tip excepțional) a trimis doi redactori și doi operatori. Era mare lucru că aveam magnetofon portabil și am înregistrat primele trei ediții pe bandă și am făcut câteva fotografii.

Spectacolele se țineau în cinematograful Traian, vechi și cu scări, balcon și trepte care scârțâiau îngrozitor.

Ediția a II-a și a III-a la care am mai participat ca salahor și cumva ca reprezentant, cu multiple întâmplări, nesomn și griji, acțiuni cu public numeros ș.a., „partidul e-n toate” deci era mereu de serviciu la treabă și tot așa la critici. Erau colegii la Vremea nouă care n-avea decât grija culturii. Ceva mai drept era Mircea Coloșenco...

Am scris cum l-am adus la Vaslui, m-a abordat în tren pentru că eram prin preajma lui Radu Beligan, marele artist de azi Arșinel atunci un tânăr cu o claie de păr pe cap și „preocupat de monolog”. Printre primii laureați la cele 3 ediții, ceva carieră artistică a făcut Ion Dobra, iar dintre brigăzile artistice, cea din Laza condusă de prof. Al. Guzu, apoi de V. Popovici – actualul primar.

Se făcea artă de partid, mai ales prin textele lui Bogdan Căuș iar pe plan județean prin George Stoian care scria scenarii și texte. Eu făceam cercetări etnofolclorice de teren, în total vreo 390 de localități din cele 436 câte erau în județ!

Cu Valentin Silvestru s-au intelectualizat toate edițiile de până la moartea sa. Mare critic teatral și de artă m-a onorat cu prietenia lui ca și mulți alții cu care ne-am cunoscut sau pe care i-am purtat prin județ ca inspector organizator de acțiuni culturale.

Important e însă că în iulie 1970 s-a pus bazele unei instituții artistice a cărei durată n-o bănuiam, a cărei consistență o visam și care trebuia (și a reușit) să devină emblema acestui prăpădit de județ cu oameni mereu incompleți, cu înzestrarea de a distruge sau anihila valorile locale.

1970-2016=46 de ani de FESTIVAL, uneori național, cu modele educaționale din țară și de peste hotare s-a bucurat de

susținerea fără rezerve ale TVV, Unison Radio, ziarul Meridianul și acum al revistei Meridianul cultural Românesc.

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, Nr. 38 (1164)
luni, 26 septembrie 2016

FESTIVAL ȘI... FESTIVALURI

Ca noțiune un FESTIVAL ar fi o manifestare publică organizată de un organism public (de regulă) cu scopul culturalizării unei anume mase de cetățeni. El exclude plata participanților care consumă această producție spirituală. E un fel de stil jurnalistic însă în domeniul mării culturi naționale și a umanității. Până și participanții sunt de o anumită factură, iubitori de frumos dar fără eforturi intelectuale. De obicei în folclor sau muzică de larg consum, de la române până la fanfară. Și aceasta din urmă din ce în ce mai puțin festivaluri comunale. Mai toate județele se străduiesc să-și promoveze un asemenea festival cât „mai național” îndeobște adresat publicului larg și din care să rezulte o participare cu ștaif, totuși! Mai dedicat unei pătri intelectuale este FILIT Iași sau Toamnă BACOVIANĂ – Bacău acestora li se adaugă Festivalul Umorului (Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase”) cu tentă națională (chiar cu promovare internațională) și cu o expresă individualitate.

Lansat în 1970 (între 3-5 iulie; am fost printre organizatorii primelor ediții), Festivalul Vasluian a trecut acum câteva zile de ediția a XXIV-a, în cei 46 ani de existență. Dacă a rezistat în condițiile de după revoluție, înseamnă că a fost o idee inspirată.

Numai că ce se întâmplă toamna la 2 ani/ la Vaslui este cam altceva față de scopul inițial: respectiv, descoperirea și

promovarea tinerelor talente. De la ediție la ediție sunt tot mai puțini interpreți de umor (câștigător ediția trecută un copil de 9 ani, acum unul foarte copt care a obținut primul loc), tot mami puțini textieri și nici o formație umoristică actuală cu talent. Au dispărut brigăzile artistice de agitație cum au dispărut și condițiile sociale necesare. Mai există bancuri cu tot felul de interpretări, scenografii, interpreți improvizați pentru public mobilizat cu arcanul.

Subliniez că umorul acela spumos cu substrat neașteptat, inventivitate specifică, nu mai există.

La Vaslui însă s-au depus eforturi impresionante pentru asigurarea existenței intelectuale prin aducerea unor teatre profesioniste și a unor personalități marcante. Între 2-9 octombrie 2016 (de duminică până duminică) s-a re-prezentat în piața publică MASCA cea cu parade și prezentări flustratice dar și cu momente de interiorizare, s-au îngrămădit reprezentări ultramoderniste ca **Jocul de-a vacanța** (teatrul **Victor Ion Popa** Bârlad, director Marcel Anghel – felicitări domnule director!) S.C. IMPRO S.R.L BUCUREȘTI trupă de improvizație (voi reveni), **Angajare de clown** (bătrân... dar slab, slab ca spectacol într-o sală nedispusă la meditație), **Școala Nevestelor** (hmm! Păcat de prestația câtorva actori la un text mult Moliere și mai ales Teatrul „Bulandra” din București cu „O scrisoare pierdută” de I.L. Caragiale exploatată regizoral. Prezențele artistice ale lui Dan Puric și Florin Piersic au ieșit în evidență de departe, așa cum Sorin Poamă s-a dezlănțuit cu trupa vasluienilor tineri în „Cum trebuie să fie o domnișoară”. Felicitări Lucian Onciu, felicitări călduroase lui Sorin Poamă pentru Sala Studio!

Am făcut deci binevenita evidențiere despre prezența spectacolului adevărat pentru că al amatori nu prea avem ce

spune deși apreciatul autor de unor Cornel Udrea „zice” câte ceva de încurajare.

Mi-ar place ca aceste dintâi aprecieri să fie pur subiective. Pentru că reacțiile post-festival sunt aproape inexistente, vom adânci considerațiile și în alte numere de ziare ca participanți-promotori-critici la fiecare din cele XXIV de ediții.

Acum a fost TEATRUL și slaba mișcare de amatori.

Trebuie să urmeze mișcarea cu cartea a lui Gelu Voicu Bichineț.

Mai trebuie să analizăm și munca fantomei de la Muzeu.

Avem bunăvoință, timpul, cunoștințe și știința de a lăsa urmașilor IMAGINEA REALĂ a unei manifestări culturale din topul organizărilor naționale. „Et in Arcadia ego!”, adică și noi am fost în miezul unui festival adevărat chiar dacă acum există destui care se dau buricul pământului.

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, Nr. 43 (1169)

joi, 20 octombrie 2016

UN NOU „FESTIVAL AL UMORULUI”, CA INSTITUȚIE... SERIOASĂ!

Precizări necesare

De 61 de ani sunt în presa românească, având la activ rele și foarte multe bune. Venit în Vaslui pe 1 martie 1970, din învățământ, după ce câteva luni am fost inspector la Vrancea, am fost martor ocular la tot ce s-a construit, tot ce s-a realizat în domeniile social-cultural-politic-urbanistic și mai ales în învățământ, unde n-am fost nicicum glugă de coceni, din cauza pregătirii, nesupunerii și independenței mele de spirit având mai mereu conflicte cu conducerile puse de PCR.

Am avut norocul, ca, în calitate de inspector la Comitetul Județean de Cultură și Artă al județului Vaslui, să „botez” Festivalul Umorului cu numele lui Constantin Tănase, primul secretar se numea Gheorghe Tănase (și i-a plăcut), și ca inspector să aduc la Vaslui ce s-a putut dintre personalitățile marcante ale culturii române, în special familia Tănase: soția (Virginia), fiul (Alexandru), (str. Spiru Haret, nr.10) apoi pe celălalt fiu. Din fotografia momentului, în afară de ei, în fața cinematografului „TRAIAN” se văd Bițu Fălticineanu, Nicolae Stroe, Bogdan Căuș, Aurel Storin, Antonescu-Cărăbuș, S. Naumescu, artiști, textieri, interpreți (3 iulie, 1970). Nu venea nimeni în comuna Vaslui, și președintele Bălăuță exploata că sunt doctorand în științe (eram foarte puțini în țară și punctam la impresie și autoritate) și m-a alergat ca pe robii domnești; nu întâmplător secretarul literar Ioan Massoff (monograf și critic de teatru) la care am ajuns în fapt de seară, zicea în presă că,, parcă am venit de la manevre”. Eram diriginți de șantier alături de Sandu Vătafu când se construia Casa de cultură, am intrat în burta calului lui Ștefan cel Mare de la Băcăoani (la U.A.P., să nu fie crăpat bronzul), și tot așa când i-am prezentat lui Ceaușescu macheta lui Ștefan din centru, la Casa Scânteii din București, cu sculptorul tremurând lângă mine.

Am înregistrat pe bandă de magnetofon primele 3 ediții ale acestui festival, benzi care nu le-au trebuit recenților organizatori...

Am încurajat și ca om de învățământ și mai ales ca om de presă fiecare ediție a acestuia, după înființarea primei televiziuni private din Țara Românească (din 5 decembrie, 1990, Licența 001/TV). Casetele de la TVV, cele de la Unison Radio, articolele din cei 22 de ani ai ziarului

Meridianul de Iași – Vaslui – Bacău sunt mărturii despre susținerea acestui monument cultural valoros care se menține la nivel național, iar pe vremea lui Valentin Silvestru avea degajare globală. Teatrologul Valentin Silvestru, (atunci, autoritate dictatorială) pe care și vasluienii lui de baștină se fac a-l uita, a intrat în arenă=organizare=coordonare începând de la ediția a II-a, după ce m-a primit la Radio (avea „Unda veselă”) și apoi acasă pe str. Mărășești, nr.7 , din București (întâi i-am suportat ironiile, apoi laudele). Era un om deosebit (am multe autografe de la el) și am scris cu plăcere despre ceea ce a realizat pentru Vaslui, i-am consacrat numere întregi.

De la prima ediție, 3 – 5 iulie, 1970, mai suntem doi martori și actanți: George Stoian , atunci, ca prezentator și angajat, cu liceu, la Centrul de Îndrumare a Creației Populare, subordonată C.J.C.A., unde eram inspector. Și atunci noi reprezentam, iar ei erau cu programele, spectacolele din teritoriu, omagiile și scrisorile pentru epoca de aur.

De la mai multe ediții am trofee, afișe, mărturii, o parte înfățișate în cartea „Festivalul Național al Umorului Constantin Tănase”, istorie culturală, Iași, 2010, 218 pag. pe care , poate o voi îmbogăți în viitor. Este singurul document istorico – literar consacrat acestei instituții culturale, în tiraj mare, cu fonduri personale (deși au mai încercat, pe banii statului, tot felul de fotografii, și alții). În istoria culturală a Vasluiului acest volum nu se poate omite sau neglija.

Ediția a XXV-a care începe pe 29 septembrie 2018, nu prea mai este un festival-concurs ca atunci, ci un festival al teatrelor din România cu unele prezențe din străinătate. Eforturile din ultimii ani pentru menținerea lui sunt absolut notabile și de remarcă, dar vor lipsi pentru totdeauna brigăzile artistice de agitație și mai ales zecile de interpreți de umor care

se adunau aici, din toată țara. Educația de atunci DE PE SCENĂ se face acum cu televizorul, telefonul mobil și calculatorul, pentru că ne aflăm în altă perioadă istorică și în formarea noii culturi existențiale. Mondializarea, de care, parcă nu ne dăm seama (unii...), trece prin trilingvism spre o limbă unică de comunicare (după amestecul limbilor cu o învingătoare). Așa că nici vorbă de umor curat românesc (pe bază de folclorul în mare declin), nici vorbă de tradiții locale, probabil, nici vorbă de TALENTE de pe aici, care să se afirme ca un Alexandru Arșinel (la unele ediții „au câștigat” copii de 9 ani, care au ajuns vajnici șoferi). Dar, subliniez, eforturile lui L. Onciu să organizeze și ale lui D. Buzatu să finanțeze, sunt de lăudat. Fac și ei ce pot, bine că mai fac!!!

Mai văd și cei de la Vaslui un spectacol teatral ca lumea, pe o scenă sezonieră, chiar dacă e a Casei de cultură ridicată sub ochii mei, în 1972, ca și blocurile de peste stradă, ca și Muzeul + Biblioteca pentru care ne-a certat strașnic N. Ceaușescu în sala actualului Inspectorat de poliție, atunci județeană de partid, pentru că se proiectase să fie acolo un magazin alimentar!!!

Dar, despre Festival, Vasluiul cultural, orașul de azi sub 50.000 de locuitori, cu restul basarabeni în Europa, despre oamenii acestui timp... în curând

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, Nr. 38 (1868)
joi, 27 septembrie 2018

EU ȘI FESTIVALUL UMORULUI

FILE DE ISTORIE CULTURALA...

Date certe și ușor de probat: 1 martie (prezent de pe 3 martie) 1970 – cooptat inspector la C.J.C.A. Vaslui, venind din funcția de director al Școlii generale Măcărești, com.

Prisăcani, jud. Iași. Cei de la Casa Creației Populare, unitate specializată și subordonată nouă, cu excepția lui Petru Necula, nu aveau facultate absolvită, iar mulți directori de Cămine Culturale sau bibliotecari aveau 7 clase. Am fost „inspector principal cu bibliotecile și cele 14 Stații de radioficare”.

Comitetul de Cultură și Artă era, inițial, parte a Inspectoratului de Învățământ și Cultură, desprins de câteva săptămâni și pus la dispoziția Comitetului Județean P.C.R. pentru a pune la punct rețeaua culturală care cuprindea Casele de cultură Vaslui, Bârlad, Huși, Negrești, Căminele Culturale, Teatrul „V.I. Popa” din Bârlad, Stațiile de radioficare, având ca instrument de execuție, în subordine, Casa Creației Populare. (Era o foarte acută lipsă de cadre cu studii superioare). La aceasta din urmă, se aflau Petru Necula, director, fost coleg de facultate, an, grupă, George Stoian, instructor pentru brigăzi artistice și foarte bun textier (a publicat „Logodna de duminică”), Gheorghe Pârcălabu (tatăl lui Doru, de la „Divertis”), Gheorghe Sfârlogea (coregraf, printre primii autori din țară, care a scos culegeri de dansuri), urmat de Gigi Ilașcu, coregraf și bun organizator.

Comitetul de Cultură avea președinte pe Gheorghe Bălăuță (profesor de istorie, din Zăpodeni, cumplit de credincios partidului, care, dezamăgit, s-a sinucis, aruncându-se în fața trenului, la podul de fier), vicepreședinte Petrea Didilescu (filologie), de la Dănești, inspector șef Constantin Peptu, din Zăpodeni, inspector principal, cel mai tânăr din tot corpul de inspectori ai județului, Dumitru V. Marin (filologie), inspector Lucian Popa (istorie, care avea motocicletă și a murit în accident), și secretară, contabilă. Primii 3 erau politici, ceilalți 2 de alergătură, cu drept și obligație de a întocmi procese verbale de îndrumare și control. Ei trebuiau, și

conceptual, să traducă în cultură linia politică a P.C.R., instructorii aflându-se la unitatea subordonată, cam cu același număr de persoane. După o discuție cu secretarul II, Țolescu, am fost pus la treabă serioasă chiar din prima zi, adică de luni, 3 martie 1970. Și, chiar era foarte mult de muncă în această nouă instituție, deci ea însăși în organizare.

Ne înțelegeam bine cu colegii de la învățământ, foarte rău cu cei de la presă, singurul ziar fiind Vremea nouă, de la formarea județului, în 1968, cu oamenii partidului promovați pe criterii de loialitate partinică. Singurul om de presă era redactorul adjunct, Crăiescu, ceilalți se tot pregăteau.

Primele discuții mai aplicate despre Festival la începutul lunii aprilie: în vederea alegerii denumirii alcătuisem o listă cu 68 de personalități din județ, ca sarcină specială de la Gh. Bălăuță, președintele C.J.C.A., până aproximativ la 25 aprilie. Convocat la primul secretar Gh. Tănase, cam împotriva voinței președintelui, împreună cu vicele Constantin Didilescu, și cei de la UTC (Rășcanu?) și Sindicat (Al. Vătafu, total 6 persoane, cu Tănase, Bălăuță, Didilescu, D.V. Marin), s-a hotărât organizarea, planul de acțiune și denumirea. Aprobarea Programului definitiv, a afișului, a listelor cu invitați, a bugetului, în Biroul Județean Vaslui, aproximativ, până la 20 iunie. Alergătură și realizare, contracronometru, până pe 3 iulie.

Cu ajutorul lui Ioan Massoff am stabilit și adus „la centru” medaliile cu portretul stilizat al lui C. Tănase, Diplomele, s-a stabilit afișul-program, am alergat la circa 30 de personalități; cel mai urât ne-a primit Radu Beligan, vicepreședinte al Uniunii Internaționale a Teatrelor (prezent de la ediția a II-a), cel mai indiferent Valentin Silvestru, care pleca în străinătate, cel mai amical, textierul de la „Tănase”

Aurel Storin, la fel și ziaristul Sandu Naumescu. Au acceptat invitațiile din prima, Antonescu-Cărăbuș, Nicolae Stroie, Dumitru Solomon ș.a. La prima discuție cu doamna Virginia Tănase am fost condus de Naumescu, pe Spiru Haret nr. 10-12, o casă cu boltă și cerdac, atunci. M-am mai bucurat de sprijinul lui Bogdan Căuș, textier foarte cunoscut în țară, prieten cu cei de la Casa Creației Populare și mai ales, a caricaturistului Neagu Rădulescu, cel care mi-a dăruit cu autograf, la „Scala”, unde a plătit el cafeaua cu lapte, cartea „Napoleon fugea repede”. La spectacolul de la „Tănase” i-am cunoscut pe dirijorul și bateristul Sergiu Malagamba și pe „țârlul” comic Nae Lăzărescu; Stela Popescu era incendiară la grădina Boema, fostă Cărăbuș. A acceptat să vină la Vaslui, regizorul II, brunetul mustăcios, Bițu Fălticineanu, pentru că directorul și regizorul Nicolae Dinescu n-a vrut nici să audă. Am legat cea mai sinceră și îndelungată prietenie cu Aurel Storin (secretar literar și textierul oficial), evreu de origine, plecat, mai târziu, în Israel. Cel mai de treabă, mai primitiv și mai comunicativ a fost istoricul teatral Ioan Massoff care mi-a dăruit cu autograf primele 3 volume ale sale „Istoria Teatrului Românesc. Pentru bibliotecile comunale am organizat multe întâlniri cu scriitorii, simpozioane, instruiri, drept care am conlucrat cu mari personalități ale României. Nu aveam voie să colaborez sau să apar în presă că „nu asta e misiunea încredințată”, dar am făcut cercetări folclorice în zeci de sate din județ cu înregistrări pe bandă de magnetofon și fotografii.

3 iulie 1970, Deschiderea Festivalului. Pe treptele fostului cinematograful I. C. Frimu (fost Traian, unde cândva și Constantin Tănase ținuse spectacole) în fotografie inaugurală, alături de mine era Manole Auneanu (atunci, la Urzica), Bițu Fălticineanu, deasupra lui, Radu Tănase, N. Mihăiescu, jos

Nicolae Stroe (cu pălărie în mână), sus Naumescu, Virginia Tănase, o solistă- prezentatoare, Aurel Storin, Bogdan Căuș, Traian Lalescu și alții. Erau oamenii mobilizați de mine în București, în grija mea ca inspector, să nu le lipsească nimic, să fac ghidaj (în comuna Vaslui (!?) unde nu era decât... Peneș Curcanul, dar, exista vinul de Huși). După amiază a fost spectacolul cu prezentator George Stoian și fata de lângă Storin, și am dat invitații de favoare, printre alții, lui Avram D. Tudosie, fostului adjunct al Miliției, Hotnog și altora.

Cele 3 zile de Festival (3 -5 iulie 1970) au fost foarte pline, pentru că, mai ales familia Tănase, completată și cu alții, trebuia protejată și respectată, iar cei de la presa timpului, abia așteptau să ne înțepe pentru nereușite. Cei mai răi au fost ziaristii locali de la Vremea nouă, cu care nu aveam voie să comunicăm. Petrică Didilescu, Constantin Peptu și cu mine eram cu protocolul, cei de la Casa Creației Populare cu pregătirea formațiilor și soliștilor în teritoriu și prezentarea spectacolelor.

Despre unele realizări ale primei ediții există cartea „D. V. Marin/ **Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase” Vaslui**,/Mărturii. Documente, Foto-album, Iași, Pim, 2010, 218 pag.

Despre Ediția a II-a, 1972, când se inaugura Casa de Cultură a Sindicatelor (fusesem diriginte de șantier, împreună cu Al. Vătafu), când a acceptat să vină și Membrul Comitetului Central, Radu Beligan (cu trupa sa), iar la conducere s-a instalat Valentin Silvestru (care avea o putere excepțională, atunci) când, în centru, se ridicau blocurile unde au funcționat și Unison Radio – TVV, deja multe lucruri se schimbaseră. Pe 23 – 24 – 25 iunie 1972, au venit concurenți - reprezentanți din 23 de județe...

Am înregistrat pe bandă de magnetofon primele 3 – trei – ediții ale acestui Festival, în care am investit energie, muncă, oarecare pricepere de bun organizator. Dacă priviți fotografia-document din 3 iulie 1970, vedeți ușor cât de sărac și zburlit eram, și câtă lume am adus, ca inspector și delegat al C.J.C.A., la Vaslui. Nu mi-a lipsit niciodată îndrăzneala și, probabil, niciodată hotărârea de A FACE!?

La a XXV-a ediție, din oct. 2018, cu ani mulți de suport mediatic al grupului meu de presă (TVV – Unison Radio – Ziar și acum M.C.R.), pot spune că chiar am contribuit jumătate de secol la viața culturală, socială, și învățământ din acest județ văzut astăzi ca element de referință negativă în toată Țara Românească.

Or mai fi dintre cei care nu vor să vadă,... păcat. Eu dau samă de ce scriu!?!

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, Nr. 39 (1869)
joi, 4 octombrie 2018

FESTIVALUL UMORULUI...

Nu este al meu, nu e al mărimilor actuale, nici nu e al acelor care participă la această ediție, ci al vasluienilor prezenți, al celor care mereu vin și al urmașilor noștri, în vecii vecilor.

Acum, la ediția nr. 25, când au trecut 48 de ani și 2 luni de când transpiram pentru prima ediție, acum când dintre întemeietori și participanți mai există doar 2, subliniez, două, persoane, Marin și Stoian, putem constata că munca noastră de atunci stă la baza menținerii rezultatelor de azi. Tot acum, se găsesc mândători de... murdării care să atace autoritatea morală și jurnalistică a noastră, tocmai ei niște bieți nenorociți care „numai banul îl vânează și câștigul fără muncă”

(Eminescu), care de fapt, întăresc aura noastră de învingători într-o viață plină și de folos comunității vasluiene.

Tot acum, felicitări celor care mențin viu Festivalul: Buzatu, Onciu, Bichineț. Nu e de loc ușor.

Tot acum Marin și Stoian, într-o frăție care nu exista în 1970, vă transmitem tuturor urarea noastră de mult mai bine și, vorba lui Valentin Silvestru: să nu uitați să fiți veseli...

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, Nr. 39 (1869)

joi, 4 octombrie 2018

DECLARAȚIE COMUNĂ MARIN- STOIAN

Cei doi supraviețuitori de la primele ediții ale Festivalului Național al Umorului, Vaslui – domnii Dumitru V. Marin și George Stoian - reîntâlniți la Vaslui, cu ocazia ediției a 25-a, după mulți ani de când nu ne-am văzut, rememorând momente ale înființării și primei ediții din 3 – 5 iulie 1970, constatăm:

Ajungând în postura de supraviețuitori ai inițiatorilor și organizatorilor prin timp ai acestui Festival, acum, după 48 de ani, trebuie să îndreptăm un gând de recunoștință pentru toți care de-a lungul anilor au contribuit la menținerea Festivalului în manifestările sale spectaculare dar și în conștiința și admirația vasluienilor. Apreciem totodată eforturile depuse în zilele noastre de responsabili culturali, ce ne sunt contemporani și/sau prieteni, de a menține vie flacăra acestui act cultural de anvergura națională.

Transmitem dorința noastră de a se realiza în continuare acte de cultura și de autentică spiritualitate pentru afirmarea în lume a vasluienilor.

Drept care semnăm această declarație de apreciere și satisfacție personală.

Dumitru V. Marin

George Stoian

Miercuri, 3 octombrie 2018.

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, Nr. 39 (1869)

joi, 4 octombrie 2018

RESUSCITAREA SPIRITULUI COMUNIST ÎN CULTURA VASLUIANĂ - DE ȘTIUT -

Pentru cine nu știe, precizez principalele aspecte ale propagandei socialismului multilateral dezvoltat și promovarea cadrelor în județ.

Pe baza Hotărârilor Plenarei P.C.R. din 1971, apărarea cuceririlor poporului român (în toate domeniile) era îndatorire patriotică și tot ce însemna aparat de partid și de stat, cu tot felul de direcții, secții, sectoare și persoane (salariații statului) trebuia să fie în primul rând al construcției noii societăți și apărarea acestor cuceriri (sociale). De aceea era nevoie întotdeauna de atenție acordată omului nou care să fie primul luptător al Partidului indiferent de domeniul de activitate. Așa s-a ajuns la cei 4 milioane de membri de partid comunist.

Învățământul a devenit pârghie principală pentru educarea tineretului, iar „cultura” adică acele Comitete de cultură de diverse niveluri și căminele culturale, cinematografele, stațiile de radioficare, bibliotecile, trebuiau să ofere populației căi de însușire a ideologiei.

Indiferent unde, directorii și tot felul de șefi erau promovați strict pe criterii de partid. Unde să se afle cel care n-ar fi fost de acord cu această ideologie, care, chiar aceasta,

crea posibilitatea ca orice șef să dea afară pe cei indezirabili funcției sale.

Așa se constată că toți inspectorii generali din fruntea Inspectoratelor școlare, toți președinții comitetelor de cultură și mai ales toți ziariștii vremii (ziarul Vremea nouă era organul Comitetului Județean de Partid) erau investiți cu calitatea de activist de partid. Putea să fie altceva, Chiper, Bran, Condrea, Rănceanu, Clisu, Cârjă, Avram, Pracsiu sau altcineva? Sau, directorii de școli și licee. Cel mult erau deosebiți prin fanatismul lor și cum se afirmau ca turnători la partid sau la Securitate (era un caz special cu Gruia Novac?) Pe unii dintre cei pomeniți i-a prins Revoluția și... de unii nu s-a mai auzit, câțiva s-au refugiat în munci mărginașe, doar puțini au cutezat să mai scoată capul câțiva ani.

După Revoluție era mare nevoie de oameni care „să știe” cum se fac treburile, drept care Cârjă, Pracsiu, Ciobanu, Apostolache, Alexandrache, Mera și destui alții „s-au revoluționat” chiar ei și... au ocupat funcții înalte ca prof. Constantin Alexandru (ajuns Președinte de Consiliu județean, care m-a purtat prin judecăți revendicând TVV), de altfel un bun organizator și stimat ca educator, G. Alexandrache (la fel). Pracsiu a mai stat pe la ziar, s-a retras la catedră, dar l-am ajutat să ajungă inspector școlar (chiar era nevoie de pregătirea lui acolo) drept care și-a schimbat nu numai ideologia ci și diferite partide (cu comunicate de presă). Noii inspectori generali, tot numiți, dar de noile partide de la conducerea României, l-au păstrat o vreme ca și pe alți inspectori cel puțin „acoperiți” în schemă (și azi e un plagiator, Ionescu, pe acolo). De câțva timp s-a și îmbolnăvit deci e retras în familie, dar este din ce în ce mai mare critic și istoric literar de autoritate locală, promotor, deci.

La ora actuală cei care blagoslovesc talentele locale, constatând că au mare și mult talent ar fi într-o ordine a valorii lor, Th. Codreanu, Th. Pracsiu (care împreună cu consoartele alcătuiesc superelita intelectuală a județului, cred, ei), Gruia Novac, Gheorghe Clapa (ce păcat că e tare bolnav) și pe ici pe acolo alți doi trei prefațatori de carte. De precizat că cei mai mulți autori aleargă după blagoslovenii pe la universitari ieșeni sau din alte părți, care le descoperă și mai multe calități pe care le au și-i situează chiar în lăuntrul marilor curente sau de-a dreptul în universalitate (pe această bază și unele soții cu 1-3 cărți, ajung membre ale Uniunii Scriitorilor, iar într-o situație „comercială” o cucoană a ajuns dr. în științe. Pe baza asta și putere PSD, are și un post de conducere foarte bine plătit).

Resurecția spiritului comunist mi s-a părut evidentă cu ocazia lansării unei cărți de raft prăfuit, joi, 30 ianuarie 2020, cu o listă de 41 de personaje, mai toate prezente la lansare, așteptând să-l laude pe „compozitor”. Când am intrat ca reporter în sala Bibliotecii Județene de la Vaslui, am crezut că mă aflu la o importantă ședință de partid de dinaintea lui 1989. Chiar și majoritatea participanților (pe unii i-am revăzut după decenii), au crezut că, iată, și eu sunt de ai lor.

NU. N-am fost și nici n-am putut fi de ai lor, deși uneori sătul să-i tot înfrunt așa fi vrut. Cum să pot fi din gașca lui Rănceanu, Angheluță, Cârjă, Bahrim, Ciobanu, Apostolache, Clisu, ș.a., ș.a. când m-au lucrat cum au vrut, când se promovau unul pe altul, inclusiv la alegerea directorilor? Eu am publicat articole din 1957, cărți din 1976, am sprijinit Festivalul Umorului din 1970, credeți că încăpeam cel puțin printre nominalizații la premii, diplome, distincții? Eram singurul doctorand din județ, cu gr. I, cu activitate

publicistică... să mă vadă vreunul din ghemul intereselor...? Și, ăștia au avut acces la țâța bugetului, nu glumă.

Și tot ăștia s-au apărat cu înverșunare unul pe altul, mai ales după 1989.

Acum, când tineretul care să-i înfrunte, să-i disloce, NU EXISTĂ din cauza acestei emigrații, adică hemo-ragia materiei cenușii (și umane), se nasc alte „glorii de stradă” cum le zicea Eminescu, dar tot dintre acei vechi și înnădiți la rele. Cum să iasă un cuplu vechi-vechi ca Apostolache – Pracsiu din obișnuința de a lucra cum trebuie pe cineva? Poate Th. Codreanu nu-și dă seama cum e manipulat de cei de la Vaslui, de Gruia Novac, de alții. Când trăia academicianul A.D. Tudosie se plângea de lucrătura pe care o simțea, chiar și din partea criticului hușean pe care nu-și putea propune să-l înfrunte: „sunt tari, ăștia...”

Ocultarea mea, de ani de zile, e clară. Nu i-am dat atenție, pentru că la comanda cuiva nu pot ajunge, cât timp mai am din porția mea de luptă (Whitman) și libertate. Și creație. Și spirit de dreptate. Și rezultate de nivel național și internațional. Am organizat, pe cheltuiala mea și în organizarea mea multe manifestări culturale în județ și în Moldova. De ani buni, Pracsiu (cărui i-am propus să fie criticul literar al revistei internaționale M.C.R.) „are agenda lui” dar apasă bine cu dușmănia lui. E ignorant, e agent dublu, e dușman, e... oare, ce? Pentru că nu exist pentru el, în puținele cărți pe care le mai poate face, deși eu l-am ajutat să fie om. (Să-l văd că spune că nu e așa și aduc dovezi multe... multe), și nu le dă voie nici altora pe care-i prefațează să pomenească ceva.

Să luați aminte că cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile nu m-au făcut ei sau altcineva, ci munca mea,

nesomnul meu, inventivitatea mea. Cred că prin cel puțin 3 realizări am pus Vasluiul pe harta culturală a lumii: recordurile mondiale, revista M.C.R. (571 de colaboratori din toată lumea), cărțile (dintre care „...77... Noduri culturale și răspunsuri amicale” – Iași, PIM, 2018, 398 pag, 101 vasluieni pentru 100 de ani – PIM, Iași, 2019, 504 pag. „111 valori naționale pentru Vaslui”, Pim, Iași, 2019, 514 pag.). Numai Vasluiului, istoriei și culturii sale, i-am consacrat aproximativ 21.000 de pagini (14 cărți).

Dintre scriitorii vasluieni, pe mulți i-am făcut eu harnici și valoroși. Pracsu „nu știe” de cărțile, revistă, ziar, din ignoranță, răutate, jigodenie sau din porunca vreunuia de care mai este legat prin angajament? Codreanu... mi-e greu să-l calific, Gruia Novac prin ordin pe companie, Apostolache... cine-i? Nici 100 dintre aceștia nu-mi pot egala C.V.-ul și doar Th. Codreanu e la ceva mai mare înălțime într-o singură specializare și a beneficiat de presa coordonată de mine, mereu favorabilă, din plin. Fără asta era mult mai puțin cunoscut și în județ și în Moldova.

Regretabil că și unii „culturali” (să nu zic... culturnici) de azi, au intrat din înaltă poruncă sau din calcul în jocul lor dăunător. Așa s-ar explica de ce M.C.R. pe care le-am donat-o în minim 2 exemplare pe număr, nu prea e pe rafturile bibliotecilor... Așa se explică faptul că la Edițiile recente ale Festivalului Umorului, pentru care am alergat primele 3 ediții și l-am promovat în presa ultimelor 3 decenii, la aceste ediții, unii nu mă cunosc (nu vor, nu pot), iar despre cartea de acum 10 ani n-au avut decât să tacă....?!? (Drept care o să mai scriu una).

Tot așa, neparticiparea lor la acțiunile cu public organizate în sate și orașe, deși i-am invitat insistent. Neghiobie? Ură pe față?

Mă întorc la spiritul comunist promovat de grup... ce seriale, o să le fac, fraților! Mai scriu o dată că: eu sunt omul muncii mele imposibil de egalat vreodată. Aștia, mai pot, doar, să mai stingă vreo luminiță din bradul verde și luminos pe care l-am clădit în peste ½ veac de muncă. Mai valoroasă, ori mai puțin, dar MUNCĂ la care ei nu sunt deprinși și tocmai de asta nu mă vor ajunge vreodată.

Dacă pe subsemnatul nu-l mai pot atinge, din păcate, grupul acesta influent distruge alte talente care negăsind încurajarea necesară se pierd. Și aici sunt la multe lungimi de drum înaintea lor: pe la grupul de presă au trecut peste 500 de aspiranți, la Revistă sunt cele câteva sute bune, la ziar apar cele mai luminoase figuri din această parte a Moldovei.

Și, atunci, de ce le acord atenție? Tocmai pentru că-i distrug pe viitorii reprezentanți ai culturii locale, adesea săraci și cu mijloace puține, în timp ce ei sug mamelonul bugetului cu lăcomie și... rezultat pernicios. În orașele mari sunt mai multe grupări și se pot afilia unde pot, dar aici n-au decât să accepte mângâierile pe cap ale grupului sau să dispară.

De ce am mai scris cele de mai sus? Dar, de ce să nu se știe? Că destui își vor deja un loc într-o eternitate... Nu stabilesc eu dacă merită, dar oricine ar mai veni, să ia la cunoștință, să știe dimensiunea reală a timpului, valorilor, în acest mediu de provincie prăpădită cu bună știință.

Acum mai bine de 100 de ani Alexandru Vlahuță se întreba „unde ni sunt visătorii?”, azi constatăm că tinerii visători pândesc... vestul. Atât. Nu sunt tineri care să-i scoată în afara vieții culturale. Cu tot cu spiritul comunist reînviat prin reinițializarea cumva necesară, nefiind alții.

Resurecția spiritului comunist promovat de „tineri cu părul alb” care-și descoperă talentele după pensionare, e o realitate păguboasă în Vaslui.

Locuitorii vasluieni mai au de ispășit încă multe păcate.

Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, Nr. 7 (1940)

joi, 20 februarie 2020

UNUL... CONTRA MULTORA

E destul de interesant de urmărit în timp cum un caracter puternic generat de o muncă titanică a trebuit, ori trebuie să înfrunte o mulțime mai mult sau mai puțin valoroasă dar coalizată împotriva sa. Vom desprinde cazurile lui B.P. Hasdeu, Al. Macedonski, Ovid Densusianu, Tudor Pamfile, Const. Capră, V.I. Cataramă, D.V. Marin, care acoperă o perioadă de un secol și jumătate.

Nu știm încă, ce adversități și vrajbe au fost înainte de „Junimea” de la Iași, avându-l ca mentor pe marele Titu Maiorescu. Despre rolul Junimii în istoria noastră culturală a curs multă cerneală, s-a analizat și evidențiat importantul său rol pentru canalizarea pe o direcție sănătoasă a culturii române, inclusiv a literaturii. Parcă e destul să spunem că cel mai de seamă junimist a fost M. Eminescu, precedat de „acel rege-al poeziei”, Vasile Alecsandri unionistul (evident grupul cuprinde un număr impresionant de membri de-a lungul timpului) și nu le poate nega nimeni meritele... istorice.

A fost însă, un contemporan, unul dintre cele 5 mai mari personalități ale acestei țări, multilateralul B.P. Hasdeu care, fie că n-a fost primit, fie că n-a dorit găsindu-i demni de pana sa umoristică, fie că și-a găsit teme favorite în activitatea acestora. Situat în galeria savanților și a enciclopediștilor români care începe cu Dimitrie Cantemir „rege între filosofi și

filosof între regi” (Leibnitz), și după el, continuă cu Nicolae Iorga și G. Călinescu, Hasdeu a fost un spirit multilateral care a marcat substanțial epoca (n. 1838, m. în 1907). A încercat și promovat direcția nouă în cultura românească, în mare contradicție cu ideologia și realizările Junimii. Mai toți cercetătorii se amuză de vestita păcăleală pe care le-a tras-o junimiștilor prin publicarea chiar în Convorbiri literare a vestitei poezii „La noi e putred mărul” în acrostih (prima literă de la începutul fiecărui vers) fiind nominalizată gruparea literară, reprezentativă atunci: La convorbiri literare”.

Desigur, și atunci, și astăzi reacțiile au fost extrem de diferite, dar noi evidențiem doar faptul că marele filolog, istoric, folclorist, scriitor și dramaturg („Răzvan și Vidra”) i-a înfruntat pe valoroșii săi adversari cu rezultate dintre cele mai bune chiar benefice pentru cultura română. El și-a făurit propriul drum, a schițat, poate, direcția nouă, adică alt drum pentru propășirea literaturii naționale, singur împotriva tuturor.

Alexandru Macedonski (1854-1920) s-a aflat în frontul potrivnic și față de junimism, și față de direcția nouă, ca poet, scriitor și promotor cultural scoțând o revistă „Literatorul” (1880-1919) prin care să înfrunte și Junimea, respectiv Convorbiri și Viața Românească (a lui G. Ibrăileanu), a scris și promovat chiar o poezie nouă (Ciclul Noptilor e cel mai cunoscut) și a întreținut un Cenaclu, i-aș zice al căutărilor înnoitoare. Greu de găsit un exemplu de luptător de unul singur contra grupurilor ostile din epocă. „Acești contemporani ai mei,/...niște mișei” cum a răspuns el atacurilor l-au izolat în timpul vieții, urmașii de aceeași factură nu i-au recunoscut valorile create, comuniștii l-au scos din manuale într-un timp... dar poezia rămâne conform prevestirilor sale că „nu va

trece un secol...” fără să-i fie recunoscută ca și contribuția la dezvoltarea mijloacelor poetice și tematice ale întregii sale creații.

Un caz oarecum singular este al lingvistului și folcloristului Ovid Densusianu, profesor universitar, și el promotor al unei noi direcții mai ales în cercetările folclorice. Nici contemporanul său, prof. univ. Giorge Pascu de la Iași nu era de loc agreat, dar Densusianu (1873-1938) era chiar izolat și în lumea științifică, și de simboțiștii pe care-i promova și de către folcloriștii romantici în frunte cu Tudor Pamfile. Și, acesta din urmă chiar era o forță în direcția inaugurată de Hasdeu aceea a înfăptuirii culegerilor care să arhiveze „firișoarele de aur” ale creațiilor populare, ale Mitologiei (are 3 unice realizări) ale cercetărilor etnofolclorice.

Amărât, Densusianu filozofa. „Învățătura, cultul slovei/Înțepenirea-n ochelari/Pe lângă voi viața trece,/ Râzând de voi, bieți cărturari” și s-a „bucurat” de o izolare socială greu de intuit astăzi.

Între cele două Războaie Mondiale, profesorul vasluian de la Liceul Mihail Kogălniceanu, Constantin Capră s-a bucurat de un tratament asemănător deși a fost director de liceu și primar în timpul războiului. Într-o destăinuire, la Vaslui, cu foarte puțin timp înainte de deces, (era însoțit de doamna sa, tot profesoară, care îi mai repeta în ureche ceea ce nu pricepea prea bine la vârsta sa înaintată), a afirmat că a fugit din Vaslui și din cauza dușmăniilor și pentru că se aștepta să fie urmărit ca fost primar, drept care s-a refugiat prin Oltenia (dar tot a făcut ceva pușcărie). Aproape în aceeași situație s-a aflat profesorul și excepționalul orator Vasile I. Cataramă care a făcut destui ani de închisoare pentru a putea fi declarat erou. Ani mulți, omul acesta a trăit fără să predea la catedră, foarte

izolat mai ales de colegii săi care evitau fie să-i și vorbească, deși era un om blând (dar cu principii). Era și teama insuflată de regim, dar și o invidie descalficantă a acestora pentru știința, pregătirea, talentul său de om de catedră (ori ca publicist și scriitor).

La nivelul potrivit (actual) situația se repetă în contemporaneitate, (la Iași cu Ion N. Oprea), la Vaslui, unde există de decenii un grup cu interese prea strâns legate să permită intrarea altcuiva decât ca servitor sau delator. Și înainte de Revoluție și un timp, după, conducătorul acestuia era Constantin Alexandru, sprijinit de Georgică Alexandrache, profesor de Socialism științific, de altfel un bun director de liceu, apoi Al. Mera. Era cumplit de greu de pătruns într-o funcție publică, de afirmat în vreun domeniu dacă nu erai supus și recunoscut de aceștia sau de Elena Condrea, de Dumitru Bran, Cristea, Alexandru, Mera, Moronescu și alții cocoțați chiar în conducerea județenei de partid, apoi în Consiliul Județean.

Și iarăși s-au format grupuri câștigătoare, mai ales cu acces la țâța bugetului, că, fără să poată milui pe unul, pe altul, de unde putere, după principiul prietenii cu darul, dușmanii cu parul. Prin urmare cei care au devenit nu „împărțitori la poștie” ci împărțitori de la buget au ajuns ascultați, recompensați, promovați stipendiați, premiați... lăudați, bogați. Dar tot cu operă... nesemnificativă! Pentru că unii dintre ei se sperie să și gândească, dar sunt pricepuți la lucrături!!!

Încă de la sosirea în județ (1970), D.V. Marin n-a făcut corp comun cu aceștia, drept care în 1974 a trebuit să plece de la Comitetul de Cultură și Artă al județului, și, apoi, deși pe lângă catedră avea un cenaclu, Mugurel 74 și elevi întotdeauna premiați la sesiunile științifice ale elevilor pe țară, deși avea

colaborări în presă, iar din 1976, cărți, nu i s-a permis vreo promovare.

O șansă a vieții acestuia a fost Revoluția din 1989.

După 1990, Marin și-a creat presa lui, grup de presă, după înființarea TVV, pe 5 dec. 1990, Unison Radio (rețea Vaslui-Bârlad) după 1993, ziarul Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, după 1996, și din 8 februarie 2015, Revista internațională MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, ajunsă acum la 607 colaboratori din toată lumea. La un Simpozion internațional din 7.03.2016, italo-francezul Jean Portante a prezis că M.C.R. va ajunge importantă publicație mondială, și apăruseră 6 numere, croatul Drazen Katunovic promitea să trimită articole de analiză a culturii europene din respect pentru conducător, iar italianul Claudio Pozifani urma să mobilizeze scriitori din țara sa care să cunoască mai bine România și cultura ei. Autografele lor întăresc aceste afirmații făcute în prezența a aproximativ 50 de personalități. Grupul Scriviammo e prezență onorantă astăzi în M.C.R. Sunt 73 de scriitori străini din... lume.

Cum Marin s-a afirmat numai și numai prin munca lui, fără să dea prea multă atenție detractorilor și răuvoitorilor (mai ales că din punct de vedere politic nu le-a cedat niciodată). Credeți că alde Mocanu, Apostolache, Cârjă, Pracsiu, Codreanu ș.a. sprijiniți din spate politic și mai ales financiar prin instituții ale Consiliului Județean Vaslui nu l-au izolat puternic în județ? Păcat de Pracsiu, cu care s-a reînnoțat prietenia, că putea ajunge mult mai sus, la M.C.R. Nu l-au putut înșelă pentru că Marin a avut mijloace proprii de întreținere, putere de muncă și creație, îndrăzneală și... activitate prodigioasă de jurnalist. Adaptând un vers din Marin Sorescu, a fost mai mereu singur dar, printre ziariști.

Ce pot face cei din grupul pernicios?

Ce-au învățat în comunism: izolare prin omisiune.

Ce poate face Marin?

Să reziste la șocul dispariției presei scrise, să-și scrie în continuare cărțile (se apropie de... 40) să realizeze (poate) alte recorduri mondiale (are 3) altele naționale (are 6), altele județene (are 26). Mai ales să reziste la neputințele vârstei, care sunt, de fapt, cel mai neiertător dușman al său.

Că, nu-l recunosc smângălitorii, adulatorii cripto, oamenii cu suflete mărunte? Ei, și ce? La cât s-a împrăștiat prin lume e imposibil să nu știe cine este în istoria culturală a județului și a țării și cât poate apăra limba română în lume prin M.C.R.

La ce să pomenim niște cărți cu presupuse pretenții de seriozitate care dau dovadă simultan de ignoranță, grobianism, răutate și... spirit comunist...

S-ar putea lesne trage o concluzie simplă bazată pe „singurătatea alergătorului de cursă lungă”: mari personalități, începând de la Hasdeu, s-au aflat în luptă nu numai pentru propriul destin ci și cu grupări, nu întotdeauna pernicioase, dar adesea distrugătoare de individualități creative. Dacă într-un oraș mare grupările creative rivale se pot înfrunta, dar să coexiste, în amărâțul de Vaslui, grupul acesta, singurul, devine distrugător de destine, de cariere, de vieți (Câte au distrus... Rănceanu, Condrea...?!).

Cu siguranță, la Vasluiul devenit „provincie subdezvoltată” (câte grozăvii consemnează presa) există și astăzi un grup mare cu destinații malefice care-și marchează prezența și puterea cu recrudescență comunistă, doar, că, nu-s destui să-l înfrunte pe doar, UNUL. Merită atenția noastră? Cât?

Pentru ce să-i scoatem în priveliște, când tot au destinul să dispară?



În contextul semnalat mai sus e onorant, productiv și folositor pentru bună parte din teritoriul românesc (parțial și în Basarabia) să oferim MODELE demne de urmat acum., mai târziu și mult mai târziu. Înfruntând adversități greu de cuantificat, având fiecare dintr-un cvintet evocat într-o carte deplină personalitate și incontestabile merite social-culturale, ei alcătuiesc un brâu protector, ca un curcubeu, pentru o parte din populația județului, se pot constitui în promotori ai unui curent cultural-informativ, pot susține un acceptabil nivel cerut de cultură și... chiar pot pune însemne noi la patrimoniul național.

**Meridianul Iași-Vaslui-Bacău,
Nr. 9 și 11 (1942 și 1944)
joi, 5 și 19 martie 2020**

O IDEE CERUTĂ:

**„E unul care cântă mai bine decât mine?
Cu-atât mai bine țării, și lui cu-atât mai bine!”
(V. Alecsandri)**

Puțină lume de astăzi își dă seama de uriașa importanță a contribuției acestui poet, prozator, dramaturg și... ministru de externe, născut în Moldova de dinainte de Unire. Puțini vasluieni realizează că numele, renumele și măreția acestora se datorează marelui V. Alecsandri care a nemurit plaiul și pe eroii săi în poeme valoroase, patriotice, incluse în manualele școlare de-a lungul acestor secole. Nici un alt om de mai mare

sau mai redusă cultură și reprezentativitate n-a reușit și nu va mai reuși vreodată să-l depășească. Orice referire la Movila lui Burcel (balada lui), Peneș Curcanul, Sergentul, înseamnă gloria locurilor și jertfa oamenilor pentru pământul străbun.

În trecutele vremi, Dimitrie Cantemir ne lasă mărturii nu prea măgulitoare despre acești locuitori, Cuza nu-și revendică proveniența de pe aici, deși bârlădenii pot demonstra oricând că de pe aici a plecat, Alecsandri le preamărește vitejia; urmașii din secolul trecut s-au menținut printre cei apreciați, iar de la acest început de mileniu parcă se străduiesc să-i împrăștie autoritatea istorică, iar contemporanii noștri se complac în lucrături ieftine cu iz feudal.

Am realizat o carte de 160 de pagini, **„Bârlad – Vaslui/ Pamfile – Marin/ Destine istorice”**, în 2017, găsind multiple similitudini de pionierat între două personalități (de acum, istorice) care au adus strălucire culturală orașului Bârlad, la începutul secolului XX, prin opera sa unică de salvare a „firișoarelor de aur” din folclorul viu atunci și strălucirea Vasluiului (după un secol) prin jurnalismul practicat de D.V. Marin, a promovării limbii, literaturii și culturii naționale (ziar, cărți, revistă, internet, TVV) dar și a unor opere care așează Vasluiul pe harta culturii mondiale: **„...77 ...Noduri culturale și răspunsuri amicale”, „111 valori naționale pentru Vaslui”, „101 vasluieni pentru 100 de ani”, „Opera magna 1 – (Folcloristica)”** ș.a.

Pe drept, Pamfile poate fi considerat cel mai mare etnofolclorist român din secolul trecut (i-am consacrat o monografie), care e imposibil să mai fie egalat cu Mitologia românească, cu revista ION CREANGĂ ș.a. Dar și-a desfășurat activitatea în condiții de aspru pionierat, de spirit

provincial bârlădean, de jertfă a vieții și bunăstării sale. A fost și un erou în primul Război Mondial.

Dar e tot așa de drept, că în aceleași tipare (dar după o revoluție, nu un Război), cu reușite jurnaliere de suprafață globală, s-a întâmplat și cu profesorul nimerit la Vaslui, în 1970, în domeniul cultural, învățământ și apoi jurnalistic. În ultimii 30 de ani, care cuprind și cumplitul DECENIU AL DUȘMĂNIEI, activitatea sa, ca deschizător de drumuri în Televiziune (Prima, din țară, Licența 001), întemeietor de ziare (Teleradioeveniment, Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău), reviste (Vlăstarul, Onnyx, Meridianul Cultural Românesc) și mai ales semănător de credință în biruință pentru noua cultură locală pe care a direcționat-o prin întreaga sa activitate. Până și reacțiile ivite sunt de natură constructivă, iar autoritatea sa încă n-a fost contestată chiar dacă prin spiritul comunist remanent a mai fost omisă. În cele 4 niveluri de cultură descifrate pe aceste plaiuri, oricum s-ar interpreta, Marin rămâne cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile.

Vorba unuia dintre cei foarte mulți care o spun: oare, când se va mai naște cineva de același calibru? El însuși, crede că „eu sunt omul muncii mele imposibil de egalat vreodată”, și, pe bună dreptate: grup unic de presă, 40 de cărți, activitate în țară și străinătate (pe 4 continente, 32 de țări), mare împătimit al manifestărilor cu numeros public... prețuit în țară și peste hotare.

Revenind la paralela Pamfile-Marin, folcloristul tecuceano-bârlădean Pamfile a fost recunoscut în țară și sprijinit financiar de Academia Română (era și foarte îndreptățit), și-a cheltuit salariul de ofițer pentru cărți, reviste și studii publicate. Rar patriot de asemenea productivitate, calitate și forță.

Într-o epocă de foarte mari dușmăanii și împregnată de boli comuniste (una, lovire prin omisiune, alta izolare de către un grup cu bugetul statului în mână), de tranziția neterminată în 3 decenii, prof. dr. D.V. Marin a avut realizări absolut unice atât în jurnalism (3 recorduri mondiale, 6 naționale, 26 județene) cât și în promovarea și apărarea limbii române (M.C.R., cărți, mii de articole), tot un rol de căutător și deschizător de drumuri a exercitat. Evident, mai ales, în jurnalism.

Un asemenea om are ce lăsa urmașilor, nu ca zestre materială ci mai ales ca spirit (chiar și al locului) clar afirmat în miile de editoriale, articole, cărți. Oricât ar fi de oarbă posteritatea, oricât ar alimenta-o cu venin adversari cunoscuți sau neafirmați (că nu prea îndrăznesc, decât... în subteran) cele 10 puncte de clasament în ierarhie jurnalistică rămân intangibile.

Că D.V. Marin a fost un om activ și recunoscut al timpului său...

Am depășit pe V. Alecsandri la minicapitolul popularizare pozitivă (în condițiile în care Vasluiul a devenit locul comun de referință negativă, datorită și presei), pe Tudor Pamfile prin recepționarea mesajului caracterizant în mari capitale ale lumii, în numeroase țări, deci în afirmarea limbii naționale și a neamului românesc între granițele limbii române care au cuprins lumea întreagă datorită exodului din această a 3-a migrație a popoarelor de pe glob.

Pot exista detractori și de valoare, ceea ce nu deranjează.

Pot exista reminiscențe prelungite prin scribiloții activiști, plagiatorii patentati.

Pot exista numeroase „indicații prețioase” ca în timpurile trăite alături de ciripitorii și turnătorii timpului

(secolul trecut), după cum pot exista dușmăni mai mult sau mai puțin ascunse. „Scriptografii” nu lipsesc.

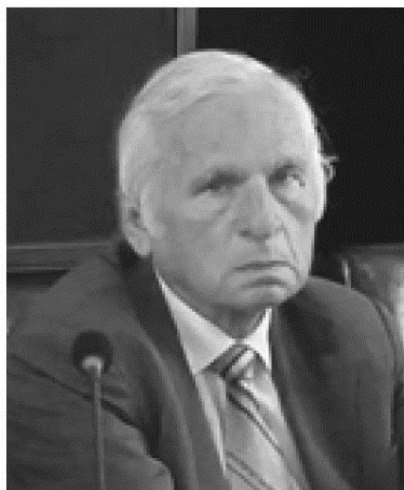
„E unul care cântă mai bine decât mine?”. Astăzi, nu, dar, poate în viitor, pentru că le vine rândul și lor să trăiască. Acum, AZI:

Pot să probez, cu cărțile mele, cu Revista, ziar, activitatea de peste 62 de ani.

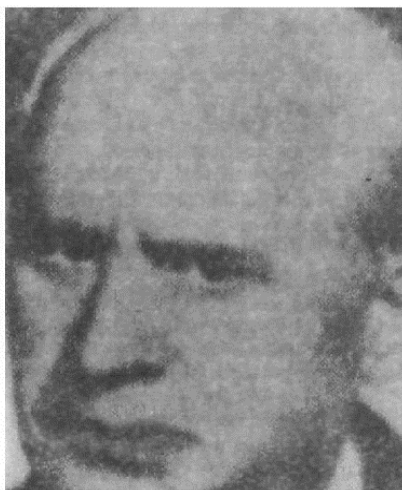
Pot să vă las... o parte dintre aceste probe?

Iată-le.

„LUMEA” PROF. DR. D.V. MARIN:



Prof. Univ. Dr. Alexandru IONESCU
București



Prof. Univ. Dr. Adrian FOCHI
Folclorist – București



Prof. Dr. Ing. Avram D. TUDOSIE
Academician A.O.Ș.R – Huși



Dr. în medicină Valeriu LUPU
Exeget – Vaslui



Prof. Ion Gh. PRICOP
Poet, scriitor – Duda Epureni, Vaslui



Prof. Costin CLIT
Istoric – Huși, Vaslui



Cmdr. Mihai BATOG-BUJENIȚĂ
Scriitor, epigramist – Iași



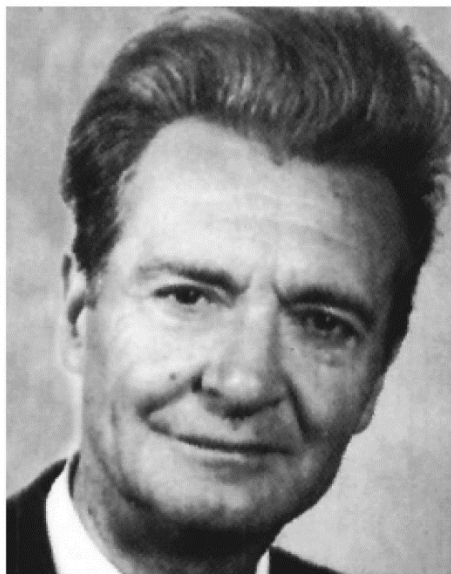
Prof. Univ. Dr. Ovidiu PAPADIMA
Folclorist – București



Prof. Dr. Docent Mihai POP
Academician – București



Gabriela Ana BALAN
Poetă – Bârlad



Prof. Univ. Dr. Vasile ADĂSCĂLIȚEI
Folclorist – Iași



Prof. Dr. Vicu MERLAN
Istoric – Huși, Vaslui



Georg BARTH
Ziarist – Passau, Germania



Ben TODICĂ
Ziarist, redactor emisiuni în limba
română Sydney, Australia



Ștefan RACOVITZĂ
Jurnalist – Geneva, Elveția



George FILIP
Poet – Montreal Canada



Prof. Dr. Theodor CODREANU
Critic literar – Huși, Vaslui



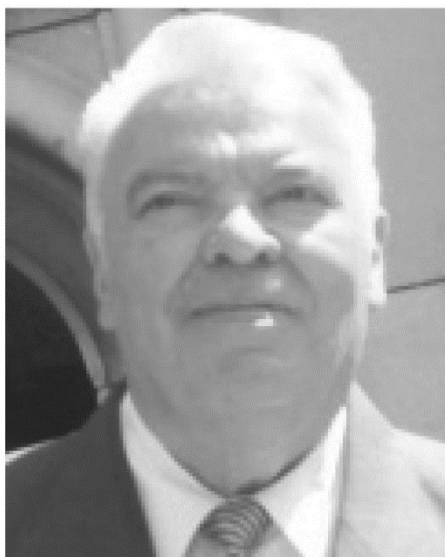
Prof. Teodor PRACSIU
Critic literar – Vaslui



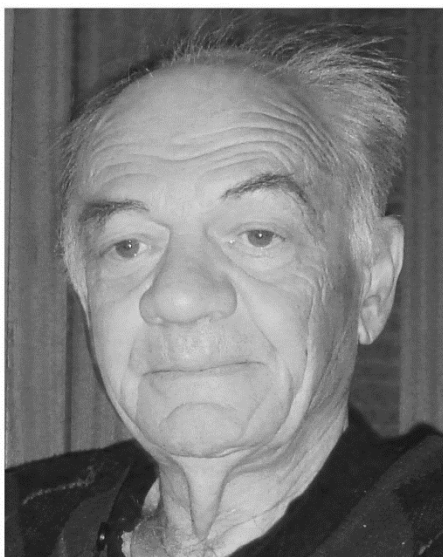
Prof. Dr. Laurențiu CHIRIAC
Istoric – Vaslui



Cătălin ȘÎMPETRU
Ziarist, tehnoredactor – Vaslui



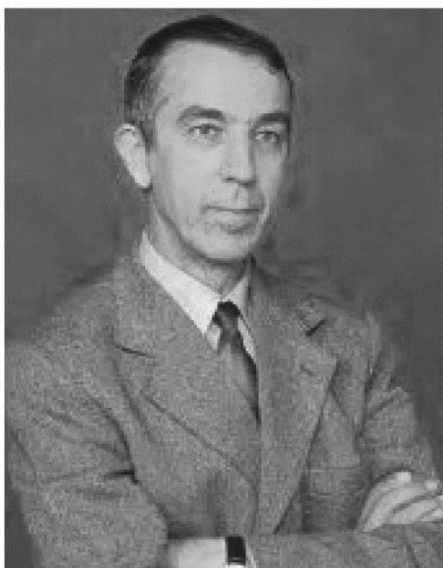
Ing. Mihai CABA
Scriitor – Iași



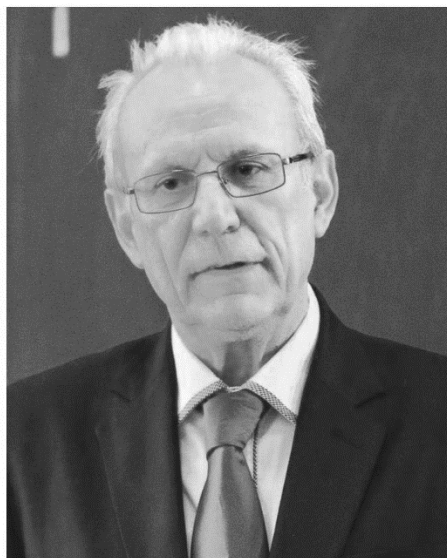
Eugen DEUTSCH
Scriitor – Iași



Ing. Dr. Dumitru BRĂNEANU
Scriitor, Președinte USR Bacău – Bacău



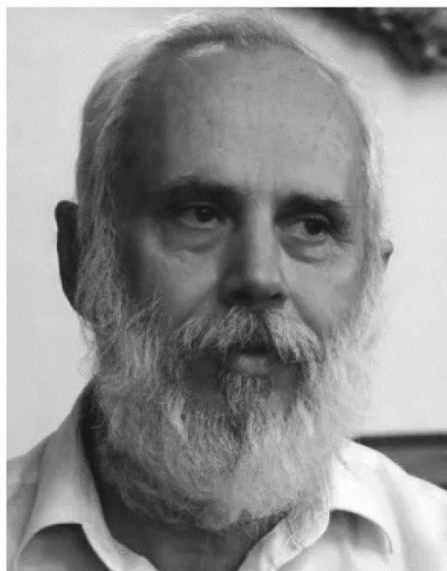
Prof. Univ. Dr. Ioan DĂNILĂ
Univ. Bacău, membru USR – Bacău



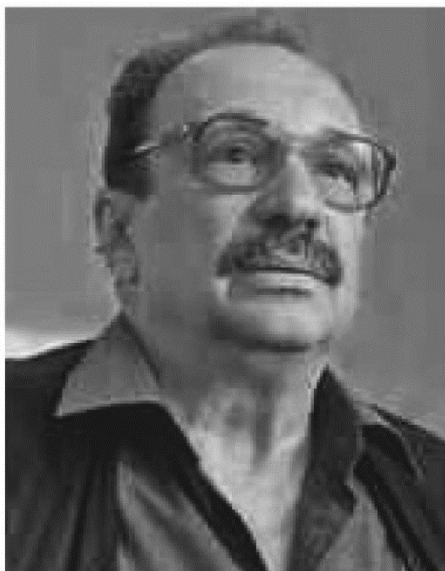
Doru Dinu GLĂVAN
Președinte UZPR – București



Prof. Univ. Dr. Daniela GÎFU
Membru USR, jurnalistă – Iași



Cornel GALBEN
Scriitor, monografist – Bacău



Prof. Univ. Dr. Mihai MIRON
Membru USR, ziarist – București



Vasluiul văzut de sus! Sursa foto: facebook.com Orasul Vaslui



**Sediul redacției Revistei, a Ziarului, a Radioului și a TVV online.
Str. Frunzelor, nr. 2, Vaslui.**

ADDENDA 2

RECORDURI... NUMAI... RECORDURILE

2... RECORDURI MONDIALE:

- 9 interviuri cu șefi (sau fosti șefi) de stat: Ion Iliescu, Emil Constantinescu, Traian Băsescu (România), François Mitterrand (Franța), Mircea Snegur, Petru Lucinschi (Rep. Moldova), Igor Smirnov (Transnistria), Regele Mihai I, discuti cu Nicolae Ceaușescu (8), arstat de Vladimir Voronin, care nu era încă președinte).

- Prin Meridianul Cultural Românesc (inf. pe 8 feb. 2015), publicația, doar după 20 numere, a 697 colaboratori din 4 continente și numeroase țări.

6... RECORDURI NATIONALE:

- Prima televiziune privată autorizată, Licența 001/TV, înființată pe 5.12.1990, prima emisiune pe 24 dec. 1990, pentru % din România.

- Cel mai longeviv editorialist român, la TVV, Unison, Meridianul, Onix, Meridianul Cultural Românesc, cu debut în jurnalism în 1957, relatări din 32 de țări.

- Înființează primul grup de presă complet din județ și din Moldova cu televiziune, radio-rațea, ziar și revistă.

- Interviuri cu 14 prim-ministri (Petre Roman, Th. Sologan, Nicolae Vălcareanu, Victor Corbica, Radu Vasile, Mugur Isarescu, Adrian Năstase, Călin Popescu-Tăriceanu, Victor Ponta, ex-din Republica Moldova) Mircea Druc, Valeriu Muravschi, Andrei Sangheli, Vasile Tulev, - ultimii doi încă nu erau în această funcție).

- Prima Teză de doctorat = carte consacrată curentului romantic în folclor: Tudor Panfilie și Revista ION CREANGĂ (1998), pregărită și documentată peste 20 de ani.

- Conservări de la 3 înviorări de episcopi (Hus) PS Ioachim, PS Corneliu, PS Ignadie, interviuri cu Papa Ioan al II-lea, PF Teoctist, Daniel și mulți mitropoliți, episcopi, topopii, proști.

3... RECORDURI INTERJUDEȚENE:

- Simpoziune interjudețene în numeroase comune: Zilele Meridianului, în Jud. Iași, Bacău, Vaslui, Galați.

- Lansări de carte, a ziarului Meridianul, - a Revistei Meridianul Cultural Românesc în aceste județe.

- Numinalizare în 13 Dicționare cu personalități, Cetățean de onoare (Podu Turcului, Tepe, Pricăceni), vicepreședinte al Partidului F.E.R., vicepreședinte al UZPR pentru Moldova.

26... RECORDURI JUDEȚENE:

- Longevitate mare ca jurnalist, peste 62 de ani.

- Școală nouă de presă, (1990-2019), peste 500 de persoane.

- 20 de ani șef județean de partid (MER, FER, ACTIUNEA POPULARĂ, Partidul verde), record local de consilieri, 234 în mandatul 2000-2004.

- 5 mandate de Consilier Județean, 2 local.

- Candidat la Primărie, Camera Deputaților, Senat, Consilii locale și județene (1992 - 2008).

- Prima rețea de radio, locală. Vaslui (1993) + Bârlad (1994).

- Primul romancier, din istoria speciei literare, în Vaslui: Zăpada pe flori de cires (1999).

- Înființează și promovează Curentul Cultural-Infomational din județe: cele mai mari personalități vasiluene, autori de merit, aproximativ 300, cu peste 450 de cărți și pagini speciale, au fost promovați în publicațiile proprii de presă.

- Organizarea Centului literar Județean (1971 și 1991-2006), Cerculul Mugurei '74, Festivalul național Fantastic Dance (2 ediții), Gala zărilor (2 ediții), Tip-top-minitop (2 ediții), Simpozionul național Omagiu Cărții Vasiluene (6 ediții), Zilele Meridianului în peste 28 de localități din 3 județe, alte manifestări legate de lansarea M.C.R. în județele Moldovei: Bacău, Iași, Vaslui,...

- Micromonografiile și medaloane despre viață și opera lui Dumitru V. Marin în 13 Dicționare cu personalități în județele Bacău, Iași, Vaslui, Galați, Istoria Jurnalismului din România (2012 - 9 mentii), Enciclopedia Personalităților din România (2010), Dicționarul etnologic român (1998), Multe mentii în zăre și reviste.

- Prima monografie a Liceului Mihail Kogălniceanu din Vaslui, 1990.

- Autor a peste 80 volume (din 34) de istorie culturală locală.

- Ordinul Zărilor/Aur, de 2 ori.

- Reprezentări pentru Vaslui în 32 de țări din lume.

- Cetățean de onoare în 3 județe: Bacău, Galați, Iași.

- Primul studiu consacrat învățământului local, 1980, carte, în 2016: Invățământ și merit vasiluan

- Primul vasiluan în întâlniri oficiale, ca șef de delegație ecologistă cu Joschka Fischer, pe 2 dec. 2001, la Budapesta. Primul vasiluan la un asemenea rang înalt.

- Numerele și valorile înaltului și latervului în 1.000) cu șefi de partid, de stat, de organizații din toată lumea,

editoriale care consensuază rezultatele.

- Prima revistă de după Revoluție, Văstăruț/L.M.K. (1990),

- Primul ziar local, nr. unite, Teleradioeveniment (1993),

- Primul săptămânal, extins, Meridianul de Iași - Bacău (1996 - 2019 -).

- Vicepreședinte, al UZPR (din 2005), Ordinul Ziariștilor români, AUR, 2005, 2013, Vicepreședinte al partidului Federația Ecologistă din România, 1992-2004.

- Membru al Ligii Scriitorilor din România, din 2016.

- Adună 607 colaboratori, în 5 ani, la MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC, din LUME și tot ce este mai valoros în județul Vaslui. De departe un record de Guinness Book.

- Filantul lui Corneliu Porumbacu, 2006, preculat la Cannes, reduce momente din viața și activitatea lui Dumitru V. Marin, „A fost sau n-a fost...”, Număr special în Evenimentul Zilei, București, (2006) și în alte 30 de zăre și reviste.

- PRIMUL „NECENY” local, total fiind susținut din fondurile proprii.

Se consideră unanim că este cel mai mare jurnalist vasiluan din toate timpurile.



marintv@gmail.com
www.meridianul.ro
0744.231.380
0235.361.236

OPERA - TABLOU SINTETIC – Dumitru V. MARIN

1. a) Deschizător de drumuri în presa modernă:



Televiziune - prima în țară (1990) - Licența 001/TV, Unison Radio Vaslui (1993), Unison Radio Bârlad (1994 →), ziar Meridianul, (1996 →), Revista internațională Meridianul Cultural Românesc (2015 →); Debut în 1957. Singurul Grup de Presă complet (2017).

b) Interviuri cu **9 președinți de stat**, 14 prim-miniștri, zeci de miniștri, deputați, senatori, ambasadori etc.; **Unic în România** ca jurnalist; 9 fișe în Istoria Jurnalismului din România (Enciclopedia).

c) Transmisiuni directe radio - Tv - ziar, din 32 de țări;

d) Interviuri cu **înalții ierarhi ai bisericii**: P.F. Teoctist, P.F. Daniel, mitropoliți, episcopi.

e) Vicepreședinte al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România și președinte filiala Vaslui din 2005. A organizat multiple manifestări social - culturale în județele Iași, Vaslui, Bacău, Galați. Zilele Meridianului, Simpozioane interjudețene, ample acțiuni cultural - științifice și de popularizare - Gala Ziariștilor (pentru județul Vaslui) și a fost invitat la Craiova, Baia Mare, Iași, Târgoviște, București, Râmnicu-Vâlcea, Timișoara etc.



Traian Băsescu

„Prin activitatea sa, Studioul TV Vaslui a dovedit că opinia publică are nevoie de informare constantă și obiectivă. Sunt sigur că telespectatorii Studioului TV Vaslui se bucură de o radiografie complexă a zonei, a comunității din care fac parte. Societatea românească are nevoie de informație, de seriozitate și dedicație, lucruri pe care colectivul Studioului TV Vaslui le-a dovedit din plin, în toți acești ani.”

***Cu toată aprecierea,
Traian Băsescu,***

***Președintele României 2004 - 2014
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 6)***

2. Acțiuni unicat în istoria Vasluiului și nu numai:



național Fantastic Dance (1993, Vaslui) + Chișinău, 2 ediții, Festival pentru copii Tip-top-minitop, 2 ediții, Gala ziariștilor, 2 ediții, Omagiu Cărții Vasluiene (2013, 2015, 2017), Școala de ziariști pe lângă Tv.V., (peste 500 de persoane), Festivalul Național al Umorului, 1970, organizator, sprijinitor 47

de ani), Revista internațională Meridianul Cultural Românesc, din 8 februarie 2015→, Simpozioane interjudețene în județele Iași-Vaslui-Bacău-Galați ș.a. **Asociația Creatorilor Vasluieni Vaslui: I. 1971; II. 1999.**

Promotor al Curentului Cultural Informațional Vasluian. Reprezintă România la 2 decembrie 2001 la Internaționala Ecologistă; Întâlnire și convorbiri oficiale cu Iosckha Fischer, ministrul de externe german. A avut rol unic de influență asupra destinelor unor mari personalități contemporane, Th. Codreanu, Th. Pracsiu, Dumitru Buzatu, Daniela Oatu, Lucian Pârvoiu, Cătălin Striblea, Adrian Porumboiu, Traian Nicola, Dan Ravaru, Val Andriescu etc., etc.



„Dl Dumitru V. Marin se grăbește să trăiască din plin, cu demnitate cât și ce i-a hărăzit bunul nostru Dumnezeu. Este mereu ocupat, în mișcare, multiplicând faptele bune.[...] Ca și mai înainte, se bucură de mult succes și sunt căutate lucrările dumisale care-i reflectă înalta pregătire științifică - e un eminent savant, doctor în filologie.”

*Mircea Snegur,
primul Președinte al Republicii Moldova.*



Romancier: Zăpada pe flori de cireș (1999 și 2014 - Ed. a II-a revăzută și adăugită), și proze scurte în diferite reviste, printre care „Baaadul Literar” (Bârlad) Meridianul Cultural Românesc, Convorbiri literare, Cronica, ș.a.



„Dascăl, publicist, editor, om de comunicare prin radio și televiziune, D.V. Marin este emblematic pentru ceea ce socotesc a fi elita neștiută a țării, cea care modelează mentalul colectiv contemporan, motorul progresului local, adesea necunoscut. Numai că D-sa are și contribuții de valoare națională și este destul de apreciat...”

*Acad. Răzvan Theodorescu,
București
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 162)*

4. Monografist:

- Liceul „Mihail Kogălniceanu” (1990), monografie la Centenar.
- „Unison Radio Vaslui continuă...” (2000), prezentare mass-media.
- **MERIDIANUL - istorie a presei locale și a Curentului**

Cultural - Informațional, 416 p. (2009); Premiată de UZPR.



– **Festivalul Național al Umorului „C-tin Tănase”,** 218 p. (2010), monografie culturală;

– **GIURGIOANA - Bacău, Sat, Biserică, Oameni**, 170 p. (2011), monografie.

– **...77...Noduri culturale și răspunsuri amicale**, Iași, 2018, 397 pag.

– **101 vasluieni pentru 100 de ani**, Pim, Iași, 2019, 412 pag.

– **Liceeni la Podu... Bacău**, Pim, Iași, 2019, 204 pag.

– **111 valori naționale pentru Vaslui**, Pim, Iași 2019, 512 pag.



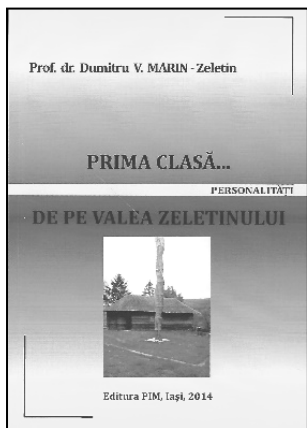
„D.V. Marin este un foarte bun profesor (atâtia alții o spun) de peste 40 de ani, este un lider de presă al ultimelor 2 decenii (și a avut cu ce), este un iubitor al Bârladului, este un întreprinzător de succes, un personaj de excepție în cadrul Curentului Cultural - Informațional pe care-l susține personal și prin cărțile sale tipărite[...] ne-am întâlnit pe tărâmul cercetării,

al afecțiunii pentru Bârlad, al activității literare, ca etnologi, el fiind menționat în Dicționarul etnologilor din toate timpurile și iată, mi se pare că rămâne un exponent al presei meleagurilor moldave cu mai multe mențiuni în Istoria presei românești”

Acad. prof. dr. C.D. Zeletin,
medic, biofizician, poet, eseist (m.18.02.2020).
(prin telefon, luni, 28 martie 2011)
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 180)

5. Contribuții științifice:

- **Cu Eminescu, Dascăl de suflet - Studii și adnotări istorico-literare**, 172 p. (2013): D. Cantemir, V. Alecsandri, I.L. Caragiale, M. Eminescu, T. Pamfile, N. Stănescu, V. Silvestru, Gr. Vieru etc. - monografie și dicționar.



– „*Meridianul: Filă din Istoria Presei locale și naționale*” (2009), extras.

– **PRIMA CLASĂ... / PERSONALITĂȚI DE PE VALEA ZELETINULUI**, 330 p. (2014);

– D.V.Marin, „**Noi perspective asupra operei lui Ștefan Zeletin**” (coordonatori Ionuț Horeanu, Horia Pătrașcu) Ed. Junimea, Iași,

2014.

– D.V. Marin, **Mihai Eminescu, în starea lui de azi**, Iași, 2017.

– **OPERA MAGNA 1/Folcloristica**, Pim, Iași, 2020, 614 pag.

– Numeroase Editoriale și articole din *Meridianul Cultural Românesc* și *Meridianul de Iași – Vaslui – Bacău*.



„Lui Dumitru Marin, tecucean ca și mine, cu urări de succes în munca sa științifică”

*Academician Iorgu Iordan,
MEMORII, (1977)
ianuarie 1977*

Editorialist: Editoriale, articole, eseuri, Pim, Iași, 2018, 184 p.

6. Istorie culturală:

– **TV.V. - 15... explozia**, 556 p. (2006), istorie, cultură, roman picaresc;

– **Tv.V. - Vaslui - România - Europa**, 256 p. (2011), istorie, mijloace mass-media, autoritate.

– **25 - TV.V. (Istorie și cultură)**, 322 p. (2015), volum aniversativ despre Grupul de Presă și apariția TV.V.



– 75 D.V. Marin – Istorie, cultură, jurnalism, Pim 2016, 166 p.

– ...77... Noduri culturale și semne amicale, Pim, Iași, 2018, 398 p.

– 101 vasluieni, pentru 100 de ani, /Valori identitare, Pim, Iași, 2019, 402 pag.

– 111 valori naționale dintr-un secol pentru Vaslui, 2019, 512 p..



”Stimate domnule Marin [...] doresc să îmi exprim satisfacția de a vedea, în activitatea gazetărească și civică a domniei voastre, confirmarea convingerilor de care am fost animați, în zilele dificile de după Revoluția din Decembrie 1989, toți cei care am pus bazele unei României democratice.”

Ion Iliescu,

Președinte de Onoare al P.S.D.

Președintele României 1989 - 1996, 2000 – 2004

7. Istoria învățământului:



– „Evoluția învățământului vashuian până la 1859” (1980), extras + volum;

– „170 de ani de învățământ public la Vaslui” (2011), extras. Numeroase simpozioane în județele Moldovei.

– **ÎNVĂȚĂMÂNT ȘI MERIT VASLUIAN - Eșantion din învățământul românesc (I)**, ed. PIM, Iași, 2016, 154 pag.

– Sute de articole în Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău.

– Zeci de articole în Meridianul Cultural Românesc.

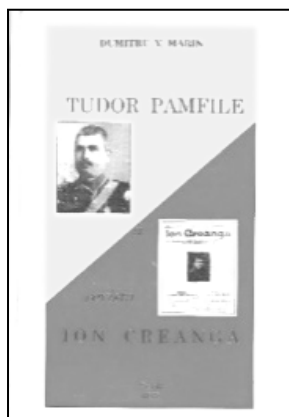


„....meritul ctitorului acestui mozaic cultural, profesorul doctor Dumitru Marin, este unul remarcabil. Împreună cu o sumă de contributori de elită fiecare număr prin paginile sale se constituie într-o adevărată frescă a tinereții, vigorii și creativității pe care această străveche cultură o dovedește..

Distribuția ei în cele patru zări poate deveni un mesager a ceea ce Eminescu, și nu numai el, considera că ar fi misiunea istorică a românismului.”

*dr. în medicină Valeriu LUPU,
critic literar - Vaslui
(M.C.R. nr. 5/ 2016)*

8.Etnografie și folclor:



– Tudor Pamfile și Revista „Ion Creangă”, (etnofolcloristică) 294 p. (1998), curentul arhivistic; „contribuie la recuperarea integrală a acestui prețios element de patrimoniu”... - Iordan Datcu, „Dicționarul etnologilor români” (p. 65).

– „Considerații privind cântecul popular” (1974), extras; primul studiu de gen.

– „Importanța Revistei „ION CREANGĂ” în folclorul românesc”, teză doctorat (1998), ample noutăți și documente inedite.

– **OFİTERUL FOLCLORIST**, Medalion istorico-literar, M.C.R., *anIII, nr. 1 (9),2017, p123-124.*

– **Bârlad-Vaslui/Pamfile-Marin/ destine istorice**, Pim, Iași, 2017,184 p.

– „Curentul Cultural - Informațional” (serial 2011 - 2016 în ziarul Meridianul);

– Articole, reportaje, editoriale în principale ziare și reviste ale vremii.



*„Dumitru V. Marin a dovedit ambiții mult mai mari decât cercetarea etno-folclorică, aspirând a fi polivalent: om politic (consilier județean și candidat la alegerile de primari din partea PNL), ziarist, prozator (autor al unui roman sentimental, cu titlu metaforic, *Zăpadă pe flori de cireș*), întemeietor al unui trust de presă, Cvintet TE-RA (cuprinzând televiziune, radio, ziar)... Dumitru V. Marin nu s-a mulțumit însă nici cu a fi un abil om pragmatic, reușind să reziste intemperțiilor din presa postdecembristă, ci s-a încercat să și teoretizeze inițiativele sale culturale, considerând că a pus umărul, și pe această cale, la întemeierea unui „curent cultural informațional” în județul Vaslui, aproape unic în țară...”*

Prof. dr. Theodor CODREANU,
scriitor, critic literar

9. Reportaje și memorii de călătorie:

– **Editoriale valabile din vremuri regretabile**, 258 p. (2013), texte variate, considerații socio - economice; Premiată de UZPR în 2014.

– **„Spirale” internaționale - Vasluieni pe spițe din roata istoriei**, 208 p. - (2013), volutele muncii de jurnalist;

– **PRIMARII, ca niște oameni acolo, și ei**, 338 p. (2014). Interviu cu 50 de primari ieșeni.

– **Ceașescu -... - Bășescu - Mitterand - Snegur - Iliescu - Lucinski - Constantinescu - Regele Mihai I, - evocări de reporter** - 188 p. (2014). Interviu cu 9 președinți de stat, prim-miniștri, capi ai bisericii.



„Numele prestigiosului profesor doctor DUMITRU V. MARIN este legat pe veșnicie de cultura județului Vaslui, întrucât el a fost cel care mulți ani a asigurat în această zonă o activitate cultural-istorică, jurnalistică și etnografică extrem de consistentă. Distinsul Profesor este cel care a lucrat mereu la zidirea fundamentelor culturale ale cetății Vasluiului

și, în general, ale județului Vaslui, contribuind la cristalizarea unui spirit autohton și la afirmarea unor personalități culturale locale, fapt pentru care oricând el își merită lauda și cinstirea noastră, a tuturor. Azi și mâine.”

*dr. în istorie Laurențiu CHIRIAC - Vaslui
(M.C.R. nr. 5/ 2016)*

10.Editor: - Tudor Pamfile - Basme (1976);

– Ziarul **Meridianul** (1996 →), Teleradioeveniment (1993/94)

– T.V.V., **Unison Radio Bârlad și www.tvv.ro** (1990 →)

– **Revista Meridianul Cultural Românesc** (8 febr. 2015→) -
director-fondator, editor, critic literar;

– **Revista Onyx** - revistă de literatură, civilizație și atitudine,
director, editor, redactor. (2014)

„Mare mi-a fost bucuria când m-a anunțat că intenționează să scoată o revistă intitulată „Meridianul Cultural Românesc”, ceea ce s-a și întâmplat începând cu anul 2015, [...], cu o tematică interesantă, captivantă și diversificată, aflându-mă și eu printre autorii articolelor



de biologie. Văzând ce probleme abordează revista, m-a interesat cine este directorul. După cele citite, pot afirma că este o personalitate marcantă a Culturii românești, un om de aleasă ținută intelectuală, o figură reprezentativă a ziariștilor vasluieni și români, un scriitor cunoscut

și apreciat pentru întreaga sa activitate editorială, în toată lumea.”

15 martie 2016

Academician Constantin Toma

Profesor la Facultatea de Biologie Iași.

11. Constructorul și îndrumătorul!

– Construirea școlilor din Stejarii-Iași, Măcărești-Iași, a Școlii noi din Văleni-Vaslui și stadionul local,



Onești, 1971

- Coordonator la construirea Căminelor Culturale de la Berezeni, Dragomirești, diriginte de șantier la Casa de Cultură Vaslui,

- Coordonarea lucrărilor la amplasarea Statuiei lui Ștefan cel Mare de la Băcăoani - Vaslui. A prezentat Statuia în fața lui N. Ceaușescu, Casa Scânteii, București, 1973.

- Sprijin la turnarea filmului Ștefan cel Mare – Vaslui

- Introducerea Cataloagelor alfabetice și tematice, a Clasificării zecimale în Biblioteci, ca inspector de

specialitate între 1970-1974 la C.J.C.A. Vaslui,

- Înregistrarea fonetică a primelor 3 ediții ale F.N.U.C.T. (Festivalul Umorului)

- Ca antrenor, formarea echipei de fotbal jr. Moldosin-Vaslui, arbitru de fotbal între 1974 – 1979.

- Concurent, medaliat cu aur, argint, bronz, la lupte libere (Pașcani), oină, volei și alte jocuri sportive (Iași), aruncarea greutății, Iași, vicecampion național la lupte, Iași, 16 dec. 1962. În toate cazurile și conducătorul echipelor.

- Instructor de formații și ansambluri artistice, cu rezultate regionale, din jud. Iași și Vaslui.

- Creatorul și conducătorul singurei școli de presă din jud. Vaslui, circa 500 de candidați pe lângă Tv. Vaslui între 1990 – 2019.

- A condus cinacluri literare, cel mai cunoscut „Mugurel” 74 (15 ani), cel mai reprezentativ (Cenaclul) „Asociația Creatorilor Vasluieni” (A.C.V.), 1966 și după 1989.

- A îndrumat zeci de ani elevi la Sesiuni Științifice, întorși numai cu Locul I. A lansat poeți și scriitori de valoare națională.

- A fost organizator la Festivalul Umorului „C. Tănase” Vaslui, primele 3 ediții (1970 - 1974), a organizat 3 ediții ale Festivalului Fanfarelor, Vaslui, 1971, 1972, 1973; a organizat 2 ediții ale Festivalului Național de dans modern Fantastic Dance, 1993, 1994; printre

organizatorii Festivalului Obiceiurilor la Vaslui, la începuturi; a inițiat și organizat Gala ziariștilor profesioniști, 2 ediții, și 2 „județene” Cupa TVV la fotbal; Festivalul Tip-top minitop, două ediții; foarte multe Simpozioane interjudețene; a organizat și condus 6 ediții ale Simpozionului Național „Omagiu Cărții Vasluiene” (2013, 2015, 2017, 2018, 2019). A scos 3 reviste, 2 ziare, 2 posturi de radio și 1 TV (și online); 31(azi,40) de cărți tipărite.



„Renumitul Albert Einstein, născut la ULM – deci pe malurile Dunării spunea: „Încearcă să fii un om de valoare și mai puțin un om de succes“

Cu o astfel de gândire, am avut ocazia să cunosc și eu, un adevărat om de valoare culturală! Vorbesc despre Dl. Prof. Dr. Dumitru V. MARIN din VASLUI, Director–Fondator al Revistei “MERIDIANUL CULTURAL

ROMÂNESC” – în lb. germană: RUMÄNISCHER KULTUR MERIDIAN”

Georg Barth, 22.02.2017, Passau, landul Bavariei, Germania

SCRISOARE DIN BAVARIA

Du bist so etwas Besonderes,
Du bist der Beste,
dum feiern wir heut zusammen
zu Deinem Feste.

Happy Birthday und moege Dein Tag, so werden wie Du, ein Unikat.

Stimate D-le Director general, Prof. Dr. Dumitru V. MARIN

Cu ocazia zilei dvs. de naștere, am început această scrisoare cu unele versuri în lb. germană. Astfel am considerat eu, că meritati pe deplin, respectul nostru – alături de urări de bine, la care se mai adaugă tradiționalul românesc „LA MULȚI ANI”!

A fi ceva deosebit,
a fi cel mai bun,
iată motivul ptr. care
sărbătorim împreună cu dvs.

La Mulți Ani și să fie ziua unică precum și dvs. un unikat !

Deci, am făcut tot posibilul ptr. a traduce textul din lb. germană în lb. română.

De ce folosesc în ambele limbi cuvintele „deosebit, cel mai bun, unikat”?

Fiindcă (și) sunteți... acesta este adevărul sau altfel spus „situația actuală”!

Este o confirmare din partea mea, este o dovadă în plus a înaltului spirit cultural românesc, dar și de mult profesionalism jurnalistic și organizatoric, de care dați dovadă zi de zi, precum și în fiecare săptămână, totul, de foarte mulți ani.

Cred că mai trebuie să adaug ceva.

Vă doresc în aceste vremuri grele – MULTĂ, MULTĂ SĂNĂTATE!

Cu deosebită stimă și foarte mult respect

Georg BARTH – Germania – aprilie 2020

12. Important om politic în jud. Vaslui, 1989 - 2016: președintele Federației Ecologiste din România, filiala Vaslui, 18 ani, a Partidului Verde în prezent; **Consilier județean 5 mandate**, Candidat la Senat, Camera Deputaților, Consiliul Județean, Consiliul Local, Primăria Vaslui, vicepreședinte al Acțiunii Populare, propus de liberali candidat la Primăria Vaslui în alegerile din iunie 2008. Multiple prezențe naționale și internaționale culturale și politice. Contacte, interviuri și colaborări cu toate marile personalități politice și culturale naționale ale timpului (1990 –).

„L-am cunoscut pe profesorul dr. Dumitru Marin cu ocazia unei întâlniri la Vaslui cu reprezentanți ai societății civile și simpatizanți ai Convenției Democratice, înainte de alegerile din 1996, când i-am acordat și un interviu pentru postul de radio și televiziune pe care îl conducea.



Pe vremea aceea, Vasluiul era considerat un fief absolut al PDSR-ului, era numit „județul roșu” și a avea alte opinii decât majoritatea însemna un act de curaj. Era vorba de curajul unui om care înțelesese să facă presă adevărată, dar în același timp angajată în slujba unor valori democratice în care credea... Bun organizator, activ și integrat în comunitate...”

Prof. dr. Emil Constantinescu,
Președintele României 1996 - 2000
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 7)

13. Acțiuni culturale interjudețene și naționale:

- Interviuri la Televiziunea Canadiană, B.B.C., Televiziunea Națională din Chișinău, Captalan, Tele 7 abc, Deutsche Welle, Vocea Americii etc.

- Pagini speciale în „Evenimentul Zilei”, alte articole în „Deșteptarea”, „Ziarul de Bacău”, „Tecuceanul”, „Booklook”, „Meridianul Iași-Vaslui-Bacău” ș.a.



Simpozion MARIN 70 - Gelu Bichineț, D.V. Marin, Levente Csaba Szekely, Alexandru Ionescu, Adi Cristi. Corneliu Bichinet

– Acțiuni culturale 2014: **Omagiu Cărții Vasluiene** - Vineri, 25 octombrie 2013; Simpozioane Interjudețene: **Românești** - Miercuri, 15 ianuarie 2014; **Hârlău** - Joi, 23 ianuarie 2014; **Prisăcani** - Joi, 30 ianuarie 2014; **Bârnova** - Miercuri, 27 februarie 2014; **Bârlad** - Joi, 13 martie 2014; **Iași** - Colegiul „Costache Negruzzi”, Luni, 7 aprilie 2014; **Ivești** - Luni, 21 aprilie 2014; **Podu - Turcului** - Joi, 29 mai 2014; **Iași** - Vineri, 30 mai 2014, Univ. „Al. I. Cuza” (Ștefan Zeletin); **Prisăcani** - 22 - 24 august 2014; **Ciortești** - 29 și 30 august 2014; **Lungani** - Marți, 23 septembrie 2014 **altele în 2015-2016**; **Bacău** - Colegiul Național „Gheorghe Vrânceanu”, Vineri, 10 octombrie 2014; **Țepu - Galați**, Duminică, 26 octombrie 2014; **Sat Frumuseșu, com. Glăvănești, jud. Bacău** - Sâmbătă, 8 noiembrie 2014; **Băcani** - Vaslui, (28.11.2015), **Omagiu Cărții Vasluiene, Ediția a II-a** - Luni, 26 octombrie 2015. **Colegiul Național „Costache Negruzzi” Iași** - 29 ianuarie 2016 („Iași - Meridiane Culturale”); **Liceul Teoretic „Mihail Kogălniceanu”, Colegiul Economic „Anghel Rugină” și Liceul Tehnologic „Ion Mincu”** - Vineri 15 ianuarie 2016 („Simpozion „Mihai Eminescu în liceele vasluiene!”). Orele 10:00, 13:00, 16:00 - Întâlniri cu redactorii Grupului de presă, ALPI și scriitori din Bacău. **Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău** - vineri, 1 aprilie 2016 (Simpozion Interjudețean - Lansare Revista M.C.R. nr. 5, volumul „Învățămant și merit vasluian”, „25 - TV.V. - Istorie și cultură”). Joi, 21 aprilie 2016, **Simpozion Național „D.V. Marin și contemporaneitatea” - Vaslui. „OMAGIU CĂRȚII ȘI CULTURII VASLUIENE, ed. a III-a, vineri, 5.05.2017,**

Centrul Cultural „Alexandra Nechita”, Simpozion Național (partic.din Bacău, Iași, București, Slobozia, jud. Vaslui).

Aniversarea Meridianului... la 20 de ani, 26-27 sept. 2016, la Vaslui (Biblioteca Județeană), Iași (Colegiul Național NEGRUZZI), Vaslui, Liceul Ștefan Procopiu (oct. 2016). Lansare M.C.R. la Iași (Lic. Negruzzi, C.C.D. ș.a.), 2016, 2017, Bacău, Bârlad, Huși, Vaslui, 2018, sept. Vaslui.

LANSAREA M.C.R. în adunări publice, cu mii de participanți, Băcani, Bogdănești, Bălțați (Iași), Lungani (Iași) Duda Epurenii, Vaslui și alte 8 localități, în 2018.

Lansări repetate, în ultimii 6 ani, la ALPI, Iași.



„MERIDIANE CULTURALE LA IAȘI - Luni, 27.03.2017 s-a desfășurat la Iași, la Casa Corpului Didactic, lansarea numărului (comasat) 7-8 din Revista deja celebră, **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC**, revistă care apare, prin străduința exclusivă a directorului grupului de presă **CVINTET TE-RA**, **prof. dr. DUMITRU V. MARIN**. Revista beneficiază de un colectiv redacțional ales: profesori, oameni de cultură și știință.

Încep cu gândurile noastre de grațitudine pentru efortul de a veni la Iași, pentru atmosfera culturală creată, prin prezența scriitorilor și oamenilor de cultură în mijlocul elevilor, aflați în **SĂPTĂMÎNA ALTFEL**, participanți la manifestare, dar mai ales prin poarta deschisă pentru tinerele talente din diversele școli ieșene implicate.

Spre deosebire de evenimentele exclusive dedicate Colegiului Național “Costache Negruzzi”, au venit la manifestarea, organizată în parteneriat cu Casa Corpului Didactic “Spiru Haret” Iași: “Liceul Tehnologic de Mecatronică și Automatizări”, profesor - coordonator Alina Teodora Vartolomei, Colegiul Tehnic “Gheorghe Asachi”, coordonator bibliotecar Oana Epure, Școala gimnazială “Ion Creangă”, coordonator profesor Alina Fîntînar, Școala Normală “Vasile Lupu”. Am admirat, așadar, elevii îndrăgostiți de poezie, de la clasa a VII a, liceu, pe care nimeni nu i-a obligat să se implice! Au făcut-o de bună voie! Câștigul a fost în totalitate al acestor copii!

*Scriitorii prezenți au făcut o atmosferă de zile mari.,
Prof. dr. Dumitru V. MARIN a prezentat, modest, propria activitate,
elevii receptând mesajul prin care munca te susține în viață iar din punct
de vedere patriotic, apărarea Limbii Române, în țară și străinătate, poate
deveni o deviză de viață!*



*„Să știți că aveți o șansă nemaipomenită să participați la un
eveniment cultural. Dați-mi voie să vă spun că mă simt ca și
dumneavoastră elev. Să nu creadă cineva că noi, cei prezenți aici, suntem
„bătrâni”. Nu! Noi suntem tot tineri, dar unii de mai multă vreme. Cel
mai tânăr dintre noi este profesorul Mircea Varvara, fostul meu profesor
de acum mulți ani. Când l-am anunțat astăzi, a zis: „Domnule, vin!”
Mulțumesc domnule profesor, pentru că, prin prezența dumneavoastră
alături de mine, aici, mă simt la vârsta celor tineri, din aceasta sală.
Printre altele, țin să vă spun că noi trăim o vreme în care se petrece așa
o transformare a limbii române încât ea va dispărea. Academicianul
Eugen Simion spunea că în vreo 200-300 de ani, vor mai exista două sau
trei limbi pe pământ. Eu spun că în mai puțin de 30 de ani va fi așa o
modificare de nu ne vom înțelege între noi. Scrie și în ziarul Meridianul
că Mihail Sadoveanu, acum 100 de ani, se mai înțelegea cu românii lui
dar nu s-ar înțelege cu noi nicicum pentru că opera lui a devenit operă
de arhivă, nu este funcțională la ora actuală ca model de limbă. Unii
vorbim de poezii actuali, alții de scriitorii actuali dar ne place, mie cel*



puțin îmi place, să vorbim despre scriitorii care apără limba română, pentru că de când este limba română, de 2000 de ani, niciodată nu au fost mijloace de influențare așa de agresive ca cele de astăzi. Altădată, noi românii aveam un cuvânt care ne caracteriza: „Bă, mergi acasă? - Îhî” Îhî era acceptul. „Acum, ești bine? - Ok” prin

*urmare sunt multe, multe exemple care arată că limbajul din calculator, dacă nu-l știi, nu știi o brumă de engleză, nu ai ce căuta pe-acolo. Asistăm și la pericolul dispariției poporului român, din care peste 3 milioane au șters-o peste granițe și deși în mintea lor există materie cenușie ,eu am niște elevi de-ai mei poeți - buni poeți, s-au dus să măture prin Roma și prin alte părți. Noi încercăm prin revista **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** să diminuăm acest pericol. Revista **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** se duce în 23 de capitale europene, în vreo 250 de locuri din România și recordul pe care de asemenea îl invoc, avem 73 de scriitori din străinătate și în total 292 de colaboratori. În vecii vecilor n-o să mai întâlniți așa ceva. Orice revistă din țara Românească se chinuie între 20 și 40.” a spus prof. dr. Dumitru V. MARIN.*



Comandorul de aviație, MIHAI BATOG BUJENIȚĂ, a vorbit despre misiunea deloc ușoară, dar cu multă noblețe sufletească, de a scrie o revistă, de a o lansa în paisprezece țări și ne-a invitat la ședințele Cenacului “Păstorel”, invitație pe care o vom onora. „Onorat auditoriu ca să scoți o revistă trebuie să fii nebun. Unii din acei frumoși nebuni, nu prin ei înșiși ci prin faptele lor este domnul profesor. Ai de luptat cu tot felul de adversități, invidii, răutăți, tot ce umple paharul mâhnirii noastre, în această lume. Îți vor trebui bani ca să scoți revista, timp, muncă, asiduitate dar mai ales, niște oameni pe care

să-i convingi, cei care fac parte din colegiile de redacție, pe care să-i convingi că tu vrei, poți și meriți. Ei bine, în acest sens domnul Marin a

cucerit. E destul de dificil totuși să aduni un colectiv de oameni de valoare. Aici sunt și profesori doctori universitari și doctori în științe, oameni cu titluri, cu profesii deosebite cu toate onorurile pe care societatea le dă celui care produce ceva. Nu mă voi lăuda ce titluri am eu, pentru că sunt cu mult în urma domnului Marin, vă va spune el și o parte dintre ale lui sunt și ale mele. Nu uitați să râdeți. Râsul nu îngrașă, nu are E-uri, vă menține tonusul, vă menține înălțimea spirituală la care fiecare dintre noi trebuie să fie. Ignorăm în bună măsură problemele care ne pot afecta. De aceea, eu, vă invit întotdeauna la Cenacul nostru. În fiecare duminică, la ora 10, la Biblioteca Județeană. Ne-au venit niște moșnegi acolo și ne simțim ferice pentru că în primul rând comunicăm. Este foarte importantă comunicarea pe care am redus-o cu toții la eternul „like”, „share”. Oameni buni, comunicarea este între oameni, prin cuvânt, prin expresia figurii.” a spus Mihai Batog BUJENIȚĂ.

Au recitat, la manifestare, poetul VASILE LARCO și actorul EMIL GNATENCO, oameni de o sensibilitate de nedescris, dăruți de Dumnezeu cu transmiterea mesajului poetic, rupt de realitatea cotidiană, mesaj care te înalță și transpune într-o lume mai bună. Vă mulțumim!

Printre alți participanți de seamă au fost poeta și pictorița Viorica Bordianu, soții Valentina și Valeriu Lupu și profesorul Mircea Varvara.



Eleva NAOMI RANGHIUC a citit din propriile creații. Pregătită de profesor Alina Fîntînaru, de la Școala gimnazială Ion Creangă din Iași ne-a făcut să vedem că misiunea de dascăl se împlinește dacă elevii noștri sunt receptivi, deschiși ideilor frumoase, ca Naomi.



Elevul PĂDURARIU ȘTEFAN RADU, pregătit de dna bibliotecară Oana Epure, de la Colegiul Tehnic “Gheorghe Asachi” a citit din propriile creații transpunându-și ideile prin care receptează lumea în care trăiește iar elevele Liceului “Mihai Eminescu”, COMANDATU CLEMENTINA și HRESTIC MARIA LUIZA au recitat din cel mai recent număr al revistei **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC**.

Activitatea s-a încheiat cu elevul ALEXANDRU URSACHE, pregătit de profesor CLAUDIA MARTINICĂ, care ne-a cântat și

încântat cu un cântec românesc pe care regret că nu îl pot expune în aceste rânduri decât ca dăruire la cel mai mare potențial pe care îl poate avea un copil de 9 ani. Îl felicităm și sperăm să-l vedem pe marile scene ale orașului cât mai curând.

Cuvântul meu de mulțumire îi este adresat dlui director al Casei Corpului Didactic "Spiru Haret" Iași, SILVIU IORDACHE, pentru facilitarea întâlnirii unor generații diferite întru același scop: Dragostea pentru Limba Română!

Vă mulțumim tuturor și urăm Revistei Internaționale **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC** cât mai multe și frumoase numere!

A consemnat,
Prof. dr. Monica Luminița COZMEI”
Articol apărut în ziarul Meridianul
de joi 30 martie 2017

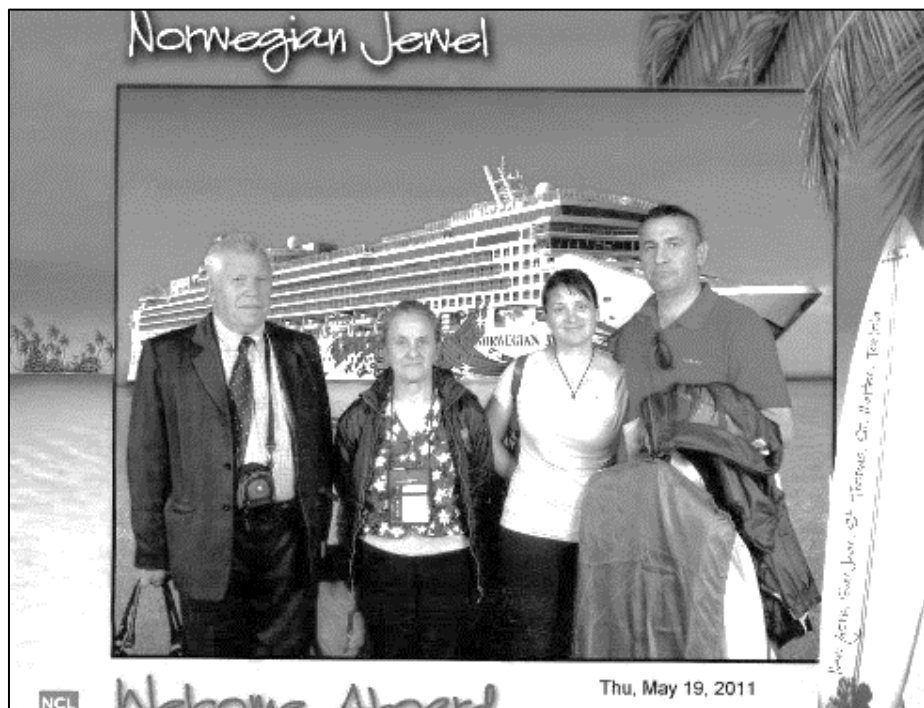


„Un om fără odihnă și fără
astâmpăr, pe care l-am cunoscut în anii
de după Revoluția din 1989, unul dintre
cei condamnați să construiască.”

jurnalist, Alexandru Mironov,
scriitor, fost ministru
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p.
73)

14. Reprezentări internaționale, Depart. Tourrenne

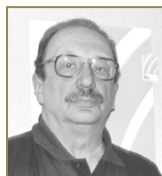
(Reprez. grupului de la Miclești, jud. Vaslui, interviu cu Prefectul, manifestare Cult. la Casa de cultură din Neuille Pompiere de lângă orașul Tour), Strassbourg (1999,cu grupul, primit de Secret.gen al Comisiei Europene, Marie Trautman,interviu și dineu oferit in sala de festivități a Primăriei din Strassbourg) Budapesta (2dec.2001, Internaționala Ecologistă, președintele delegației ecologiste românești. Tratatative de 2 ore cu președintele ecologist german și Ministru de Externe, Ioscha Fischer, Hotel Budapesta), Montreal (Invitat al Televiziunii Canadiene), Chișinău (Participant-invitat la Congresul ecologiștilor de către președintele Ioan Dediș, Discuții ample la Ministerul Culturii cu Ion Ungureanu, Stabilirea legăturii cu Nicolae Dabija, președ. Uniunii Scriitorilor din Moldova, materiale de



presă și protocoale semnate, Uniunea Ziariștilor din Balcani (Timișoara, printre inițiatori și primii semnatori), Transnistria (Tighina, Dubăsari, Soroca, în timpul luptelor declanșate după vizita lui Ion Iliescu și Adrian Năstase, urmate de autoproclamarea Independenței Republicii Transnistriene. Interviu cu președintele Igor Smirnov).

Relație de prietenie specială cu Președintele Republicii Moldova, Mircea Snegur de mai multe ori intervievat.

Filmări și transmisii în direct din 32 de țări. Recunoaștere internațională confirmată prin M.C.R., unde colaborează 76 de scriitori străini. Prezență activă în mediul VIRTUAL.



„Dumitru Marin, a avut prioritate în mass-media vasluiană, iar eu cred că și în cea din toată Moldova de dincoace și de dincolo de vremelnica graniță”

*prof. dr. Mihai Miron
aprilie 2016*

15. Referințe:

- **MARIN 70 - Volum omagial**, 210 p. (2011);
- **MARIN D. V. - Opera în câmpul critic și valoric**, 202 p. (2013).
- Iordan Datcu - **Dicționarul etnologilor români**, Ed. SAECULUM I.O., București, 1998: MARIN, Dumitru V., pp. 65 - 66;
- **Istoria Jurnalismului din România în date**, *Enciclopedie cronologică*, ed. Polirom, Volum coordonat de Marian Petcu (pag. 514, 655, 902, 910, 930, 936, 945, 965 și 1002).
- **Enciclopedia Personalităților din România**, ed. a V-a, 2010, Hubners Who is Who, p. 790.
- **Personalități băcăuane**, vol. VII, Cornel Galben, 2014 pag. 142-149;
- Alte dicționare ale personalităților în județele Vaslui, Galați, Bacău, total **13**. Alte reviste și ziare.
- Biblioteca județeană Vaslui: **Biobibliografie „DUMITRU V. MARIN la 70 de ani”** (2011);
- Biblioteca județeană Bacău - Catalog internațional - **Geografie spirituală; D.V.Marin**.
- Vasile Ghica - **„Nasc și la Tecuci oameni”**. (Tecuci), Dicționar personalități (2008).
- **Monografia Popricani, jud. Iași - 18 noiembrie 2013**.
- **MARIN D.V. CONTEMPORANUL NOSTRU** (virtual, 2014).
- **75 - D.V. MARIN (istorie - cultură - jurnalism)**, **Volum omagial**, ed. PIM, Iași, 2016.
- Uniunea Ziariștilor Profesioniști - **Dumitru V. Marin - Om, operă, prezență** - Ed. PIM, Iași, 2015 (92 pag. - reeditare 72 pag.).
- Uniunea Ziariștilor Profesioniști - **Operă și viață pentru Vaslui - România/ Dumitru V. Marin** - Ed. PIM, Iași, 2015 (52 pag.).
- B. Negoescu, (Benone Neagoe) **Tinerete fără bătrânețe**, Revista UZPR, nr.3/vară, 2016, p.25.
- **Supliment omagial literar – artistic, cu amici / La mulți ani, D.V.M -75, Pim, 2016, 80 pag.**
- Articole omagiale și de analiză în Meridianul Iași-Vaslui-Bacău, în M.C.R., Deșteptarea - Bacău, BZI Iași.
- **C. Galben, Personalități băcăuane, DUMITRU V. MARIN**, Ateneu, nr.561, an 53, mai 2016, p.23, 2016

- **Ioan Dănilă, Limba ce-o vorbim...**, Deșteptarea, an XXVI, nr.7615/29.04.2016
- Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău, în multe ediții, începând cu 1996, 26 septembrie.
- **Ion N. OPREA Dumitru V. Marin, DVM, de la un timp DVMZ**
- 75, Luceafărul, Anul 8 - 2016, 27 aprilie, 2016.
- Materiale omagiale în M.C.R, Meridianul și alte publicații.
- Constantin Chirica, **Măcărești**, file de istorie, ed..Samia, Iași, 2013, 248 pag.
- **111 Valori naționale pentru Vaslui**, Ed. PIM, Iași, 2019, 512 p.
- Recorduri, recorduri, numai ...recordurile, pentru memoria istoriei**, pliant, 3000 ex.,2018.



„...prin grația netului l-am cunoscut pe domnul D.V. Marin care în meseria mea de inginer este acronimul nelipsitului instrument Digital-Volt-Metru. În cazul editorului din Vaslui, electronica este înlocuită cu o vastă activitate intelectuală, publicistică, didactică, posturi de radio, Director în presă etc... iată o biografie impresionantă și bogată la extrem.”

Cu amicitie, Adrian Grauenfels, ASILR – Israel

16. Distincții:

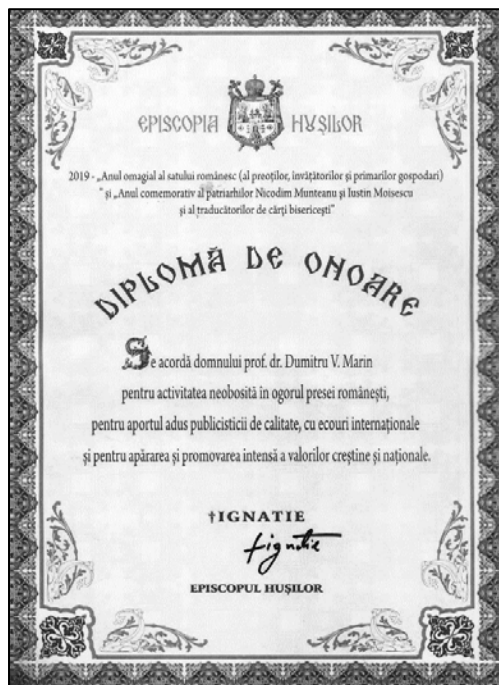
- **Ordinul Ziariștilor „aur”** de 2 ori, Cetățean de onoare în 3 județe, Numeroase Diplome de Onoare și Excelență, oficiale și pentru merite sau participare.



– **Diplome de onoare, conferite de Primăria Bârlad. Numeroase alte Primării din Moldova, Consiliul județean Vaslui și diverse culte religioase.**

Primul Cetățean de onoare al comunei **Podu-Turcului, județul Bacău** (29 martie 2011); Cetățean de onoare al comunei **Prisăcani, județul Iași** (24 august 2014); Cetățean de onoare al comunei **Țepu, județul Galați** (30 septembrie 2014).

– Membru al *Ligii Scriitorilor din România*, și *Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România*.





„Dăruit, generos, autoritar cu măsură, iertător, învățător a condus cu bine „barca”, s-a descurcat, a reușit să-și pună copiii pe picioare. Adeseori gândindu-mă la copiii mei, îmi doresc să aibă un tată cum am avut și eu. Nu e puțin lucru să transformi copilul în matur și probabil ca până la urmă asta e cea mai mare realizare a unui individ în plan personal.

Eu cred că el a reușit și în privința asta.[...]

*Av. Daniel Marin - Cernat,
(întemeietor TVV și „Unison Radio”, fiul mijlociu,
București, 29.03.2011
(„MARIN - 70”, Ed. PIM, Iași, 2011, p. 98)*

FILM: „A fost sau n-a fost” (filmul lui Corneliu Porumboiu, consacrat lui D.V.M., an 2006), premiat la Cannes ș.a., ș.a.î

„D.V. Marin reprezintă astăzi, peste ½ secol de istorie trăită – vorbită – scrisă, de după 1968 (când s-a înființat județul). Mereu a fost într-un plan prezent, martor și actant la tot ce s-a înfăptuit în municipiul, județul Vaslui sau chiar în Moldova românească. El însuși ne-a lăsat multe volume de istorie culturală, lucrări științifice sau de înaltă jurnalistică. În peste 6 decenii, prezența lui a fost mereu remarcabilă... Omul și opera sunt déjà intrați într-un patrimoniu.

Mărturiile sale sunt unice și, acum, imposibil de cuantificat exact.”

AL. IONESCU –
Laureat al Academiei Române
(15 iulie, 2018)

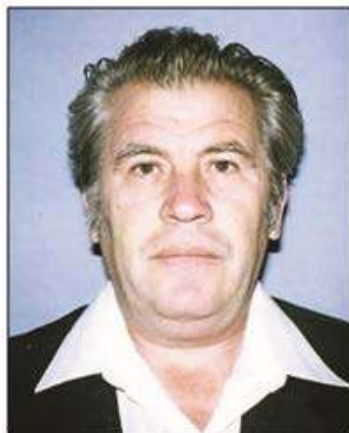
ICONOGRAFIE



Dumitru V. MARIN
Anul de debut
03.10.1957, Cl. a IX-a



TVV – Prima emisiune
24 decembrie 1990



Dumitru V. MARIN
03.08.1999



Dumitru V. MARIN
Văzut de Gheorghe Alupoaei



**În fața lui Francois Mitterrand –
18 febr. 1991, Iași**



**30 aug. 1991,
Rep. Moldova -Chișinău,
Interviu cu preș. Mircea Snegur**



**Cu preș. Ion Iliescu,
1990, la Vălenii de Munte**



**Nov. 1996 –
Prima vizită a președintelui
Emil Constantinescu**



**Vaslui, mai 2004 - cu președintele
Emil Constantinescu**



**Dumitru V. Marin, Emil
Constantinescu, Dan Albescu
2 mai 2004, Vaslui, în atmosfera
electorală**



**Interviu cu Ion Rațiu,
la Vaslui, 1992**



**D.V. Marin - Traian Băsescu
În acțiune... în campanie electorală
noiembrie 2004**



**Octombrie 2007, Vaslui –
interviu cu Teodor Stolojan,
președinte PD-L**



**2008, Primul ministru
Călin Popescu Țăriceanu,
în direct la TVV**



**Cu Jonathan Scheele,
în Studioul TV Vaslui,
15 nov. 2005**



**Interviu cu poeta Ana
Blandiana – 10 martie 1994**



2009 - Interviu cu cântăreața
Matilda Pascal Cojocărița



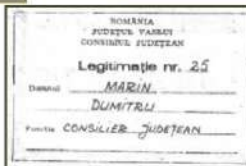
2 iunie 2007, Vaslui - Cu Prințesa
Margareta și Prințul consort Radu Duda

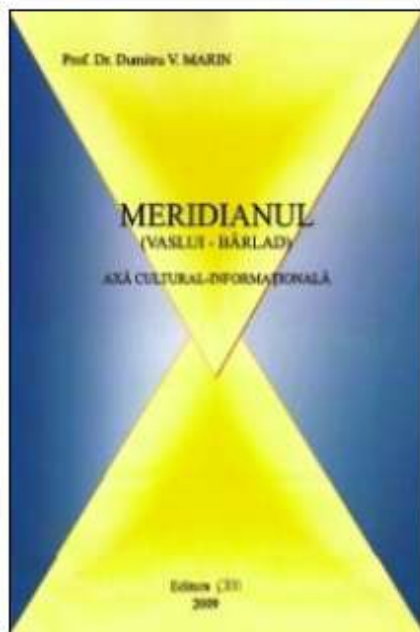
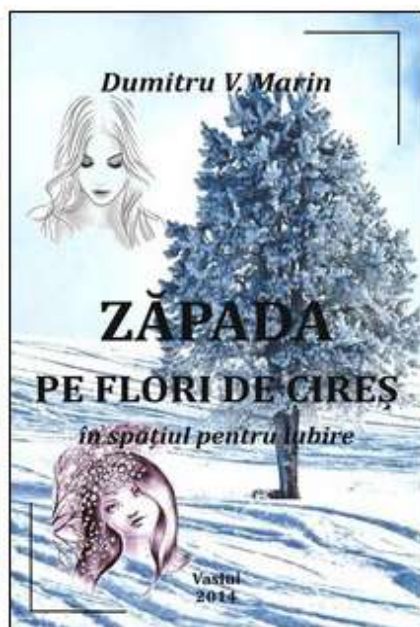


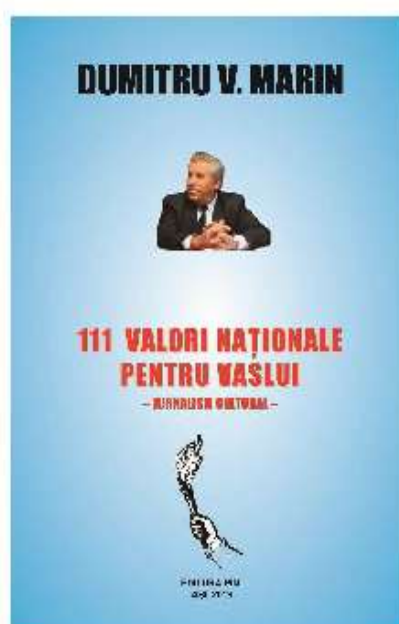
9 iulie 2007, Todirești - Vaslui - interviu cu
Mitropolitul Ardealului, ÎPS Laurențiu Streza

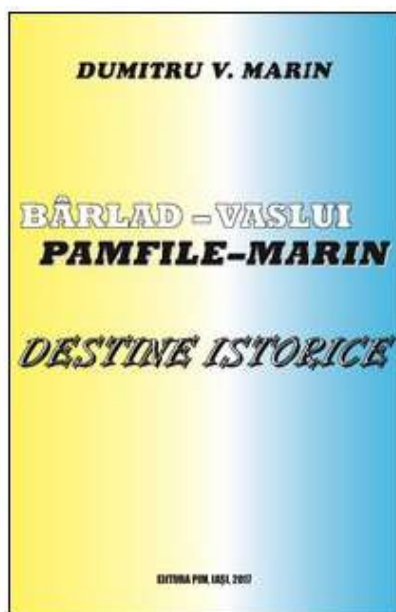


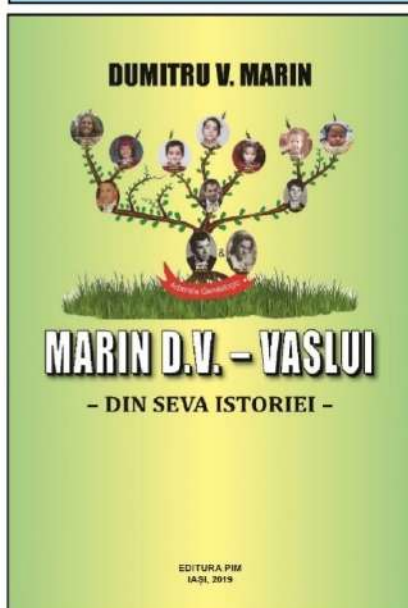
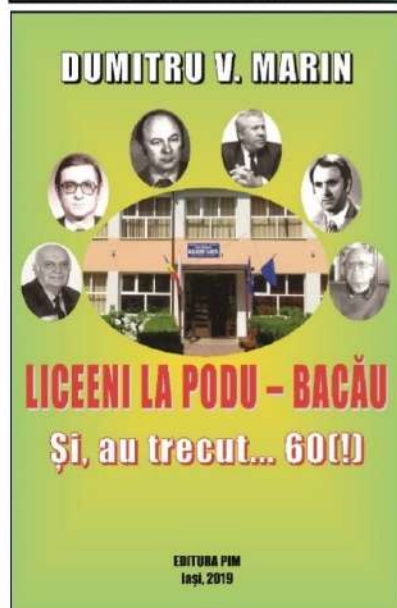
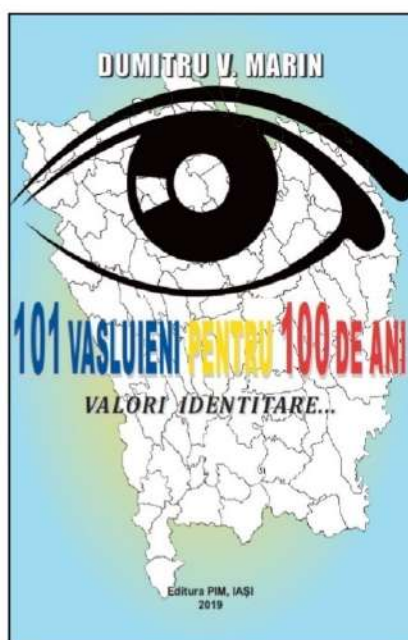
2009 - interviu cu președintele CJ
Vaslui, Vasile Mihalachi

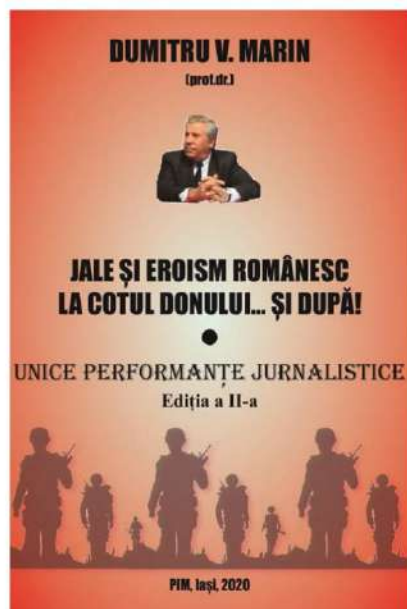
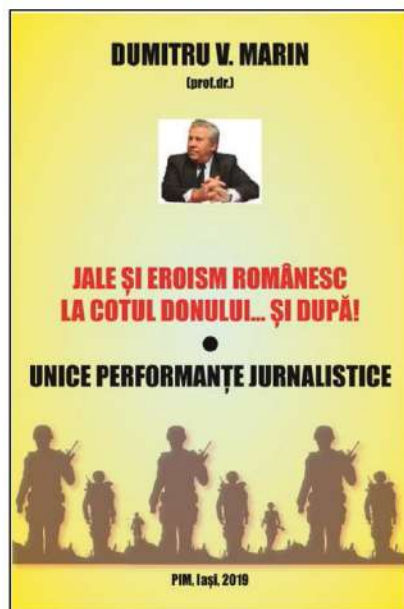












Operă și viață pentru Vaslui - România Dumitru V. MARIN



editura citi

Dumitru V. MARIN - Zeletin - Om, operă, prezență - (II)



„MARIN 70”



Uniunea Ziariștilor Profesioniști
din România

The Union of Professional Journalists
in Romania

DISTINCȚIA CREDINȚĂ ȘI LOIALITATE

se acordă

Domnului prof. dr. **Dumitru V. Marin**
Director General al grupului de presă CVINTET TE-RA - Vaslui

*pentru devoțiunea, perseverența, străduința
și puterea de a sluji actul jurnalistic și publicistic,
de-a lungul unei bogate cariere*

București, 14 octombrie 2019

Doru Dinu Glavan
Președinte UZP



DIN PRESĂ:

Cu toată siguranța: D.V. Marin este cel mai mare jurnalist vasluian din toate timpurile, pentru că:

1. Are o longevitate activă de excepție, peste 62 de ani în presă (debut: Steagul Roșu, 1957);

2. A realizat singurul grup de presă, simultan cu Televiziune, Radio (2 posturi), ziar **Meridianul de Iași-Vaslui-Bacău** și revista internațională **MERIDIANUL CULTURAL ROMÂNESC**, aceasta, doar după 5 ani, în 22 numere, având peste 600 de colaboratori din toată lumea;

3. A publicat 40 de cărți, în mare majoritate de istorie culturală, a ridicat monumentele „**77... Noduri culturale și semne amicale**”, Iași, 2018, 398 pag. și „**101 vasluieni...**”;

4. A reușit 3 recorduri mondiale (interviuri cu 9 șefi de stat, 14 prim miniștri, revistă dinspre jurnalismul cultural (difuzată în 4 continente, 32 de țări), la care se adaugă interviuri cu Papa Ioan Paul al II-lea, Înalte fețe bisericești, în frunte cu patriarhii Teoctist, Daniel, mitropoliți, episcopi, preoți. Ar trebui să se adauge sutele de manifestări cu public din județele Moldovei, Simpozioanele naționale „**Omagiu cărții și culturii vasluiene**” și multe altele (v. Pliantul „**Recorduri, Recorduri, Recorduri... numai recordurile**”;

5. A realizat o veritabilă școală de presă (când așa ceva nu exista) pentru că peste 500 de persoane au învățat câte ceva la noi (vârfuri: Pârvoiu, Sîmpetru, Striblea), tot ce există în județ s-a școlit aici;

6. A fost un actor politic important în județul Vaslui, timp de 30 de ani șef de partid-ecologist, în variante și

perioade, candidat la Primărie, Consiliul Județean, Parlament (ambele camere);

7. A fost cumpătat și în deplină legalitate om de afaceri, spune că „nu sunt bogat dar nu sunt sărac”;

8. A întreținut atmosferă și relații afectiv-culturale cu peste 480 de personalități din țară și de peste hotare (vezi, vol. **„111 valori naționale dintr-un secol pentru Vaslui – Jurnalism cultural”** (2019, 512 p.), mai ales după 1990, când a înființat primul post privat de televiziune din România, Licența 001/TV. „Pe mulți i-am făcut eu oameni, pe foarte mulți i-am ajutat și stimulat cu imaginea TV – radio – presă scrisă, să devină ceea ce sunt în 2019.”

9. Singurul „Mecena” pentru cultură din județul Vaslui;

10. Are destui dușmani care să-l denigreze, inclusiv pentru emblema județului Vaslui, **„101 vasluieni pentru 100 de ani”** (Iași, 2019, 404 pag.), ori **111 valori naționale pentru Vaslui**, Iași, Pim, 2019, 512 pag., **Jale și eroism românesc la Cotu Donului... și după(!)**, Iași, Pim, 2020, 305 p., **Opera magna (folcloristica)**, Pim Iași, 2020, 614 p.



„Eu sunt omul muncii mele imposibil de egalat vreodată” (D.V.M.)

DE ACELAȘI AUTOR:

Operă tipărită (selecții):

- **Considerații privind cântecul popular...** (1974) – studiu etnofolcloric, 18 pag.
- **Basme de Tudor Pamfile**, ediție îngrijită de **D.V.M.**, editura Junimea, Iași (1976), 124 pag.
- **Evoluția învățământului vasluian până în 1859** (1980) – **Istoria învățământului**. 8 pag, in 16*.
- **Liceul „M. Kogălniceanu”, monografie la Centenar** (1990)
- **Tudor Pamfile și revista „Ion Creangă”** – istorie etnofolclorică. 294 p. (1998)
- **Unison Radio Vaslui continuă...** – prezentare media (2000)
- **TV.V – 15... explozia** – „Cronica locului, jurnal intim...”, 556 p. (2006)
- **Zăpada pe flori de cireș** – roman – 274 p. (1999). Ediția a II-a (2014)
- **Meridianul – O istorie a presei locale și a Curentului Cultural Informațional**, 416 p. (2009)
- **Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase”** – istorie culturală – 218 p. (2010)
- **TV. V – Vaslui – România – Europa – filă de istorie, presă și cultură** – 256 p. (2011)
- **Giurgioana – Bacău, Sat – Biserică...** – monografie, 169 p. (2011)

- **Editoriale valabile din vremuri regretabile** – culegere – 258 p. (2013)
- **Cu Eminescu, dascăl de suflet** – Studii și adnotări istorico-literare, 172 p. (2013)
- **Marin D.V. – Opera în câmpul critic și valoric – (Th. Codreanu, C.D. Zeletin, N. Constantinescu etc.)** – opinii, editoriale – 202 p. (2013)
- **„Spirale ” internaționale – Vasluieni pe spițe din roata istoriei** – reportaje și interpretări – 208 p. (2013)
- **Primarii, ca niște oameni acolo, și ei** – Jud. Iași – 338 p. (2014)
- **Ceașescu –...– Bănescu, Mitterand – Snegur – Iliescu, Lucinski – Constantinescu – Regele Mihai I (evocări de reporter)**, Ed. PIM, Iași, 2014, 188 p.
- **Prima clasă.../ Personalități de pe Valea Zeletinului**, Ed. PIM, Iași, 331 p. (2014)
- **Marin D.V. contemporanul nostru** (virtual, 2014)
- **25 – TV. V – Istorie și cultură**, Ed. PIM, Iași, 154 p. (2016)
- **Învățăământ și merit vasluian (eșantion din învățăământul românesc) (I)**, Ed. PIM, Iași, 154 p. (2016)
- **77 – D.V. Marin (istorie – cultură – jurnalism)** – Volum omagial –, Ed. PIM, Iași, 168 p. (2016)
- **Viața „pe portative”... în 16 note**, Ed. PIM, Iași, 78 p. (2017)
- **Bârlad – Vaslui/Pamfile – Marin/Destine istorice**, Ed. PIM, Iași, 156 p. (2017)
- **...77 Noduri culturale și semne amicale**, Ed. PIM, Iași, 397 p. (2018)
- **Editoriale, articole, eseuri** Ed. PIM, Iași, 184 p (2018).

- **101 Vasluieni pentru 100 de ani**, Ed. PIM, Iași, 402 p. (2019).
- **Liceeni la Podu – Bacău**, Ed. PIM, Iași, 204 p. (2019)
- **Marin D.V. – Vaslui – Din seva istoriei** –, Ed. PIM, Iași, 160 p. (2019)
- **111 Valori naționale pentru Vaslui** – Ed. PIM, Iași, 512 p. (2019)
- **Jale și eroism la Cotul Donului... și după(!)**, Ed. PIM, Iași, 274 p. (2019). **Ediția a II-a**, Ed. PIM, Iași, 305 p. (2020).
- **Marile prietenii de pe Valea Prutului / Marin-Mâcnea-Dima-Pricop-Tudosie/**, Iași. Pim, 2020, 208 p.
- **Opera Magna 1... (Folcloristică)** – Ed. Pim, 2020. 614 pag.
- **Festival semicentenar /50:50/Memorialistică jurnalieră**, Iași, Pim, 332 pag.

„Mișcându-se cu dezinvoltură între Vaslui - Iași - Bacău - București sau Krakovia - Istanbul, Londra - Moscova, capabil să fie deopotrivă performant ca manager, reporter, operator tv, conducător auto, scriitor, editorialist, monografist, capabil să se dedice unor riscante inițiative politice, om de lume și în același timp întreprinzător eficient, Dumitru V. Marin ni se propune ca un model de umanitate, dezirabil acum și, relativ, în viitor!

Performer de excepție, creator prin excelență, personalitatea lui D.V. Marin nu va putea fi ajunsă sau egalată prea devreme, dacă nu cumva, niciodată.

D.V. Marin, este și rămâne unic în istoria Vasluiului.”

**(Prof. univ. dr. Alexandru Ionescu,
laureat al Academiei)**

CUPRINS

A. UN FEL DE INTRODUCERE	7
Denumirea Festivalului.....	17
B. CÂTE CEVA DIN „ISTORIA FESTIVALULUI”	25
Un cuvânt de început... ..	31
C. OAMENII DIN FESTIVAL.....	35
1. VAL ANDREESCU, omul metaforei.	35
Val Andreescu – De ziua lui –.....	36
2. PETRUȘ ANDREI	39
3. MARCEL ANGHEL.....	45
4. ION ANTONESCU CARABUȘ.....	49
5. ALEXANDRU ARȘINEL: „Viu și eu la Festival”	51
Succes fără aplauze:	52
6. MIHAI BATOG BUJENIȚĂ, AUTOR, „JURIST”, COMEN- TATOR.....	61
Festivalul Constantin Tănase, un miracol înfăptuit de oameni	61
7. RADU BELIGAN, actorul miștocar.....	63
8. GELU VOICU BICHINETȚ, administrator cultural.....	65
9. DUMITRU BRAN	67
10. TAMARA BUCIUCEANU-BOTEZ, mare actriță.....	69
11. BOGDAN CĂUȘ, „un ministru importat al culturii”	71
12. LAURENȚIU CHIRIAC, istoric și critic.....	73

13. VALENTIN CIUCĂ, critic de artă cu toate laudele.....	77
14. SERGHEI COLOȘENCO, enigmistul din Bârlad.....	79
15. ELENA CONDREA, la cultură, cam fără cultură.....	83
16. VASILE DONOSE, muzicolog și... director la estradă.....	87
17. TUDOR GHEORGHE, oltean, compozitor, om.....	91
18. ALEXANDRU GUZU, profesor de la Laza.....	95
19. DUMITRU JIJIE, activist cultural, compozitor, interpret ...	97
20. VASILE LARCO, epigramist de serviciu	99
21. LUCIAN VALERIU LEFTER, și el... ..	103
22. IOAN MANCAȘ, muncitor... distant	107
23. D.V. MARIN, Intemeietor, și nu numai ca jurnalist.....	109
24. IOAN MASSOFF, intelectualul bun la toate	115
25. VASILE MĂLINESCU, om de teatru, secretar literar	119
26. MILUȚĂ MOGA, ambițiosul social	125
27. LEONTE NASTASE, portretist și caricaturist	129
28. DRAGA OLTEANU-MATEI, actriță populară	131
29. LUCIAN ONCIU, după Stoian și Șerban... ..	133
30. EMIL PASCAL, cel cu poanta și cu vinul	137
31. FLORIN PIERVIC, actor cu memoria fantastică.....	141
32. ȘTEFAN POPA POPA'S, un artist pitoresc.....	143
33. STELA POPESCU sau frumosul... desfășurat.....	147
34. VASILE POPOVICI, profesorul, interpretul, primarul	149
35. TEODOR PRACSIU, aproape cum e.....	155
Evocare, la 70 de ani.....	156
36. DAN RAVARU – un destin de personalitate locală.....	161
37. DEM RĂDULESCU, sau actorul-profesor	165

38. EMIL RAȘCANU, muncitor nerecunoscut	167
39. VALENTIN SILVESTRU sau prietenul fără prieteni	169
40. CATALIN SIMPETRU, ziarist, tehnoredactor.....	179
41. CRISTINA STAMATE... sau drama unei femei deștepte..	185
42. GHEORGHE STOIAN, „mare în toate”	187
Dumitru V. Marin – marcă înregistrată.....	188
43. AUREL STORIN, textier, secretar, sufleur etc.....	193
44. ȘTEFAN ȘERBAN și precizările sale.....	195
Jumătate de veac de festival al umorului la Vaslui	199
45. GH. TĂNASE, omul simplu, dar prim- secretar cu toate pe mână.	207
46. FAMILIA TĂNASE... cei de după Costică... ..	209
47. AVRAM D. TUDOSIE: speranța ca certitudine.....	211
Din SERIALUL ACADEMICIANULUI TUDOSIE: Un destin „cultural” unic: Dumitru V. Marin.....	214
48. BOGDAN ULMU, cu urme clare în Festival.....	225
49. NICOLAE VIZITEU, artist cu peniță și cărbune.....	227
50. ION VOVA (1917 – 7 ianuarie 2011).....	233
POSTFAȚĂ	235
ADDENDA 1	241
Festivalul Umorului Vaslui, 1970-2008 – un fel de amintire –..	243
Festivalul Umorului a ajuns de râsul lumii!	244
Festivalul Umorului.....	245
Festival și... festivaluri.....	248
Un nou „FESTIVAL AL UMORULUI”, ca instituție serioasă!	
Precizări necesare.....	250

Eu și Festivalul Umorului – File de istorie culturală...	253
Festivalul Umorului.....	258
Declarație comună Marin – Stoian.....	259
Resuscitarea spiritului comunist în cultura vasluiană – de știut –	260
Unul... contra multora.....	266
O idee cerută.....	272
„LUMEA” PROF. DR. D.V. MARIN.....	277
ADDENDA 2	285
OPERA – TABLOU SINTETIC – Dumitru V. Marin	287
ICONOGRAFIE.....	311
DIN PRESĂ:.....	321
DE ACELAȘI AUTOR:	323
CUPRINS.....	329

Pe acest pământ:

Mintea e pentru genii,

Metafora pentru talent,

Dragostea pentru aleși;

Ura pentru toată lumea!

Dumitru V. MARIN



- Mii de articole, editoriale, reportaje sau contribuții științifice, în zeci de publicații, debut 1958;
- Deschizător de drumuri... și îndrumător în presa locală și moldoveană;
- Director și editor de reviste: 1. *ONYX* (Revistă de literatură, civilizație și atitudine, Anul III, nr. 11 - 12 (27 - 28) - nov. - dec. 2014); 2. *Meridianul Cultural Românesc* (Revistă trimestrială, 2015→).

– Editor: *Vlăstarul* (1990), *Teleradioeveniment* (1993), *Meridianul* (1996 →).

Operă tipărită (selecții):

- Considerații privind cântecul popular... (1974) – studiu etnologic
- Basme de Tudor Pamfile, ediție îngrijită de D.V.M., editura Junimea, Iași (1976)
- Evoluția învățământului vasluian până în 1859 (1980)
- Istoria învățământului
- Liceul „M. Kogălniceanu”, monografie la Centenar (1990)
- Tudor Pamfile și revista „Ion Creangă” – istorie etnofolclorică. 294 p. (1998)
- Unison Radio Vaslui continuă... – prezentare media (2000)
- TV.V – 15... explozia – „Cronica locului, jurnal intim...”, 556 p. (2006)
- Zăpada pe flori de cires – roman – 274 p. (1999). Ediția a II-a (2014)
- Meridianul – O istorie a presei locale și a Curentului Cultural Informațional, 416 p. (2009)
- Festivalul Național al Umorului „Constantin Tănase” – istorie culturală – 218 p. (2010)
- TV. V – Vaslui – România – Europa – filă de istorie, presă și cultură – 256 p. (2011)
- Giurgioana – Bacău, Sat – Biserică... – monografie, 169 p. (2011)
- Editoriale valabile din vremuri regretabile – culegere – 258 p. (2013)
- Cu Eminescu, dascăl de suflet – Studii și adnotări istorico-literare, 172 p. (2013)
- Marin D.V. – Opera în câmpul critic și valoric – (Th. Codreanu, C.D. Zeletin, N. Constantinescu etc.) – opinii, editoriale – 202 p. (2013)
- „Spirale” internaționale – Vasluieni pe spine din roata istoriei – reportaje și interpretări – 208 p. (2013)
- Primarii, ca niște oameni acolo, și ei – Jud. Iași – 338 p. (2014)
- Ceașescu –...– Băsescu, Mitterand – Snegur – Iliescu, Lucinski – Constantinescu
- Regele Mihai I (evocări de reporter), Ed. PIM, Iași, 2014, 188 p.
- Prima clasă.../ Personalități de pe Valea Zeletinului, Ed. PIM, Iași, 331 p. (2014)
- Marin D.V. contemporanul nostru (virtual, 2014)
- 25 – TV. V – Istorie și cultură, Ed. PIM, Iași, 154 p. (2016)
- Învățământ și merit vasluian (eșantion din învățământul românesc) (I), Ed. PIM, Iași, 154 p. (2016)
- 77 – D.V. Marin (istorie – cultură – jurnalism) – Volum omagial –, Ed. PIM, Iași, 168 p. (2016)
- Viata „pe portative”... în 16 note, Ed. PIM, Iași, 78 p. (2017)
- Bârlad – Vaslui/Pamfile – Marin/Destine istorice, Ed. PIM, Iași, 156 p. (2017)
- ...77 Noduri culturale și semne amicale, Ed. PIM, Iași, 397 p. (2018)
- Editoriale, articole, eseuri Ed. PIM, Iași, 184 p (2018)
- 101 Vasluieni pentru 100 de ani, Ed. PIM, Iași, 402 p. (2019)
- Liceeni la Podu – Bacău, Ed. PIM, Iași, 204 p. (2019)
- Marin D.V. – Vaslui – Din seva istoriei –, Ed. PIM, Iași, 160 p. (2019)
- 111 Valori naționale pentru Vaslui – Ed. PIM, Iași, 512 p (2019)
- Marile prietenii culturale de pe Valea Prutului – Ed. PIM, Iași, 210 p. (2020)
- Jale și eroism la Cotul Donului... și după(!), Ed. PIM, Iași, 274 p. (2019). Ediția a II-a, Ed. PIM, Iași, 305 p. (2020)
- Opera Magna 1, Ed. PIM, Iași, 615 p. (2020)
- Festival semicentenar: 50 pentru 50(!), Ed. PIM, Iași, 332 p. (2020)
- „O operă pentru un timp și o ilustrare a unui mediu unic, viața care pulsează în editoriale, în cărțile sale și în filmul lui Porumboiu... un învingător prin muncă, merite naționale prin activitatea politică, autoritate morală, recunoscute. Afirm că a avut harul de A FACE!”

Prof. Dr. Emil Constantinescu, Președintele României, 1996 – 2000